

Šarijos teisė *islame, krikščionybėje ir* *judaizme*

الشريعة في الإسلام والنصرانية واليهودية باللغة الليتوانية

Autorius

Ahmed Al-Amir

Arabiškąjį tekstą redagavo

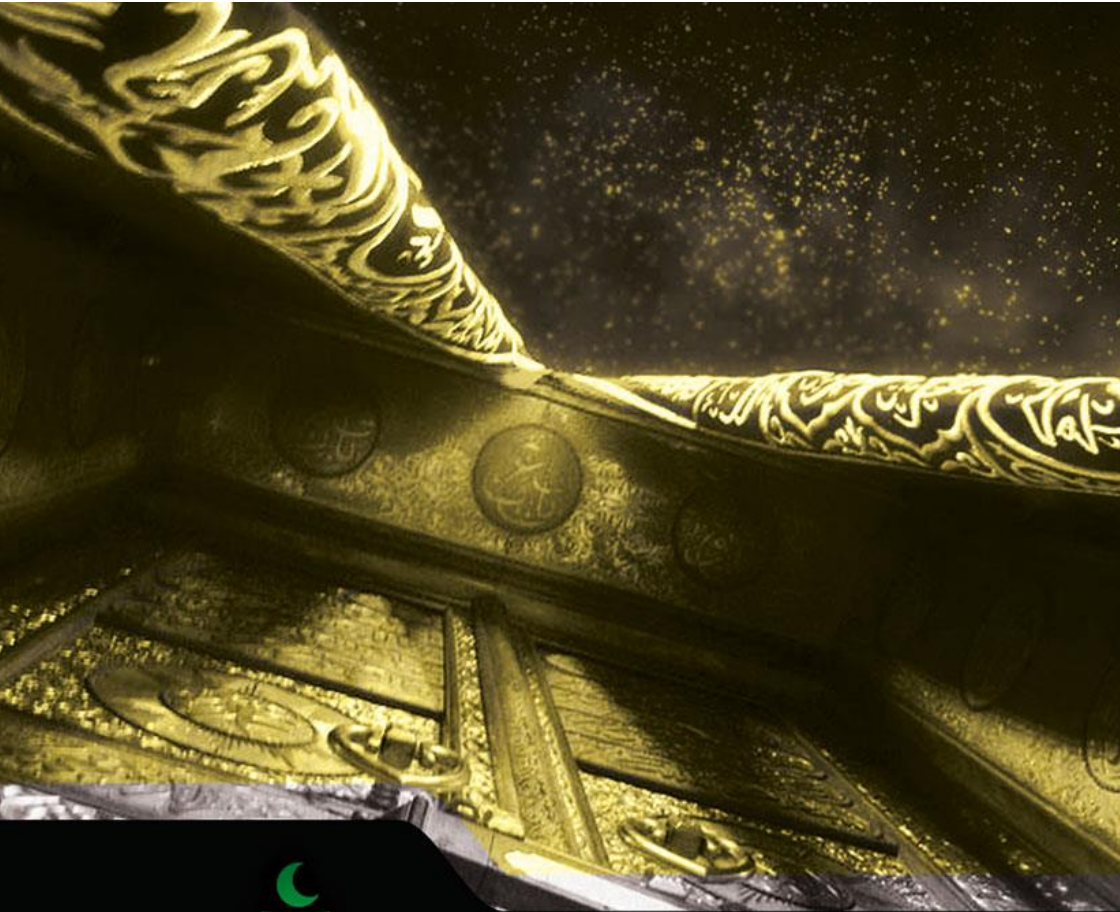
Dr. Abd Ar-Rahman bin Abd Al-Kareem Ash-Sheha

Vertė:

EUROPEAN ISLAMIC RESEARCH CENTER (EIRC)

المركز الأوروبي للدراسات الإسلامية

& Viešoji įstaiga „Švietimas ir paveldas“

ISLAM LAND

GROW GOODNESS BY YOUR HAND

EXPLORE ISLAM IN ALL LANGUAGES

WWW.ISLAMLAND.COM

Ižanga

Vardan Allaho, Maloningiausiojo, Gailestingiausiojo

Visa Šlovė Allahui, Pasaulių Viešpačiui, taika ir palaima mūsų Pranašui Muchammedui, jo šeimai ir kompanionams.

Šioje neapbrėpamoje visatoje žmonija yra vienas iš Dievo kūrinų. Ji turi konkretų vaidmenį ir, jei žmonija apleistų šį, jai apreikštose Šlovingose Knygose paskirtą vaidmenį, visatoje sutriktų pusiausvyra. Tai akivaizdu, nes žmonėms pradėjus daryti jiems draudžiamus dalykus, liovusis daryti tai, kas jiems buvo įsakyta, ir pasidavus savo troškimams bei geismams, žemėje ir danguje pasklido pagedimas: paplito ankstesnėms kartoms nežinomos ligos, karai, naikinantys pasėlius ir palikuonis, iškilo ekologinės problemos, tokios kaip aplinkos tarša ir visuotinis atšilimas, dėl kurių, jei ir toliau tai tęsis, žemė pavirs negyvenama dykyne.

Visa tai turi įtakos žmonijai: pradedant branduoliniomis bandymais, energijos švaistymu, baigiant žmonijos poreikius viršijančią gamybą, kuri tik tenkina geismus ir troškimus, net jei žeminami kiti broliai ir seserys. Žmonės trokšta pasisotinimo, net jei tai reikštų badą kitiems; vaikosi mados, netgi kitų nuogumo sąskaita; pramogauja, net jei jų pramogų pasekmė yra kitų žmonių mirtys. Allahas Aukščiausiasis sako tiesą:

„Negarbė atsirado sausumoje ir jūroje dėl to, ką įgijo žmonių rankos, kad galėtų jie paragauti bent truputį to, ką jie kūrė. Galbūt jie sugrįš!“ (Koranas, 30:41 ¹)

1 Čia ir toliau skaičiai prie citatų iš Korano reiškia Korano skyriaus (*sūros*) ir eilutės (*ajos*) numerį. Korano vertimas atliktas, remiantis knyga „Koranas:

Dievas pranešė žmonėms, kad nesukūrė jų bergždžiai ir kad jie nebus apleisti (t. y. be atsakomybės). Allahas sako:

„Negi jūs galvojate, kad Mes sukūrėme jus pramogai ir kad nebūsite sugražinti? Allahas yra aukščiau visko, Tikrasis Valdovas, nėra dievybės išskyrus Jį, Viešpats Sosto garbingojo!“ (Koranas, 23:115-116)

Jis taip pat parodė žmonėms, kad jų, karta po kartos, paskirtis šioje visatoje yra Allaho Vienintelio garbinimas, nepriskiriant Jam jokių bendrininkų. Allahui, šlovė Jam, nereikia jų garbinimo, bet Jis žmones tikrina, kad šieji turėtų galimybę įrodyti, kurio iš jų darbai yra geriausi. Allahas sako:

„Aš juk sukūriau džinų ir žmonių tik tam, kad jie mane garbintų. Aš nenoriu iš jų jokios dalies ir negeidauju, kad jie mane maitintų. Juk Allahas – dalies Skyrėjas, galios Valdytojas, Stiprus!“ (Koranas, 51:56-57)

Allahas apibūdino energiją, palaikančią jų kūnų gyvybę:

„O jūs, kurie patikėjote! Valgykite gėrybes, kuriomis Mes jus apdovanojome, ir dėkokite Allahui, jeigu jūs Jį garbinate.“ (Koranas, 2:172)

Jis taip pat apibūdino energiją, be kurios negalėtų gyvuoti jų sielos, nes nėra joms tikrojo poilsio be tikėjimo ir atsipalaidavimo be savo Kūrėjo garbinimo, ir nenurims jos, netaikydamos Allaho *šarijos* teisės. Allahas sako:

„Tie, kurie patikėjo ir kurių širdys rimsta minint Allahą, – o taip! Be abejonės tik Allahą beminint rimsta širdys.“ (Koranas, 13:28)

Tam, kad žmonija tarnautų Allahui Vieninteliam, Jis siuntė jai pavyzdžiu pranašus, o su jais – *šarijos* knygas, kad jos tarsi žiburys nušviestų jiems kelią į gėrį, įspėtų dėl blogio

literatūrinis prasmų vertimas“ (vertė R. Jakubauskas, S.Geda, Vilnius: Kronta, 2010) (vert. past.).

ir taip sutvarkytų jų gyvenimo reikalus, kad jų kūnai ir sielos būtų naudojami pagal sukūrimo paskirtį.

Allahas sako:

„Žmonės buvo viena bendruomenė, ir pasiuntė Allahas pranašus kaip geros žinios nešėjus ir perspėjančiuosius mokytojus, ir pasiuntė kartu su jais Raštą su tiesa, kad teistų žmones, kur jie nesutarė. O nesutarė tikrai tie, kuriems jis buvo duotas, po to, kai atėjo jiems aiškūs ženklai, po pykčio tarpusavyje. Ir Allahas išvedė tuos, kurie patikėjo, į tą tiesą, dėl kurios jie nesutarė ir išsiskyrė jam leidus. Allahas veda, ką panori, į tiesų kelią!“ (Koranas, 2:213)

Paskutiniuoju Pranašu Allahas padarė Muchammedą (ﷺ)², per kurį Jis išbaigė Savo religiją. Paskutinis Pranašas atėjo su religija, turinčia universalią dieviškąją *šariją*, visapusišką ir tinkamą visiems laikams bei vietovėms, reguliuojančią žmonių gyvenimus taip, kad jie būtų laimingi šiame gyvenime ir Būsimajame. Laimingas bus tasai, kuris seka šia *šarija*, o vargas bus tam, kuris ją apleidžia. Allahas Aukščiausiasis sako:

„Iš tiesų šis Koranas veda tiesiausiu keliu, ir skelbia džiugią žinią tikintiesiems, kurie daro gerus darbus, kad jiems – didis apdovanojimas. O tiems, kurie netiki Būsimąjį gyvenimą, Mes paruošėme kankinančias kančias. O žmogus prašo maldose blogio panašiai, kaip jis prašo maldose gėrio; ištis žmogus skubotas, nekantrus.“ (Koranas, 17:9-11)

Čia aiškiai pasakyta, ką ir kur veda Allahas, o vedimas skirtas visoms tautoms ir jų kartoms visur ir visada. Jis apima visus būdus ir kelius, kuriais jis lydi kiekvieną gerą žmogų į tai,

2 ﷺ – *Salla llahu aleihi uas-salam* – iš arabų kalbos, tebūnie jam taika ir Allaho palaima, sakoma kaskart paminėjus Pranašą Muchammedą ﷺ (vert.past.).

kas geriausia. Veda į tai, kas tinkamiausia žmogaus sąžinei ir jausmams, per šį paprastą ir aiškų tikėjimą, neturintį painumų ir paslapčių, apsaugantį sielą nuo iliuzijų ir prietarų naštos bei išlaisvinantį žmogaus potencialą darbui ir kūrybai. Jis taip pat sujungia visatos ir žmogaus įgimtų polinkių dėsnius į vieną nuoseklią (be prieštaravimo) visumą.

Jis taip pat veda į tai, kas tinkamiausia ryšiui tarp žmogaus vidaus ir jo išorės, jo jausmų ir elgesio, jo tikėjimo ir darbų. Kai viskas sykiu turi nedalomą pagrindą, ant žemės stovintis žmogus žiūrės į Rojų, o jo veiksmai bus laikomi garbinimo veiksmais tol, kol jie atliekami pagal islamo mokymus, net jei tie veiksmai tėra gyvenimo malonumai.

Jis taip veda į tai, kas tinkamiausia garbinimui, subalansuodamas pareigas ir galimybes taip, kad pirmosios neapsunkintų jas atliekančio žmogaus, viršydamos jo galimybes, jam nenusibostų ar jo nenuviltų. Tačiau pareigos negali būti ir per lengvos, kad jis netaptų vangus ir atsainus. Jos taip pat turėtų neperžengti tikslo, saiko ir tolerancijos ribų.

Dar daugiau, jis veda žmoniją į tai, kas tinkamiausia žmonių tarpusavio – individų ir porų, vyriausybių ir tautų, šalių ir rasių – santykiams. Jis kuria šiuos santykius tvirtų ir nepajudinamų nuostatų pagrindais, kurių nepaveikia asmeninės nuomonės ar polinkiai ir kurie nepakinta dėl prisirišimo ar neapykantos. Be to, jų nepaveikia interesai ar tikslai. Principai, kuriuos Visa Žinantis Allahas nustatė Savo kūrinijai, o Jis geriausiai pažįsta Savo kūrinis ir geriausiai išmano, kas jiems geriausia visur ir visoms kartoms, veda į tinkamiausią politinį režimą, finansinę, socialinę ir tarptautinę sistemą, tinkamą žmonių pasauliui.

Jis veda žmoniją į tinkamiausius tikėjimo pagrindus, kad jie pažintų savo tikrąjį Kūrėją ir tikrąją religiją, perduodamas tikintiesiems gerą žinią apie Būsimajame gyvenime jų

laukiantį didį apdovanojimą bei perspėdamas netikinčiuosius apie juos laukiančią skausmingą bausmę.

„Iš tiesų šis Koranas veda tiesiausiu keliu, ir skelbia džiugią žinią tikintiesiems, kurie daro gerus darbus, kad jiems – didis apdovanojimas. O tiems, kurie netiki Būsimąjį gyvenimą, Mes paruošėme kankinančias kančias.“ (Koranas, 17:9-10)

Toks yra tikrasis Allaho nuosprendis dėl darbų ir bausmių. Žmogus vertinamas pagal tikėjimą ir darbus: nėra tikėjimo be gerų darbų, o gerų darbų – be tikėjimo. Toks tikėjimas yra nepilnas, o tokie darbai neturi pagrindo. Kai jie kartu – gyvenama tinkamai, kai jie kartu – teisingas vedimas išpildomas per šį Koraną.

O nesivadovaujantieji Koranu yra palikti žmogiškiems troškimams: skubantis žmogus, nežinantis kas jam gerai, o kas blogai, arba nekontroliuojantis savo emocijų žmogus, net kai pastarosios jam kenksmingos.

„O žmogus prašo maldose blogio panašiai, kaip jis prašo maldose gėrio; išties žmogus skubotas, nekantrus.“ (Koranas, 17:11)

Tai dėl to, kad žmogus nežino viso to tikslų ir pasekmių. Tad jis atlieką blogą veiksmą ir jį skubina, nežinodamas apie jo blogį, o net jei ir žino, negali sukontroliuoti savo emocijų ir paties savęs. Kaipgi šitai gali būti sulyginama su ramiu, taikiu, nekintamu Korano vedimu?

Tai yra islamo *šarija*: išskirtinė, tarptautinė, teisinga ir gebanti išspręsti visas problemas, kaip paliudijo sąžiningi žmonės, nemusulmonai, o tiksliau – orientalistai. Jie paliudijo teisybę, kurios nebegalėjo nuslėpti, ir mes paminėsime jų žodžius, kad panaudotume juos kaip argumentus prieš jų pačių žmones. Galbūt jų žodžiai suras nepriešiškas, laisvas širdis, kurios ieško tiesos apie šią atlaidžią *šariją*, ir jos nurims.

William Montgomery Watt ³ sako: „Faktas, jog Koranas susijęs su arabais, nereiškia, kad islamas nėra universalus ar neturi universalios prigimties, ar kad islamo žinia, kuri pirmiausia buvo paskelbta Mekos ir Medinos gyventojams, nėra universali.“ **Jis taip pat sako:** „Nepaisant savo kalbos, Koranas priimamas dėl jame nagrinėjamų žmonių reikalų.“ **Toliau jis sako:** „Islamą savo veiksmais įrodė, kad yra nepriklausomas nuo dviejų ankstesnių religijų (judaizmo ir krikščionybės), ir mes nuoširdžiai sakome, kad islamas viršija jas arba, tiksliau, pranoksta jas, nes jis labiau išstobulintas!“

Islamo *šarija* visiškai skiriasi nuo visų kitų teisės formų. Ji unikali, ją sudaro dieviškieji įsakymai, visais aspektais reguliuojantys kiekvieno musulmono gyvenimą. Tai yra mūsų religija ir mūsų *šarija*, kuria, tikimės, pasirinks sekti visi žmonės, nes ji apreiškta jiems kaip vedimas ir malonė. Cituojame Allaho Žodžius kiekvienam šią knygą skaitančiam nemusulmonui:

„O jeigu jūs nesisuksite, Jis pakeis jus kitais žmonėmis, o jie nebus į jus panašūs.“ (Koranas, 47:38)

Dr. Abd Ar-Rahman bin Abd Al-Kareem Ash-Sheha

³ William Montgomery Watt (anglų istorikas), *Islam and Christianity in the modern world*, p. 223.

Pirmoji dalis

- **Lingvistinė žodžio *šarija* reikšmė**
- **Žodžio *šarija* reikšmės iškraipymas žiniasklaidoje**
- **Įstatymų priėmimo tikslas**
- **Amžinoji teisė ir įstatymų leidyba**
 1. Žmogaus sukurtų įstatymų nesugebėjimas naikinti nusikalstamumą
 2. Dieviškosios teisės egzistavimo svarba
 3. Žmogaus sukurti įstatymai ir „džiunglių“ įstatymas
- **Žmogaus sukurtų įstatymų netvarka ir nestabilumas**
 1. Eutanazija
 2. Prekyba narkotinėmis medžiagomis
 3. Mirties bausmė
- **Žmogaus sukurtais įstatymais numatomų bausmių absurdiškumas**
- **Žmonių aukojimo doktrina pagal žmogaus sukurtus įstatymus**
- **Žmogaus sukurtais įstatymais kodifikuoti ir legalizuoti nusikaltimai**

Pirmoji dalis

Lingvistinė žodžio „šarija“ reikšmė

Arabų kalboje žodis *šarija* reiškia „įstatymas, kelias, būdas“. Džiunglių *šarija* yra teisė, kuri reiškia stipriausiųjų išlikimą. Bažnyčios *šarija* yra įstatymai bažnyčiai ir jos reikalams. Hamurabio *šarija* yra senovės Babilono karaliaus Hamurabio priimtas teisinis. Faraonų *šarija* yra senovės egiptiečių išleisti įstatymai valstybės reikalų reguliavimui.

Tačiau judaizme, krikščionybėje ir islame žodis *šarija* reiškia Dievo žmonėms duotas doktrinas, taisykles ir įstatymus, tvarkančius žemiškojo gyvenimo reikalus, kad išvestų žmones į gėrio kelią ir sėkmę Būsimajame gyvenime. Atkreiptinas dėmesys, kad žodžiu *šarija* judaizme ir krikščionybėje turime omenyje pirminę Dievo *šariją*, apreikštą abiem pranašams Mozei ir Jėzui, tebūnie jiems taika, iki tol, kol ji buvo žmonių iškraipyta. Šios *šarijos* buvo pakeistos islamo *šarija*, kurią Dievas apsaugojo nuo pakeitimų ir iškraipymų.

Allahas sako:

„Ir Mes apreikėme tau Raštą, kuriame tiesa, patvirtinanti teisingumą to, kas atsiūsta iki jo iš Raštų, ir tam, kad būtų vertas pasitikėjimo liudytojas prieš juos. Teisk tarp jų pagal tai, ką atsiuntęs Allahas, ir nepasiduok jų norams, vedantiems nuo tiesos, kuri atėjo tau. Kiekvienam jūsų Mes nustatėm įstatymą ir kelią. O jeigu įsigeistų Allahas, tai paverstų jus vieninga tauta, bet padalino jus, kad išbandytų jus tuo, ką Jis jums dovanuoja. Tai stenkitės aplenkti vieni kitus darydami gera! Visų jūsų sugrižimas pas Allahą, ir Jis praneš jums, kur jūs nesutarėte!“ (Koranas, 5:48)

Žodžio „šarija“ reikšmės iškraipymas žiniasklaidoje

Į kitas kalbas žodis *šarija* verčiamas kaip „teisė“. Tai yra jo tikra pirminė reikšmė, bet kai kuri vakarų žiniasklaida deda daug pastangų, kad sugriautų islamo ir jo tolerantiškosios *šarijos* įvaizdį, pakeisdami tikrąją žodžių „islamo *šarija*“ reikšmę, taip klaidindami ir atstumdami nuo jos žmones. Apžvelgus kai kurias su islamo *šarija* susijusias temas, pastebima, kad žodis *šarija* neišverčiamas į atitinkamą tos kalbos žodį „teisė“, bet vartojamas taip, kaip skamba arabų kalboje, t. y. *šarija*, ir užrašomas atitinkamai pagal tarimą. Taigi, jis užrašomas lotyniškais raidėmis ir vartojamas užsienio kalbomis ta pačia forma, kaip jis tariamas arabų kalboje.

ŠARIJA = TEISĖ

ŠARIJOS TEISĖ = TEISĖS TEISĖ

Be to, priežastis, kodėl jis neverčiamas į terminą „islamo teisė“ yra ta, kad žodis „teisė“ reiškia tą, kas tvarko ir reguliuoja žmonių reikalus. Atitinkamai, klaidinančioji žiniasklaida bando atskirti žodžius „teisė“ ir *šarija* bei panaikinti bet koki jų ryšį, kad sukurtų klausytojo sąmonėje vaizdinį, jog žodis *šarija* vaizduoja barbariškus ir žiaurios papročius, kurie negali tvarkyti ir reguliuoti žmonių reikalų. Kita vertus, arabiška frazė „Mozės *šarija*“, verčiama kaip „Mozės įstatymai“, o „bažnyčios *šarija*“ – kaip „bažnyčios įstatymai“ ir taip toliau!

Dar daugiau, kurdami dokumentiką apie islamo *šariją*, jie nusuka savo kameras nuo dviejų milijardų musulmonų

visame pasaulyje ir nukeliauja ilgą kelionę per vandenynus ir žemynus į Kandaharo kalnus, kur gyvena vargingiausios gentinės grupės. Jų atstovų tėra keli tūkstančiai. Jie neturi prasimaitinimo šaltinių ar galimybės gauti švaraus geriamojo vandens, ir jokių galimybių įgyti išsilavinimą. Vietoj to, kad filmuotų jų žmogiškąsias kančias ir skatintų žmones jiems padėti, jie nuteikia žmones prieš juos ir pateikia juos kaip vienintelius islamo atstovus, o jų veiksmus – kaip tai, kas yra islamas!

Tuo pačiu metu krikščionys filmuojami kaip civilizuota, aukštojo išsilavinimo ir mokslinio progreso tauta, taip bandant sukurti klaidingą įvaizdį apie atsilikusius musulmonus, teigiant, kad šio atsilikimo priežastis, faktiškai, yra sekimas islamo religijos mokymais, o krikščionys yra išsivystę, nes seka savo krikščionybės mokymais!

Žiniasklaida sąmoningai pamiršta labai svarbų dalyką: kai gretinamos Kandaharo kalnuose gyvenančios musulmonų gentinės grupės su kuria nors krikščionių grupe, šios gentinės grupės turėtų būti lyginamos su krikščionių romų gentimis, kurių esama visoje Europoje! Kiek Europos šalių nukentėjo, bergždžiai mėgindami apgyvendinti šiuos romus namuose, dėl jų atsisakymo apsigyventi sėsliai vienoje konkrečioje vietoje, nes jiems mieliau kraustytis iš vienos vietos į kitą. Šios krikščionių grupės savo šalyse patyrė daugybę rasizmo išpuolių ir jų teisių pažeidimų, tačiau visus šiuos pažeidimus žiniasklaida ignoruoja, nusukdama savo kameras, kad paslėptų juos nuo pasaulio. Jei šios krikščionių gentys būtų musulmonai, tuomet žiniasklaida nukreiptų savo kameras į jas, kad parodytų, koks yra islamas ir kad islamo *šarijos* mokymai verčia juos kraustytis iš vienos vietos į kitą!

Ta pati žiniasklaida pamiršo mums nufilmuoti Europoje, Amerikoje, Australijoje, Azijoje ir Afrikoje gyvenančius

musulmonų mokslininkus, kurie pirmąją ne vienoje mokslo, ekonomikos ar politikos srityje, ir kitus musulmonų mokslininkus, kurie nušvietė pasaulį savo žiniomis viduramžiais, kai nuo ketvirtojo iki keturioliktojo amžiaus visa Europa skendėjo tiek mokslo, tiek kultūros tamsybėse, o bažnyčia persekiojo kiekvieną, susijusį su mokslu ar mokslininkais.

Anglų istorikas Edward Gibbon šia erą taip apibūdino:

„Tūkstantis barbarizmo ir religijos triumfo metų.“⁴

Įstatymų priėmimo tikslas

Vienintelis įstatymų priėmimo ir konstitucijų rengimo tikslas yra žmonių socialinių, ekonominių, politinių ir kt. reikalų reguliavimas. Be asmens teisių ir pareigų, tiek savo, tiek ir kitų atžvilgiu, visuomenėje nustatymo, įstatymais apibrėžiama asmens laisvė ir jos ribos, kadangi bet kurio asmens laisvė yra apribota kito asmens teisėmis. Kitaip tariant, tai reiškia, kad neleistina vieno individo laisvei pažeisti kitų teises, todėl kiekvienas įstatymas pažeidusiam kitų teises nustato drausmines ir baudžiamąsias sankcijas.

Remiantis tuo, kas jau pasakyta, bet kurio įstatymo sėkmė ar nesėkmė priklauso nuo jo galimybės pasiekti anksčiau paminėtą tikslą bei jo nustatytų sankcijų, užtikrinančių įstatymo laikymąsi ir bausmę pažeidėjui. Sankcijų tikslas yra ne pakenkti nusikaltusiajam, bet šie siekiai:

1. Klaidos ištaisymas

4 Edward Gibbon: „Šiuose istorijos tomuose aš apibūdinau barbarizmo ir religijos triumfą.“ Edward Gibbon, *The Decline and Fall of the Roman Empire*, 3 tomas, 71 skyrius, p. 1068.

Kaip kompensacinių sankcijų atveju, kai nukentėjusiajam atlyginama patirta žala, sumokant finansinę kompensaciją ar baudą.

2. Nusikaltusiojo rehabilitacija

Nusikaltusiojo perauklėjimas, padedant jam tapti geresniu, visuomenėje laukiamu žmogumi.

3. Atgrasymas nuo nusikaltimo

Atgrasymas nuo nusikaltimo, kurį ketinama padaryti, pasitelkiant išpėjimus apie bausmę, arba sulaikymas nuo pakartotino nusikaltimo.

4. Kitų atgrasymas nuo nusikalstamos veiklos

Atgrasymas nuo jos, bausmės nusikaltėliui įvykdymą pateikiant kaip pavyzdį kitiems.

Amžinoji teisė ir įstatymų leidyba

Žmogaus sukurtų įstatymų nesugebėjimas naikinti nusikalstamumą

Savo moderniajame pasaulyje turime daugybę teisinių institucijų, komisijų, teisės fakultetų, vietinių ir tarptautinių parlamentų bei konsultacinių tarybų. Papildomai dar matome armijas teisininkų, teisėjų, konstitucinių juristų, tarptautinių arbitrų ir kitų. O kur dar armijos policininkų ir milijonai kalinių ir sulaikytųjų... Taip pat matome didžiules pastangas išleisti įstatymus anksčiau paminėtiems tikslams pasiekti, **bet ar sugebėjome sukurti įstatymą, kuriam būtų pavykę užkirsti kelią kitų teisių pažeidimams?! Ar tebegyvename pasaulyje, kuriame daugybėje šalių nusikaltimai yra labai dažni?! Kitais žodžiais tariant, ar žmogaus sukurtiems įstatymams**

pavyksta pasauliui suteikti saugumą arba sėkmingai išnaikinti nusikalstamumą ir problemas, kurių skaičius kas dieną auga? Štai kodėl pasauliui nedelsiant reikia teisės, kuri gebėtų pasiekti anksčiau paminėtus tikslus!

Dieviškosios teisės egzistavimo svarba

Senovėje nebuvo teisinių institucijų, teisminių komisijų ar priežiūros įstaigų, kurios leistų ir taikytų žmonių reikalus reguliuojančius įstatymus. Todėl arba Allahas (Dievas) žmonių gyvenimų reguliavimui apreiškė dieviškąją teisę, kurios pagerinimui ar išvystymui neberekėtų jokių teisininkų, arba įsigalėtų „džiunglių“ įstatymas, kai stipresnis suryja silpnesnį.

Štai kodėl iš Savo Teisingumo ir Gailestingumo žmonijai Allahas apreiškė *šariją* (teisę), kurios pagrindai ir teisingumas yra nekintami ir nepakis nei laikui bėgant, nei keičiantis vietovei. Pavyzdžiui, nusikaltimas yra nusikaltimas ir jis niekuomet netaps vertybe, o teisė yra teisė ir ji niekada nebus panaikinta ir visi prieš *šarijos* įstatymus yra lygūs. Jos įstatymai, laikui bėgant, buvo atnaujinami per Allaho (Dievo) pasiustus pranašus, vedusius žmones ir jiems išaiškinusius jų gyvenimą reguliuojančią Allaho *šariją*. Kaip judėjų atveju, kai jie prarado ir iškreipė jiems duotas *šarijos* įstatymus, Allahas pasiuntė Savo pranašą Jėzų, tebūnie jam taika, kad atnaujintų prarastuosius įstatymus. Kai krikščionys prarado ir iškreipė pastaruosius įstatymus, Allahas išbaigė Savo Dieviškąją *šariją* per Muchammedo (ﷺ) žinią. Allahas pasiuntė su juo *šariją*, galiojančią visiems laikams ir vietoms, kuri yra nekintama ir nepakeičiama per amžius, nes ji – galutinė *šarija*. Allahas sako:

„Paskui Mes nukreipėme tave tiesiu įsakymo keliu. Tad eik juo ir nesek aistromis tų, kurie nežino!“ (Koranas, 45:18)

Mes aiškiai matome, kad *šarija* kiekvienam nusikaltimui taiko atitinkamą sankciją. Bausmės dydis priklauso nuo nusikaltimo sunkumo bei jo pavojaus visuomenei stiprumo. *Šarija*, kuri nepavaldi žmonių užgaidoms bei pataikavimams ir prieš kurią visi lygūs, nė vieno asmens neatleidžia nuo bausmės dėl jo socialinio statuso, galios, įtakos ar turto. Apie tai Pranašas (ﷺ) aiškiai pasakė:

„Iš tiesų, prieš jus buvusias tautas pražudė tik tai, kad jei aukšto rango žmogus iš jų tarpo atlikdavo vagystę – jie jo pasigailėdavo, bet jei tą patį nusikaltimą padarydavo vargšas – jie įvykdydavo jam (Allaho) nustatytą bausmę. Prisiekiu Allahu, jei Fatima, Muchammedo duktė, pavogtų – nukirsčiau jai ranką.“⁵

Žmogaus sukurti įstatymai ir „džiunglių“ įstatymas

Iš tikrųjų, daugybė mūsų laikais žmogaus sukurtų įstatymų tėra kitas „džiunglių“ įstatymo veidas ir tai yra dėl to, kad daugybė išrinktųjų į parlamentus ir privilegijuotųjų įstatymų leidėjų yra korumpuoti, siekiantys valdžios ir pinigų. Nors jie, iš pažiūros, išleidžia gerus įstatymus, tačiau iš esmės jie tesiekia patenkinti savus interesus ir siekius, išnaudodami kitus žmones, dažniausiai, vargšus! Todėl Allahas mums apreiškė išmintingą ir sąžiningą teisę, kuri neskiria valdovo ir pavaldinio, turtingojo ir vargšo, juodaodžio ir baltaodžio, ar socialinių klasių. Tai teisingi įstatymai, kurių neveikia troškimai, neteisybė ir godumas! Allahas sako:

„Nejaugi nežinojimo laikų teismo jie ilgisi? Kas gi geriau už Allahą teisime žmonėms įsitikinusiems?“ (Koranas, 5:50)

⁵ *Chadisas*, perduotas Al-Bukhari.

Žmogaus sukurtų įstatymų netvarka ir nestabilumas

Iš įstatymų leidybos ir konstitucijos rengimo istorijos pastebime, kad žmogaus sukurti įstatymai pastoviai kinta ir nėra įstatymo, kuris ilgą laiko tarpą išliktų nepakitęs. Pavyzdžiui, tai, kas kažkada buvo laikoma nusikaltimu, vėliau tapo vertybė ir atvirksčiai. Kitas pavyzdys yra iš 1850 ir 1920 metų: moterų plaukimo kostiumėliai Jungtinėse Amerikos Valstijose buvo ilgas, visą kūną dengiantis rūbas ir, jei tuomet moteris būtų dėvėjusi tai, ką ji dėvi šiandieną, ji būtų suimta ir nubausta.

Kaip įstatymas kinta laikui bėgant, taip jis kinta ir priklausomai nuo vietovės. Pavyzdžiui, Europos Sąjungos šalys turi skirtingus įstatymus. Net atskiros valstijos Jungtinėse Amerikos Valstijose turi skirtingus įstatymus ir dėl to matyti, kad šie įstatymai tenkina juos priimančių politikų norus bei troškimus. Štai keli pavyzdžiai:

Eutanazija

Tai yra savižudybė, įvykdyta padedant kitam asmeniui. Jos yra trys rūšys:

1. **Savanoriška eutanazija**: ji atliekama pacientui pritarus. Tokia jos forma yra įteisinta keliose Europos šalyse ir kai kuriose Amerikos valstijose.

2. **Nesavanoriška eutanazija**: ji atliekama be paciento pritarimo. Pavyzdžiui, tam tikromis aplinkybėmis pagal Groningeno protokolą ⁶ Nyderlanduose leidžiama atlikti eutanaziją vaikams.

⁶ Eduard Verhagen, *Groningeno protokolas*. Nyderlandai, 2004.

3. **Prievartinė žmogžudystė:** tai atliekama prieš paciento valią.

Problemos esmė yra ta, kad eutanazija turi savo rėmėjų ir priešininkų, o kiekviena grupė turi savus argumentus ir priežastis, kuriomis tikima. Kai kuriose šalyse eutanazija yra įteisinta, o tuo tarpu kitose – laikoma nusikaltimu.

Yra buvę tokių tyčinės žmogžudystės atvejų kaip, pavyzdžiui, gydytojo Nigel Cox, kuris pacientei Lillian Boyes sušvirkštė mirtiną, jos širdį sustabdžiusią, kalio chlorido dozę. Savigynai jis teigė, kad bandė palengvinti pacientės reumatoidinio artrito skausmus. Teismas jį lygtinai nuteisė vieneriems metams, o po metų jis atgavo savo gydytojo licenziją ir toliau dirbo, tarsi nieko nebūtų nutikę.

Prekyba narkotinėmis medžiagomis

Keliose Europos šalyse leidžiama tam tikromis aplinkybėmis ir nustatytais kiekiais pardavinėti narkotines medžiagas, o kitose Europos šalyse narkotinių medžiagų pardavinėjimas ir vartojimas visiškai uždraustas. Keisčiausia, kad vienoje šalių buvo priimtas sprendimas narkotinių medžiagų vartojimą leisti tik šalies piliečiams, bet draustis atvykstantiems turistams, kad šalies teritorijoje nebūtų „narkotikų turizmo“. Šį nuosprendį užginčijo daugybė kavinių savininkų, teigdami, kad tai sužlugdys jų verslą ir pajamas.

Mirties bausmė

Kai kurios Europos šalys ir Amerikos valstijos draudžia mirties bausmę, o kitose ji vis dar reglamentuojama ir taikoma!

Tad, kur yra tas nekintamas matmuo, pagal kurį įvertinama ir sužinoma, kas yra nusikalstama, o kas – dora, kas yra gerai, o kas – blogai?!

Nuovokūs žmonės sutiks, kad tai, kas teisinga, yra nekintama ir nepriklauso nei nuo laiko, nei vietovės, kaip ir geros manieros, vertybės, ydos ir nuodėmės – nekintami. Vertybė niekada netaps yda, o yda – vertybe!

Žmogaus sukurtais įstatymais numatomų bausmių absurdiškumas

Susipažinus su senovės faraonų, kinų, indų, graikų, romėnų civilizacijų ir net Afrikos genčių ir aborigenų įstatymais ir bausmėmis, rasime daugybę absurdiškų dalykų. Pavyzdžiui, mirties bausmės buvo skiriamos dėl labai menkų priežasčių, o kur dar išradingas nuteistųjų kankinimas. Kartais nusikaltėlis būdavo nukirsdinamas giljotina kaip 1793 metais Prancūzijos karalius Liudvikas XVI, kitais atvejais galvą nukirsdavo kirviu, o kūną ketvirčiuodavo, kaip 1684 metais Jungtinėje Karalystėje nutiko serui Thomas Armstrong⁷. Kitais atvejais dar gyvam nuteistajam jie išimdavo žarnas, nupjaudavo galūnes, paskui išimdavo jo širdį ir nupjaudavo galvą, kaip 1954 metais Nyderlanduose atsitiko Balthasar Gerard⁸. Kartais nuteistasis būdavo papjaunamas peiliu, kitais atvejais – nukryžiuojamas ant medžio ir sudeginamas gyvas, kaip bausdavo Ispanijos ir Portugalijos kunigų prižiūrima inkvizicija. Kituomet egzekucija būdavo įvykdoma, įmetant gyvą alkaniems liūtams Romos kolizijeuose ar įvarant gyvą į Hitlerio dujų kameras, arba pamaunant ant baslio (kuolo ar ieties), ar pasodinant į elektros kėdę, ką 2002 metais Jungtinėse Amerikos Valstijose patyrė Lynda Lyon Block. Kartais mirties bausmė būdavo įvykdoma paskandinant, kaip 1973 metais

7 Pakartas, paskandintas ir ketvirčiuotas seras Thomas Armstrong.

8 Išmėsinėtas Balthasar Gerard.

atsitiko Prancūzijos revoliucijos dalyviams ⁹ arba sutraiškant nuteistojo galvą kūju, arba užkraunant ant krūtinės sunkius akmenis, kaip 1692 metais Jungtinėse Amerikos Valstijose atsitiko Giles Corey ¹⁰ ar įmetant į verdantį aliejų, kaip 1531 metais Jungtinėje Karalystėje atsitiko Richard Rice, o kartais – uždusinant dujų kameroje arba sudeginant gyvą, kaip japonų kareiviai degino kinų civilius Nankino žudynių metu per Antrąjį pasaulinį karą. Kitais atvejais egzekucija būdavo atliekama išilgai perpjaunant kūną, dar kitais – pakariant, tada perrėžiant kaklą ir nupjaunant nuteistajam galvą peiliu, kaip 1817 metais atsitiko Jeremiah Brandreth. Dar kitais atvejais nuteistasis būdavo suplėšomas, pririšus jo galūnes prie keturių arklių, kurie jas tempdavo į skirtingas puses, kol kūnas suplyšdavo į keturias dalis, kaip 1781 metais Peru ispanų kolonistai susidorojo su Tupac Amaru II. Kartais mirties bausmę įvykdydavo lėtai pjaustant nuteistąjį, kaip 1835 metais Vietname atsitiko Joseph Marchand, arba šūviu į galvą ir dar įvairiausiais kitokiais žiauriais ir absurdiškais būdais, išradingai kankindami nuteistuosius myriop pagal žmogaus sukurtus įstatymus!

Dieviškieji įstatymai yra gailėstingumo įstatymai, be absurdiškų bausmių, nepaliekantys mūsų skaniu kąšneliu įstatymų leidėjų ar valdytojų įgeidžiams ar jų absurdiškiems nuosprendžiams. Islamiškoji *šarija* mums liepia būti gailėstingiems net ir gyvūnams, net ir skerdžiant juos maistui. Kaip pasakė Pranašas Muchammedas (ﷺ):

„Iš tiesų, Allahas liepė *ichsan* (gerumą) viskam. Tad, jei žudote – žudykite geriausiu būdu; kai skerdžiate (gyvulį),

⁹ Nantėje paskandintas Noyades de Nantes.

¹⁰ Sutraiškant ar spaudžiant miręs Giles Corey.

skerskite geriausiu būdu. Pagaląskite savo peilius ir palengvinkite gyvuliui (kad sumažintumėte jo skausmą).“¹¹

Žmonių aukojimo doktrina pagal žmogaus sukurtus įstatymus

Žmonių aukojimo doktrina taikyta 14-16 amžiuje Centrinėje Amerikoje gyvavusioje actekų imperijoje. Imperija apėmė dabartinės Meksikos teritoriją. Šventikai auką paguldavo ant didžiulio akmens, prapjaukė jai krūtinę, išraudavo dar pulsuojančią širdį ir iškeldavo ją į saulę, kad įsiteiktų saulės dievui Huicilopočtliui – Viešpatie, apsaugok – arba lietaus dievui Tlalokui, arba ugnies dievui Ueuetotliui, kuriems skirtos religinės šventės metu įmesdavo auką į ugnį ir, prieš jai numirštant, ištraukė iš ugnies, prapjaukė jai krūtinę ir išraudavo širdį.

Vienas iš šios imperijos mitų buvo, kad dievas, vardu Šipė Totekas, išsinėrė iš savo odos, kad suteiktų žmonėms kukurūzų grūdų, todėl žmonės turėjo jam duoti žmogaus odą vietoj tos, kurią jis jiems atidavė. Dėl šios priežasties, šventikai šlovindavo šį dievą, nudirdami gyvoms aukoms odą ir dėvėdami ją dvidešimt dienų, po kurių ją sudegindavo.

Afrikoje taip pat būta panašių pavyzdžių, kaip kasmetiniai Dahomėjos, dabartinės Benino respublikos Vakarų Afrikoje, ritualai. Kasmetinės ceremonijos metu jie skersdavo belaisvius ir kalinius, o karaliaus mirties atveju paskersdavo tūkstančius kalinių, kaip atsitiko 1727 metais, kai per dieną buvo paskersti 4000 belaisvių!

¹¹ *Chadisas*, perduotas Muslim.

Senovės Kinijos civilizacijoje, mirus šeiminkui, jo vergai buvo palaidojami gyvi, kaip 621 metais pr. m. e. nutiko mirus Čin regiono valdytojui Mu, kai su juo buvo palaidoti 177 gyvi jo vergai.

Dvyliktajame amžiuje slavų kultūroje karo belaisvius paaukodavo dievui Perunui.

Rytų Azijoje, kur paplitęs budizmas, matome nesusus bjaurius pavyzdžius. Kai kurie budistai kinų Naujųjų metų proga paima mergaitę, jos tėvams leidus, išmaudo ją, suriša jos rankas jai už nugaros ir įsmeigia peilį jos kaklan, tarsi skerstų kiaulę. Tada padeda jai po kaklu dubenį, kad kraujas neišsitaškytų, ir galiausiai sukapoja jos kūną dalimis, bei išdalina vargšams.

Tai tik absurdiškų, protu nesuvokiamų, įstatymų ir įsitikinimų santrauka.

Beveik nė viena civilizacija ar šalis neapsiėjo be tokių pasibaisėtinų įstatymų, kaip žmogaus aukojimas, siekiant žmogaus krauju įsiteikti dievui. Norintieji sužinoti daugiau teperžvelgia pasaulio žmonių aukojimo doktrinos istoriją, kad pamatytų, kaip ji buvo paplitusi Amerikoje, Europoje, Australijoje, Afrikoje ir Azijoje! Dar daugiau, Senajame Testamente paminėtas paprotys, kaip kanaanitai aukodavo savo vaikus dievui Molechui. Šis bausis nusikaltimas sukritikuotas ir už jį paskirta užmėtymo akmenimis bausmė, kaip perduodama **Kunigų knygoje:**

„¹ Viešpats kalbėjo Mozei, tardamas: ²„Sakysi izraeliečiams: „Jei kas iš izraeliečių ar Izraelyje gyvenančių ateivių aukotų kurį nors iš savo vaikų Molechui, jis bus

nubaustas mirtimi. Krašto žmonės turi užmušti jį akmenimis.“ (Kun 20, 1-2) ¹²

Toks buvo kanaanitų paprotys – aukoti savo vaikus dievui Molechui, apsaugok Viešpatie.

Štai kodėl Allaho Aukščiausiojo dieviškosios *šarijos*, panaikiniančios absurdiškus įstatymus, sukurtus tam, kad pažemintų žmones ir juos aukotų, bei taikytus pasaulyje, apreiškimas Jo kūrinijai yra iš Jo malonės. Allahas sako:

„Sakyk: „Ateikite, aš perskaitysiu tai, ką uždraudė jums jūsų Viešpats.“ Nepridėkite Jam bendrininkų; gimdytojams – gero darymas; neužmušinėkite savo vaikų baimindamiesi skurdo – Mes maitiname juos ir jus kartu; nesiartinkite prie šlykštybių, prie tų, kurios aiškios, ir prie tų, kurios paslėptos; nežudykite sielos, kurią uždraudė Allahas, tiktai pagal teisę. Tai prisakė Jis jums – galbūt ateisit į protą!“ (Koranas, 6:151)

Allahas Aukščiausiasis pasakė tiesą apie Savo Pranašą Muchammedą (ﷺ), kurį Jis pasiuntė su tiesos religija, kurioje yra viskas, kas reguliuoja žmogaus gyvenimo sąlygas šiame ir Būsimajame gyvenime. Ir laimingas tas, kuris Juo tiki ir seka Jo *šarija*:

„Mes pasiuntėme tave tik kaip malonę pasauliams.“ (Koranas, 21:107)

Ibn Abbas, lai Allahas būna juo patenkintas, pasakė:

„Allahas pasiuntė Savo Pasiuntinį (ﷺ) kaip malonę visam pasauliui – tikintiesiems ir netikintiesiems. Allahas išvedė tikintįjį per Pranašą (ﷺ) ir įvedė jį į Rojų, nes jis

¹² Čia ir toliau pateikiamas Lietuvos Vyskupų Konferencijos (katalikų) išleistas A. Rubšio (Senajo Testamento) ir Č. Kavaliausko (Naujojo Testamento) Biblijos vertimas pagal knygą „Šventasis Raštas. Senasis ir Naujasis Testamentas“ (vertė A. Rubšys, Č.Kavaliauskas. LVK, 1998) (vert. past.).

tikėjo Pranašu (ﷺ) ir laikėsi islamo *šarijos*, kurią Allahas apreiškė Pranašui (ﷺ). O netikinčiam, per Pranašo (ﷺ) misiją, Allahas atidėjo bausmę, suteikdamas jam progą sugrįžti į tiesų kelią. Anksčiau, prieš ateinant Pranašui (ﷺ), bausmė netikintiesiems, atmetusiems savo pranašus, buvo neatidėliojama.“

Allahas pasiuntė jį visam pasauliui, kad pakviestų garbinti Allahą Vienintelį, be partnerių, kad sunaikintų ir padarytų nebegaliojančiais daugiadiėvių įpročius, absurdiškus įstatymus ir barbariškas tradicijas.

Žmogaus sukurtais įstatymais kodifikuoti ir legalizuoti nusikaltimai

Daugybė nusikaltimų ar veiksmų, kurie yra beveik nusikalstami, įteisinti kai kuriais žmogaus sukurtais įstatymais, tokie kaip abortas ir vaisiaus žudymas! Nežinantys, kaip žudomas žmogaus vaisius, tepasižiūri internete kaip abortus atlieka gydytojai ir jiems padedančios seselės, kurie privalėtų būti gailestingi pacientui!

Stulbinantis dalykas, jog šis bausis nusikaltimas įvykdomas, motinai ir tėvui užpildžius prašymą nužudyti jų pačių vaisių!

Ir tai vyksta dėl banalių priežasčių, parodančių žmonių nuosmukio laipsnį – nepasiruošimą susilaukti vaiko, nes trokštama ilgiau džiaugtis kelionėmis ir laisve, prieš atsiduodant rūpinimosi vaiku pareigoms ir atsakomybei, arba dėl finansinių ar socialinių kliūčių!

Tai plačiai paplitę daugelyje išsivysčiusių šalių, bet padėtis dar blogesnė kai kuriose vargingose Azijos ir Afrikos

šalyse, ypatingai, jei vaisius yra moteriškos giminės, nes mergaitė laikoma ekonomine našta šeimai, priešingai nei berniukas, kuris, jų nuomone, yra konstruktyvus ir produktyvus šeimos narys. Taigi, jis neša dalį tėvo naštos ir padeda jam pasirūpinti šeimos finansiniais ištekliais. Mes matėme nuotraukas tėvų, keliose varganose Rytų Azijos šalyse žudančių savo dukteris, visai kaip prieš islamą darydavo Mekos netikintieji. Allahas Aukščiausiasis papasakojo jų baisaus nusikaltimo istoriją:

„Ir kada vieną iš jų pradžiugina (žinia) apie (jam gimusią) mergaitę, jo veidas pajuosta, ir jis tampa niūrus, slėpdamasis nuo žmonių iš kartėlio to, kuo pradžiugintas: ar paliks jis sau vaikelį su gėda ar užkas ją žemėj? Kaip blogai jie protauja!“ (Koranas, 16:58-59)

Šis nusikaltimas buvo įteisintas kai kuriuose senuosiuose įstatymuose, kaip, pavyzdžiui, romėnų Dvylikos lentelių įstatymuose, kurių ketvirtojoje lentelėje teigiama: **„Sunkiai deformuotas vaikas turėtų būti tuoj pat nužudomas.“** Pastebėsime, kad šis nusikaltimas buvo plačiai paplitęs ir senovės Graikijos civilizacijoje, kur motina parodydavo naujagimį tėvui ir, jei pastarasis jį priimdavo, jis gyvendavo, o jei ne, kūdikis būdavo nužudomas. Tai aprašyta ir viename romėnų papiruse, atrastame Egipto Minia gubernijoje esančiame mieste Bahnasa (anksčiau žinomame kaip Oksirinchas). Jis parodo šio įpročio egzistavimą tarp romėnų, nes papiruse užrašytas vyro ir žmonos pokalbis, kuriame sakoma: **„Jei naujagimis berniukas – leisk jam gyventi, o jei mergaitė – nužudyk ją.“**

O islamo *šarija* – tai gerumo ir gailestingumo *šarija*, nes bausis nusikaltimas buvo uždraustas. Allaho Pasiuntinys (ﷺ) pasakė:

„Allahas jums uždraudė nepaklusnumą savo motinoms, gyvų mergaičių užkasinėjimą (mergaičių vaikžudystę), sulaikymą (to, ką turėtumėte duoti) ir reikalavimą (to, ko jūs nenusipelnote). Ir Allahas nemėgsta tuščiažodžiavimo, uždavinėjimo per daug klausimų (apie dalykus, kuriems jums nenaudingi) ir turto švaistymo.“¹³

Joje taip pat paminėtos dar negimusio kūdikio teisės, iš kurių pati svarbiausia – teisė gyventi! Allahas Aukščiausiasis sako:

„Neužmušinėkite savo vaikų baimindamiesi skurdo – Mes maitiname juos ir jus kartu.“ (Koranas, 6:151)

Ji taip pat panaikino visas diskriminacijos ir išskirtinumo formas elgesyje su vaikais, mergaitėmis ir berniukais. Allahas Pasiuntinys (ﷺ) pasakė:

„Elkitės su vaikais vienodai, elkitės su vaikais vienodai, elkitės su vaikais vienodai.“¹⁴

¹³ *Chadisas*, perduotas Al-Bukhari ir Muslim.

¹⁴ *Chadisas*, įrašytas *As-Silsilah As-Sachycha*.

Antroji dalis

Islamo šarija, jos bausmės ir tikslai

- **Islamo šarija**
- **Islamo šarijos tikslai**
 1. Religijos apsauga
 2. Savisauga
 3. Proto apsauga
 4. Pinigų apsauga
 5. Palikuonių apsauga
- **Chudūd (bausmės) islamo šarijoje**
 1. Kas vykdo bausmes?
 2. Kada nuo *chudūd* (bausmės) gali būti atleidžiama?
 3. Bausmės vykdymo sąlygos
 4. Klaidingas islamo bausmių žiaurumo suvokimas
 5. Ryšys tarp islamo šarijos ir žmogaus sukurtų įstatymų
- **Reikalavimas taikyti islamo šariją nemusulmoniškose šalyse**
 1. Šarijos teismai nemusulmoniškose šalyse
 2. Ar turėtų būti reikalaujama, kad nemusulmoniškos šalys taikytų islamo šariją?

Antroji dalis

Islamo šarija

Kaip jau anksčiau sakėme, islamo *šarija* – tai Allaho Aukščiausiojo nuleisti įstatymai, reguliuojantys žmonių santykius su Allahu Aukščiausiuoju, žmonių tarpusavio santykius bei jų santykius su aplinka. Kai kurie įstatymai reguliuoja garbinimo reikalus, kiti – ekonominius, komercinius ir socialinius susitarimus, dar kiti nustato valstybės pagrindus ir tuo pačiu reguliuoja įstatymų leidžiamosios, teisminės ir vykdomosios valdžios vaidmenis.

Islamo šarijos tikslai

Šarijos tikslai – tai tikslai, kurių siekia *šarija*. Jie tiksliai apibrėžti ir jiems *šarija* nustatė taisykles ir bausmes. Keli islamo *šarijos* tikslų pavyzdžiai:

1. Religijos apsauga

Religijos apsauga yra pats svarbiausias islamo *šarijos* tikslas. Allahas Aukščiausiasis sako:

„Ir nusprendė tavo Viešpats, kad jūs negarbintumėte nieko, išskyrus Jį, ir gimdytojams – geradarystė. Jeigu sulauks pas tave senatvės – vienas iš jų arba abu, – tai nesakyk jiems: „Fui!“ – ir nešauk ant jų, o kreipkis į juos pagarbiai.“ (Koranas, 17:23)

Šarija mini didžiulį apdovanojimą tiems, kurie padeda žmonėms apsaugoti savo religiją, mokydami jos kitus, kaip pasakė Allaho Pasiuntinys (ﷺ):

„Geriausias tarp jūsų yra tas, kuris išmoksta Koraną ir moko jo kitus.“¹⁵

arba statydami mečetes, kad žmonės jose galėtų mokytis savo religijos ir garbinti Allahą, kaip pasakė Allaho Pasiuntinys (ﷺ):

„Kiekvienas, kuris pastatys mečetę vardan Allaho, net jei ji kaip žvirblio lizdas ar dar mažesnė, – Allahas Rojuje pastatys jam namą.“¹⁶

2. Savisauga

Allahas Aukščiausiasis sukūrė sielą ir uždraudė kenkti jai, kenkiant sau pačiam, kaip pasakė Allahas Aukščiausiasis:

„O jūs, kurie patikėjote! Nevalgykite savo turto neteisingai tarpusavyje, nebent tai būtų prekyba abiem pusėms bendrai sutarus. Ir nežudykite savęs patys (vieni kitų). Iš tiesų Allahas – jums Gailestingas!“ (Koranas, 4:29)

Ir uždraudė asmeniui kenkti kitai sielai, tikinčiojo ar netikinčiojo, kaip pasakė Allahas:

„Ir nežudykite sielos, ką uždraudė Allahas, išskyrus tai pagal teisę.“ (Koranas, 17:33)

Tam, kuris tyčia nužudo sielą, teisėjas įsako pelnytą bausmę, o nužudytojo tėvai gali dovanoti ir atleisti nuo bausmės, kaip pasakė Allahas Aukščiausiasis:

„O tie, kurie patikėjote! Užrašytas jums *al-kisas* (atpildas) už nužudytuosius: laisvasis už laisvąjį, vergas –

¹⁵ Chadisas, perduotas Al-Bukhari.

¹⁶ Chadisas, perduotas Ibn Chibban.

už vergą, moteris – už moterį. O jeigu žudikui bus atleista nužudytojo brolio (arba jo artimųjų), tai – reikia elgtis teisingai ir atitinkamai sumokėti išpirką. Tai – palengvinimas iš jūsų Viešpaties ir malonė; o kas peržengia ribas po to, jam – bausmė skausmingoji!“ (Koranas, 2:178)

3. Proto apsauga

Allahas Aukščiausiasis išskyrė žmones iš gyvūnų, apdovanodamas juos protu, ir nuleido įstatymus apsaugoti šią dovaną žmonėms. Tad Jis uždraudė viską, kas gali protą pažeisti ar jį atimti (intoksikaciją): alkoholį ir medžiagas, kurios pažeidžia ir sunaikina protą, kaip pasakė Allahas Aukščiausiasis:

„O jūs, kurie patikėjote! Vynas (svaigalai), azartiniai žaidimai, gyvuliai paaukoti stabams, būrimas strėlyčių laidymu – niekšybės, šėtono išmonė. Tai šalinkitės šito, – galbūt tapsite laimingi!“ (Koranas, 5:90)

Islame svaigalai vadinami nuodėmingų darbų motina dėl didžiulio pavojaus tiek pačiam asmeniui, tiek ir visuomenei. Tai – blogio viršūnė bei kiekvieno nusikaltimo pamatas.

4. Pinigų apsauga

Pinigai – gyvenimo pamatas. Allahas Aukščiausiasis padarė juos pagrindiniu gyvenimo palaikymo instrumentu, nes pinigais patenkinami poreikiai: palaipsniui suteikiamas maistas, drabužiai, išsilavinimas, namai ir pan.

Allahas Aukščiausiasis išaiškino leistinus būdus pinigams užsidirbti, padauginti ir jiems išleisti. Štai kodėl Jis uždraudė bet kokius veiksmus, kuriais pinigai švaistomi ar prarandami, o taip pat uždraudė žmonių išnaudojimą ir jų turto pasisavinimą per palūkanas, kyšius, vagystes, azartinius lošimus ar lažybas, kaip pasakė Allahas Aukščiausiasis:

„O jūs, kurie patikėjote! Nevalgykite savo turto neteisingai tarpusavyje.“ (Koranas, 4:29)

Jis taip pat uždraudė leisti pinigus žalingiems dalykams arba švaistyti juos be reikalo. Jis suteikė giminaičiams teisę į pinigus ir vargšams teisę į labdarą, kaip pasakė Allahas Aukščiausiasis:

„Ir duok giminaičiui, kas jam priklauso, ir neturtėliui, ir keleiviui ir nešvaistik be saiko, – juk švaistūnai – šėtonų broliai, o šėtonas savo Viešpačiui nedėkingas.“ (Koranas, 17:26-27)

5. Palikuonių apsauga

Islamo *šarija* uždraudė viską, dėl ko gali atsirasti neleistina kraujomaiša, kaip, pavyzdžiui, svetimavimą. Allahas Aukščiausiasis sako:

„Ir nesiartinkite prie svetimavimo, juk tai – šlykštybė ir blogas kelias!“ (Koranas, 17:32)

Ji taip pat uždraudė tai, kas galėtų būti priežastimi neturėti palikuonių – analinius lytinius santykius arba homoseksualizmą, kaip pasakė Allahas Aukščiausiasis:

„Tarp žmonių yra toksai, kurio kalbos kelia žavesį tau žemiškame gyvenime, ir jis šaukia Allahą paliudyti tai, kas jo širdyje, nors pats yra užsispyręs ginčinėkas. O kuomet jis nususuka, tai vaikšto žemėje, kad platintų ten nedorą ir pražudytų ir pasėlius, ir palikuonis, – o Allahas nemėgsta nedorybės!“ (Koranas, 2:204-205)

Chudūd (bausmės) islamo šarijoje

Islamo *šarijoje* bausmės įteisintos tam, kad būtų laikomasi Allaho apreiškėtų žmogaus gyvenimą reguliuojančių įstatymų. Tam, kad įstatymai būtų taikomi ir jų žmonės laikytųsi, reikalingas įstatymas, kuris reguliuotų drausmines ir baudžiamąsias sankcijas tiems, kurie įstatymo nesilaiko. Taigi, Allahas įteisingo *chudūd* (bausmes) – baudžiamąjį kodeksą, kadangi islamo *šarijos* bausmių esmė yra apsaugoti teises. Nemusulmonams painu atskirti *chudūd* sąvoką nuo pačios islamo *šarijos*, nes galvojama apie islamo *šarija* kaip tik apie bausmes, drausmines ir baudžiamąsias sankcijas, tokias kaip vagies rankos nukirtimas, žudiko užmušimas ir pan. Toks supratimas yra klaidingas, nes *chudūd* (sankcijos) taikomos tik tiems, kurie pažeidė islamo *šarijos* įstatymus, kad pastarieji būtų apsaugoti ir nebepažeidinėjami. Be to, sankcijų pažeidėjams taikymas apsaugos žmonių gyvybes, pinigus, garbę ir protus, o taip pat žmogaus esybę, panašiai kaip miesto sienos apsaugo miestą nuo plėšikų, ketinančių įsibrauti ir pakenkti saugiems miesto gyventojams. Allahas Aukščiausiasis sako tiesą:

„Al-kisas (atpildas) saugo jūsų gyvenimą, o turintieji protą! – gal būsite dievobaimingi!“ (Koranas, 2:179)

Atkreipkime dėmesį, jog bausmės nėra islamo *šarijos* naujovė. Allahas Aukščiausiasis jas įsakė visose dieviškose *šarijose*, pavyzdžiu, Jis įsakė bausmes Mozei (tebūnie jam taika) apreišktoje Toroje. Allahas Aukščiausiasis sako:

„Mes apreiškėm Torą, kurioje vadovavimas ir šviesa; pagal ją teisia pranašai, kurie atsidavę, tuos, kurie išpažįsta judaizmą. Rabinai ir dvasininkai – elgdavosi taip pat remdamiesi tuo, kas jiems patikėta saugoti iš Allaho Rašto, ir jie – to liudytojai. Nebijokite žmonių, o bijokite Manęs! Nepardavinėkite Mano ženklų už niekšingą kainą! O kas nusprendžia ne pagal tai, ką atsiuntė Allahas, tai šitie –

netikintieji. Ir užrašėme Mes jiems joje, kad siela – už sielą, ir akis – už akį, ir nosis – už nosį, ir ausis – už ausį, ir dantis – už dantį, o žaizdą – atsilyginimas tuo pačiu. O kas teisia ne pagal tai, ką atsiuntė Allahas, tie – neteisieji.“ (Koranas, 5:44-45)

Allahas bausmes įsakė ir Jėzui (tebūnie jam taika) apreikštoje Evangelijoje. Allahas Aukščiausiasis sako:

„Ir pasiuntėme Mes jų pėdomis Jėzų, Marijos sūnų, patvirtindami teisingumą to, kas siūsta prieš jį Toroje ir dovanojome Mes jam Evangeliją, kurioje – vadovavimas ir šviesa, ir patvirtindami teisingumą to, kas pasiūsta iki jo Toroje, kaip vadovavimą bei pamokymą dievobaimingiesiems.“ (Koranas, 5:46)

Kas vykdo bausmes?

Bausmių nusikaltėliams vykdymas yra musulmonų valdovo ar jo atstovo atsakomybė, o visuomenės nariai neturi teisės patys įvykdyti bausmės nusikaltėliui, nes islamas yra tvarkos religija, o ne atsitiktinumų ar barbarizmo religija. Allaho Pasiuntinio (ﷺ) laikais bausmės buvo vykdomos tik jam leidus. Allahas Aukščiausiasis sako:

„Ir teisk juos pagal tai, ką apreikšė Allahas, ir nepasiduok jų aistroms, ir saugokis jų, kad jie nenukreiptų tavęs nuo tos dalies, kurią tau siuntė Allahas. Jeigu jie atsižadės, tai žinok, kad Allahas nori juos sukirsti už kai kurias jų nuodėmes. Juk iš tiesų daugelis žmonių – pagedėliai.“ (Koranas, 5:49)

Kada nuo chudūd (bausmės) gali būti atleidžiama?

1. Kaltės prisipažinimo išsižadėjimas

Daugumos mokslininkų ¹⁷ (Abū Chanyfa, Aš-Šafi’i ir Achmad) nuomone, jei kas nors savanoriškai prisipažįsta nusikaltęs ir prieš bausmės įvykdymą išsižada savo prisipažinimo, – bausmė atšaukiama. O jei jis neišsižada savo prisipažinimo, bet nuo bausmės įvykdymo pabėga, – niekas negali jo persekioti, lai jis atgailauja Allahui.

Ma’iz bin Malik buvo Hazzal Al-Aslami, lai Allahas būna jais patenkintas, globojamas našlaitis. Ma’iz nusidėjo svetimaudamas su verge iš kaimynystės, taigi Hazzal liepė jam eiti pas Allaho Pasiuntinį (ﷺ) ir jam prisipažinti. Kai jis prisipažino keturis kartus, Allaho Pasiuntinys (ﷺ) liepė įvykdyti jam bausmę. Bausmės įvykdymo dieną jis pabėgo, tačiau Abdullah bin Unais jį sugavo ir jie įvykdė jam bausmę. Kai apie šį atsitikimą buvo papasakota Allaho Pasiuntiniui (ﷺ), jis pasakė:

„Kodėl neleidote jam pabėgti!? Galbūt jis atgailautų ir Allahas priimtų jo atgailą. O Hazzal, jei būtum jį pridengęs savo apsiaustu – tai būtų buvę geriau už tai, ką tu padarei (t. y. jei būtum pasakęs jam atgailauti Allahui ir nuslėpti savo nuodėmę, tai būtų buvę geriau už tavo įsakymą prisipažinti kaltę).“ ¹⁸

¹⁷ Ra’i Al-Gumhūr: „Daugumos mokslininkų nuomone reiškia, kad trijų iš keturių mokslininkų (Abū Chanyfa, Malik, Aš-Šafi’i ir Achmad), įkūrusių islamo teisės mokyklas, nuomonės sutapo.

¹⁸ *Chadisas*, perduotas Achmad, Abū Davud, Al-Chakim.

Al-Badži pasakė: „Frazė „jei būtum jį pridengęs savo apsiaustu“ reiškia, kad Hazzal turėjo įsakyti Ma’iz atgailauti ir nuslėpti savo nuodėmę. Apsiausto paminėjimas buvo hiperbolė.“

2. Abejonė

Nuo *chudūd* (bausmių) atleidžiama dėl abejonės. Umar ibn Al-Khattab, lai Allahas būna juo patenkintas, pasakė:

„Atleidimas nuo teisinių bausmių dėl abejonės man mielesnis už jų taikymą iš įtarumo.“¹⁹

3. Atgaila

Jei nusikaltėliai atgailauja iki jų suėmimo, nuo bausmės jie atleidžiami, o jei atgaila yra po suėmimo, tuomet nuo bausmės nėra atleidžiama, kaip pasakė Allahas Aukščiausiasis:

„Išskyrus tuos, kurie atgailavo anksčiau, negu jūs įgijote prieš juos valdžią. Tai žinokite, kad Allahas – Atleidžiantis, Gailiaširdis!“ (Koranas, 5:34)

Mokslininkai sutaria, kad čia turima omenyje atgaila, dėl kurios atleidžiama nuo bausmės, nusikaltėliui atgailaujant iki suėmimo, yra susijusi su pakelės plėšikais, kurie jodinėdavo arkliais, puldinėdavo keliautojus, juos nužudydavo, o jų pinigus ir moteris pavogdavo. Dėl kitų *chudūd* (bausmių), tokių kaip už svetimavimą ir vagystę, yra dvi nuomonės. Pagal pirmąją nuomonę, nuo bausmės atleidžiama, jei nusikaltėlis atgailauja iki jo suėmimo, o pagal antrąją nuomonę dėl atgailos iki suėmimo nuo bausmės neatleidžiama. Dėl šmeižiko (kai apšmeižiama dora moteris) atgailos mokslininkai vieningai sutaria, kad, jam atgailaujant iki ar po suėmimo, jis nuo bausmės neatleidžiamas. Ši tema turi daugiau detalių, tad

¹⁹ *Chadisas*, perduotas Musannaf ibn Abū Šaibah.

norintieji sužinoti daugiau teatsiverčia islamo jurisprudencijos knygas.

4. Liudijimo išsižadėjimas

Jei po bausmės paskelbimo, bet iki jos įvykdymo nusikaltimo liudininkas atsižada savo paliudijimo – nusikaltėlis nuo bausmės atleidžiamas.

5. Nusikaltimo pakartotinumai

Jei toks pats nusikaltimas (kaip vagystė) pakartojamas kelis kartus iki nusikaltėlio pagavimo ir bausmės įvykdymo, tai po jo suėmimo bausmė įvykdoma tik vieną kartą už tas kelias jo padarytas vagystes, jei įvykdyti nusikaltimai yra tos pačios rūšies.

Bausmės vykdymo sąlygos

1. Gebėjimas prisiimti atsakomybę už savo veiksmus (sąmoningumas ir branda)

Bausmė negali būti vykdoma vaikui ir protiškai nesveikam asmeniui, kaip pasakė Allaho Pasiuntinys (ﷺ):

„Rašymo plunksna pakelta trims (t. y. neužrašomos jų nuodėmės): protiškai nesveikam iki tol, kol jis pasveiks, miegančiajam iki tol, kol jis pabus, ir vaikui iki tol, kol jis subręs.“²⁰

2. Pasirinkimas ir neprievarstinis veiksmas

Allahas Aukščiausiasis pasakė:

²⁰ *Chadisas*, perduotas Achmad, Abū Davud, Al-Chakim.

„Kurie atsižadėjo Allaho, anksčiau tikėję Juo – išskyrus tuos, kurie priversti, o širdis jų rami tikėjime – tiktai tie, kurie patys atvėrė netikėjimui savo širdį, jiems – Allaho rūstybė, ir jiems – didžioji kančia.“ (Koranas, 16:106)

3. Sveikata ir gebėjimas

Bausmė negali būti vykdoma sergančiajam ar nusilpusiajam tol, kol jie pasveiks.

4. Draudimo žinojimas

Pageidavimas pridengti musulmoną

Kiekvienas, kuris buvo musulmono nuodėmės liudininku, gali rinktis, ar liudyti vardan Allaho, ar pridengti savo brolių musulmoną. Pastarasis pasirinkimas yra geresnis ir islamo jurisprudencijos knygoje pateikiama daug daugiau detalių apie tai, norintiems daugiau informacijos. Allaho Pasiuntinys (ﷺ) pasakė:

„Tam, kuris pridengs musulmoną (jo nuodėmes ar klaidas), Allahas pridengs jį (jo nuodėmes ar klaidas) šiame ir Būsimajame gyvenime.“²¹

Klaidingas islamo bausmių žiaurumo suvokimas

Vakarų žiniasklaida islamo bausmes už kai kuriuos nusikaltimus (mirties bausmę žudikui, rankos nukirtimą vagiui) pateikia kaip žiaurias, laukines ir netinkamas mūsų laikams!

²¹ Chadisas, perduotas Muslim.

Atsakymas šiam klaidingam suvokimui

Kiekvienas sutiks, kad šie nusikaltimai (nužudymas, vagystė) padaro didžiulę žalą visuomenei ir su jais privaloma kovoti sankcijomis. Nesutarimas kyla dėl sankcijų rūšių! Kiekvienas gali savęs paklausti: kas efektyviau ir sėkmingiau šalina ir mažina nusikalstamumą – islamo nustatytos sankcijos ar žmogaus, kurios tik padeda nusikaltimų skaičiui augti ir jiems plisti?

- Pagrįstai manytina, kad kiekviena sankcija turi būti kažkiek žiauri, kad atgrasytų nusikaltėlius, nes kitaip ji neveiktų.
- Atsisakyti bausmių vykdymo dėl jų negailestingumo būtų neteisinga visuomenės atžvilgiu, nes asmenys, jų pinigai ir garbė būtų nesaugūs. Bausmių vykdymas yra malonė visuomenei ir net pačiam nusikaltėliui.

Ryšys tarp islamo šarijos ir žmogaus sukurtų įstatymų

Pagrindinė islamo šarijos taisyklė yra ta, kad viskas leidžiama, kaip pasakė Allahas Aukščiausiasis:

„Nejaugi jūs nematėte, kad Allahas padarė pavaldžiu jums tai, kas danguje ir žemėje, ir išliejo jums Savo malonę, atvirą ir slaptą?“ (Koranas, 31:20)

Išskyrus tai, ką uždraudė aiškūs šarijos tekstai, kaip pasakė Allahas Pasiuntinys (ﷺ):

„Teisėta yra tai, ką Allahas leido Savo Knygoje, o neteisėta yra tai, ką Allahas uždraudė. Ką Jis nutylėjo – atleidžiama, tad priimk Allahas atleidimą, nes Allahas –

neužmaršus.“ Tada jis pacitavo šią (Korano) eilutę: „Tavo Viešpats neužmaršus!“ (Koranas, 19:64)“²²

Taigi, islamo *šarija* nedraudžia žmogaus sukurtų įstatymų tol, kol jie neprieštarauja jai, pavyzdžiui, jūreivystės ar darbo įstatymai ir pan. Islamo *šarija* draudžia įstatymus, kurie sudaro sąlygas nusikaltimams ir blogiems veiksams, turintiems neigiamą ir matomą įtaką žmogaus protinei, finansinei, socialinei, vertybinei ar sveikatos būklei. Kitaip sakant, draudimas yra dėl paties žmogaus gerovės, nes Allahui nieko nereikia iš Savo kūrinijos, jos nuodėmės Jam nekenkia ir jų paklusnumas Jam neneša naudos. Allahas Aukščiausiasis sako:

„Sakyk: „Viešpats mano uždraudė šlykštybes, tas kurios aiškios ir slaptos, nuodėmę ir piktadarystę be teisės, ir priskirti Allahui draugus, apie ką Jis nesiuntė jokio įrodymo, ir kad kalbėtumėte apie Allahą tai, ko jūs nežinote.“ (Koranas, 7:33)

Reikalavimas neislamiškose šalyse taikyti islamo šariją

Islamo šarijos teismai nemusulmoniškose šalyse

Esama žiniasklaidos kampanijų ir spaudos pranešimų, kritikuojančių ir smerkiančių islamo *šarijos* tarybas ir teismus keliose musulmoniškose Vakarų šalyse, net jei jos pačios leido musulmonams turėti tokias tarybas ir jas įteisino. Tiesa yra ta, kad tos tarybos teisine prasme nėra tikrieji teismai, bet jos padeda musulmonams santuokos, skyrybų, paveldėjimo ir

²² *Chadisas*, perduotas Al-Chakim.

kituose reikaluose. Pavyzdžiui, žmogžudystės atveju šios tarybos nevykdys žudikui bausmės, bet policija pristatys jį į įprastą šalies teismą. Tokios žiniasklaidos kampanijos bei spaudos pranešimai siekia įbauginti šalies gyventojus dėl šių tarybų, kad jos asocijuotųsi su invazija į jų šalį, o tai yra absurdiškos, beprasmiškos ir klaidingos kalbos, paremtos jei ne neapykanta islamui ir musulmonams, tai bent neišmanymu. Siekiama, kad žmonės galvotų, jog tose tarybose, be policijos žinios, vykdomos islamo *šarijoje* paminėtos sankcijos! Tačiau faktiškai, tos tarybos atlieka tą patį, ką suteikia musulmoniškose šalyse egzistuojantys nemusulmonų teisinį statusą reguliuojantys įstatymai! Islamiškoji *šarija* leidžia islamiškose šalyse gyvenančius nemusulmonus teisti pagal jų pačių įstatymus tokiuose reikaluose kaip santuoka, skyrybos ir pan. ir neprimeta jiems atitinkamų islamo įstatymų, taikomų musulmonams, nebent jie patys norėtų būti teisiami islamiško teismo pagal islamo įstatymus. Net islamo *šarijos* draudžiami ir smerkiami veiksmai, tokie kaip, pavyzdžiui, alkoholio vartojimas ar kiaulienos valgymas, nedraudžiami nemusulmonams. Tai dėl to, kad jie netiki, jog kiauliena ir alkoholis yra draudžiami, net jei jie draudžiami jų Rašte (Biblijoje) ir tam yra daugybė įrodymų.

Vienas iš tokių žiniasklaidos kampanijų ir spaudos pranešimų piktavališkumo pavyzdžių, turinčių politinį atspalvį, yra kai laidos vedėjas klausia šalies musulmonų: „Kas, jūsų nuomone, eina pirmiau: islamo teisė ar šios šalies teisė?“ Musulmonai spontaniškai atsako: „Pirmiausia islamo teisė.“ Ir tai yra visiškai normalus atsakymas, nes pats klausimas yra beprasmis ir parodo užslėptą laidos vedėjo rasizmą ir neapykantą. Savo atsakymu musulmonas turėjo omeny, kad Allaho Žodis yra aukščiau už žmogaus žodžius, ir tai nereiškia, kad jis negerbia šalies įstatymų! Be to, islamo teisė liepia nežudyti, nevogti, neapgaužinti ir tai yra tas pats,

ką liepia žmogaus sukurti įstatymai, tad čia nėra prieštaravimų. Savo atsakymu musulmonas turėjo omeny, kad jei žmogaus sukurti įstatymai šioje šalyje leidžia turėti meilužę, gerti alkoholi, daryti abortus ar valgyti kiaulieną, jis to nedarys, bet seks Allaho įsakymais ir negers alkoholio, neturės meilužės ir nežudys savo vaisiaus abortu. Taigi, savo atsakymu jis neturėjo omeny, kad pažeidinės tos šalies įstatymus. O islamo *šarijos* sankcijos, kaip tos už vagystę ar nužudymą, musulmonui nebus pritaikytos. Tai yra dėl to, kad nėra bausmės pritaikymo sąlygų, nes islamo *šarijos* bausmės vykdomos musulmono valdovo ar jo atstovo, pavyzdžiui, musulmono teisėjo, įsakymu ir dėl to, kad musulmonas gyvena toje šalyje pagal jos taisykles ir įstatymus, o musulmonas privalo gerbti ir nepažeidinėti savo sutarčių ir chartijų tol, kol jos neįsako daryti ko nors, ką draudžia Allahas. Atkreipkime dėmesį, jog kalbame apie musulmoną, gyvenantį nemusulmoniškoje šalyje, o šalyje, kuri yra musulmonų!

Nemusulmoniškoje šalyje gyvenantis musulmonas turi gerbti ir elgtis pagal tos šalies įstatymus tol, kol jie neįsako jam nepaklusti Allahui Aukščiausiam, nes jei taip būtų, jis privalėtų palikti tą šalį, kurioje negerbiama tikėjimo laisvė ir asmeninės teisės. Pavyzdžiui, jei šie įstatymai liepia musulmonei nusiimti *chidžabą*, ji nedelsiant turi palikti šalį, kad apsisaugotų nuo šitų absurdiškų įstatymų, ir jai **neleidžiama** priešintis valdžiai smurtu ir pan. Bet jei tos šalies įstatymai prieštarauja musulmono piliečio teisėms, neįsakydami daryti to, ką uždraudė Allahas, tuomet jis turi teisę pasipriešinti tokiems įstatymams taikiais būdais per parlamentus, spaudą ir išreikšti savo nepritarimą. Pavyzdžiui, jei įstatymas draudžia statyti mečetę, kad musulmonai galėtų atlikti savo maldas, arba jei įstatymas neleidžia musulmonams poligamijos, kai tuo pačiu metu leidžiama turėti sugyventines vietoj žmonių, tokiais atvejais musulmonas turi kreiptis į teismines ar įstatymų

leidybos institucijas, arba spaudą, kad gautų teisę išpildyti Allaho jam paskirtas pareigas, kaip meldimasi, arba teisę į tai, ką Jis jam leido, kaip poligamiją.

Ar turėtų būti reikalaujama, kad nemusulmoniškos šalys taikytų islamo šariją?

Keliose Vakarų šalyje esama atvykusių musulmonų ar islamą priėmusių, kurie kelia juodas vėliavas su dviem tikėjimo liudijimais ir šūkais, tokiais kaip, pavyzdžiui, „Šarija Anglijai“. Teisingi tokie veiksmai ar ne?

Kad rastume atsakymą, turime atsižvelgti į šiuos dalykus:

- Pirmiausia, šie žmonės deramai nepristatė islamo *šarijos* tos šalies nemusulmonams piliečiams. Vietoj to, jie nedelsiant reikalauja įvesti *šariją*, net žinodami, kad visa, ką nemusulmonai piliečiai žino apie islamo *šariją*, tėra jos sankcijos, tokios kaip vagies rankos nukirtimas ir kt. Tad kaipgi galima tikėtis, kad šie piliečiai priims idėją jiems taikyti *šariją*? Tokiais veiksmais šie musulmonai ne pristato *šariją* nemusulmonams piliečiams, bet juos baugina!

- Šie musulmonai dažnai painioja *šarijos* sąvoką su islamo religija, nes šiais savo veiksmais jie tesiekia kviešti žmones priimti islamą, bet pastarieji galvoja, kad musulmonai nori jiems primesti islamo įstatymus arba net taikyti jiems islamo *šarijos* sankcijas.

- Islamo *šarija* yra musulmonų šalies *šarija*, todėl neturėtų būti reikalaujama ją taikyti nemusulmoniškose šalyse. Islamo istorijoje nuo Allaho Pasiuntinio (ﷺ) ir teisingųjų kalifų laikų nebuvo atvejų, kad kuris nors jų reikalautų musulmonų šalyje taikyti musulmonų *šariją*! Dar daugiau, kaipgi islamo

nepriėmusi šalis, kurios dauguma piliečių krikščionys ar judėjai ir kuri valdoma krikščionio ar judėjo, galėtų taikyti ne savo *šariją*?!

- Reikalavimas taikyti islamo *šariją* turi būti išreikštas teisinėse struktūrose. Pavyzdžiui, šis reikalavimas turėtų būti pateikiamas parlamente, nes tai vienintelė vieta, kur tvirtinami įstatymai. Kai jis išreiškiamas gatvėje iškeltais plakatais, tai provokuoja žmonių pyktį ir pasekmė būna priešinga, nei tikimasi, bei tai kenkia pačiai *davai* (pastangoms pristatyti islamą nemusulmonams).

Trečioji dalis

- **Islamo teisė, žmogaus sukurta teisė ir tikslo pasiekimas**
- **Įstatymo numatyta bausmė vagiui: rankos nukirtimas ar įkalinimas?**
 1. Kalėjimų žala
 2. Tikrasis rankos nukirtimo sankcijos taikymas
 3. Rankos nukirtimo sąlygos
- **Sankcijos už vagystę Biblijoje**
- **Pasipriešinimas užpuolikai islamo šarijoje ir savigyna.**
 1. Savigyna islamo šarijoje
 2. Savigyna Biblijoje
 3. Savigyna žmogaus sukurtoje teisėje

Trečioji dalis

Islamo teisė, žmogaus sukurta teisė ir tikslo pasiekimas

Kiekvieno baudžiamojo įstatymo tikslai yra du:

- **Atgrasymas:** suklydusiojo atgrasymas nuo klaidos pakartojimo bei kitų atgrasymas nuo sekimo jo pavyzdžiu, darant tokią pačią klaidą.

- **Gailestingumas asmeniui ir visuomenei:** gailestingumas asmeniui pasiekiamas, atgrasant jį nuo veiksmų, pažeidžiančių kitų teises, ir šiais atvejais jis nėra baudžiamas. Gailestingumas visuomenei išpildomas, apsaugant žmonių teises nuo kiekvieno teisių pažeidėjo! Iškyla klausimas: kas labiau atgraso ir tuo pačiu yra gailestingesnė žmonėms – islamo teisė ar žmogaus sukurta teisė?! Paimkime kelis pavyzdžius, tokį kaip vagystės ir sankcijos už jas islamo teisėje bei žmogaus sukurtoje teisėje, kad pamatytume, kuri iš jų efektyvesnė!

Įstatymo numatyta bausmė vagiui: rankos nukirtimas ar įkalinimas?

Pirmiausia, turime suvokti, kad sankcijos nėra vertybė ar kažkas gera, nes jei jos tokios būtų, nebebūtų vadinamos sankcijomis bei prarastų savo pagrindinę, atgrasomąją funkciją. Taigi, kai lyginame sankcijas vagiui – rankos nukirtimą ir įkalinimą, – mes lyginame du blogus dalykus, nes abu jie yra

sankcijos, bet pasirenkame geriausią iš blogiausių ir mažiausiai žalingą.

Jei be emocijų žvelgsime iš racionalumo, pagrįstumo bei poveikio ateičiai perspektyvos, visiškai aišku, kad rankos nukirtimas yra labiau atgrasanti ir efektyvesnė šio nusikaltimo šalinimo priemonė nei įkalinimas. Kai vagis žino, kad jam nukirs ranką, vogti nebėra prasmės, o jo ranka išliks saugi, kaip ir žmonių pinigai bei turtas. Tačiau įkalinimas, nors ir būdamas sankcija, negraso vagių nuo šio nusikaltimo, nes tai tam tikro laiko trukmės sankcija. Po jos vagis paleidžiamas ir, nuvertindamas šią sankciją, jis vogs ir toliau. Allahas Aukščiausiasis sako:

„Vagiui ir vagilei nukirskite rankas, atlygindami už tai, ką jie įgijo, kaip įbauginimą nuo Allaho. Iš tiesų Allahas – Galingas, Išmintingas!“ (Koranas, 5:38)

Kai Allahas įvardina tai kaip **„įbauginimą (bausmę) nuo Allaho“**, aišku, kad tai yra nuo Allaho, o ne nuo kūrinijos. Jo kūrinija turi Jam paklusti, nes Jis geriau už juos žino apie jų reikalus bei kas jiems šiame pasaulyje yra geriau. Nors vagies rankos nukirtimo sankcija yra jį labiau atgrasanti už įkalinimą, ji taip pat gailestingesnė jam pačiam ir visai visuomenei! Taip yra todėl, kad atgrasius vagį nuo nusikaltimo, tarp žmonių paplinta saugumas ir jie gyvena saugioje visuomenėje, jų širdys taikios ir nė vienas nedreba dėl savo turto ir pinigų. Tuo pačiu, tai gailestingiau ir pačiam vagiui, nes apsaugo jį nuo žalos ir baisių įkalinimo trūkumų, nes, kaip žinia, kalėjimuose susirenka visokiausi nusikaltėliai. Ši įkalinimo žala ir trūkumai sužlugdo patį nusikaltėlį ir visą visuomenę.

Kalėjimų žala

1. Nusikaltėlio nusikalstamumo išaugimas

Vienas iš kalėjimo trūkumų yra suklydusiojo, nepriklausomai nuo jo klaidos didumo, laikymas nusikaltėlių aplinkoje, kurioje išmokstama visų rūšių nusikaltimų meno. Taip yra todėl, kad kalėjimas yra tarsi universitetas, kuriame nusikaltėliai apsieičia patirtimi, kai pradedantysis nusikaltėlis sutinka nusikaltimų meistrus, iš kurių jis išmoksta kitokių, daug pavojingesnių nei tas, už kurį buvo įkalintas, nusikaltimo būdų. Taip pradedantysis nusikaltėlis iš kalėjimo išeina tapęs meistru, dar pavojingesniu visuomenei nei anksčiau. Kitas dalykas yra kalėjimuose užsimezgančios nusikaltėlių draugystės, besitęsiančios ir išėjus iš jo, dėl ko susiformuoja nauji nusikaltėlių tinklai, apimantys žudiką ir narkotikų prekeivį kartu su vaistininku, kompiuterių programuotoju ir branduolinių mokslų tyrėju. Juos draugėn surinko už skirtingus nusikaltimus skirtas įkalinimas! Ši pavojinga įkalinimo sankcijos pasekmė privertė daugybę įstatymų leidėjų sukurti kalinių atskyrimo kalėjime teoriją, tačiau ji iš karto sužlugo, nes realybėje jos neįmanoma įgyvendinti: kalinių izoliacija, be didžiulių finansinių išlaidų, kurias turėtų padengti dori mokesčių mokėtojai, kad būtų pastatyti didžiuliai kalėjimai su galimybėmis izoliuoti kalinius vienus nuo kitų, dar turėtų ir psichologinių pasekmių patiems kaliniams.

2. Lėta psichologinė ir dvasinė kalinio mirtis

Kalėjimas pažeidžia kalinio psichinę būklę, o dvasinis kalinio gyvenimas visiškai baigiasi, vos peržengus kalėjimo slenkstį, nes jis užrakinamas narve tarsi pavojingas žvėris ir visiškai izoliuojamas nuo likusios visuomenės. Pasibaigus įkalinimo laikui, jis grįžta į visuomenę dar labiau izoliuotas ir pavojingesnis, nes jam sunku prisitaikyti prie civilizuotos pilietinės visuomenės. Jis taip pat visuomenėn sugrįžta,

turėdamas daugybę psichologinių, visuomenei pavojingų, problemų!

3. Lėta ekonominė kalinio mirtis

Įkalinimas sužlugdo ekonominį kalinio gyvenimą. Jei kalinys yra darbuotojas, jis atleidžiamas iš darbo. Jei jis verslininkas, jo verslas sužlugs ir jis neteks darbo, o tai prives iki jo šeimos ir tų, kurie nuo jo priklauso, ekonominio žlugimo, nes jo darbuotojai praras darbus ir ekonominiai nuostoliai paveiks nekaltas jų šeimas ir visuomenę kaip visumą.

4. Lėta socialinė kalinio mirtis

Vos peržengus kalėjimo slenkstį, nutrūksta socialinis kalinio gyvenimas. Koks gi gali būti kalinio socialinis gyvenimas, kai jis atskiriamas nuo savo žmonos, vaikų, giminaičių ir draugų?!

5. Bendra bausmė kalinio šeimai

Įkalinimo šeima dėl jo įkalinimo patirs psichologines ir socialines kančias. Žmona, iš kurios atėmė vyrą, motina, kurios vaikas atskirtas nuo jos, ir šie niekuo nenusikaltę vaikai, iš kurių atimtas tėvas! Kaipgi kalinys pasirūpins psichologiniais, finansiniais, seksualiniais ir socialiniais savo žmonos poreikiais? Kaipgi jis augins savo vaikus bei suteiks jiems reikalingą meilę ir globą? Kaipgi jis pasirūpins savo motina ir tėvu, jei jie vyresnio amžiaus ar sergantys? **Iš tikrųjų, jo įkalinimas reiškia kalėjimą jiems visiems!** Ir visa tai, kai kalinys yra vyras, o jei kalinė yra moteris su mažamečiais vaikais, kas tuomet jais pasirūpins, juos pamaitins ir tenkins jų poreikius? Kokios žiaurios širdys gali atskirti motiną nuo jos mažų vaikų

ir atiduoti juos į vieną iš valstybinių įstaigų, kad jais pasirūpintų? Kokią priežiūrą tokios įstaigos pasiūlys vaikams, iš kurių buvo atimta motina? Taip, ji pasiūlys jiems maistą, gėrimą, drabužius, bet niekuomet nesuteiks motiniškos atjautos, švelnumo, šilumos ir gero auklėjimo. Be jokios abejonės, tai užaugins naują kartą su sudėtingoms psichologinėmis ir socialinėmis problemomis bei neigiamomis pasekmėmis ateityje, ir visuomenė to nebepakels!

6. Lėta politinė kalinio mirtis

Įkalinimas yra lėta arba staigi mirtis nusikaltėliui, kuris, iš tiesų, gali būti nekaltas, kaip nutiko vienoje išsivysčiusioje šalyje, kai aukščiausiam politinės opozicijos atstovui buvo pateikti sufabrikuoti kaltinimai finansine korupcija. Daugybė išsivysčiusių šalių pripažino šiuos kaltinimus negaliojančiais, o jų priežastimi – siekį iš politinės arenos visiškai pašalinti įtakingą opozicijos narį. Žinoma, vyriausybė turėjo du pasirinkimus: nužudyti jį arba nužudyti jį politiškai, įkalinant ir atskiriant jį nuo visuomenės ir jo auditorijos.

7. Valstybės biudžeto ir dorų mokesčių mokėtojų pajamų alinimas didžiule finansine našta

Kalėjimų statymo, išlaikymo, apsaugos išlaidos, darbuotojų, tokių kaip pareigūnų ir kariškių, algos, jų apginklavimas, kalinių transportavimo iš kalėjimo į teismą ir atgal, pareigūnų vežimo iš namų į kalėjimą ir atgal, kalinių maitinimo bei išlaikymo išlaidos – visos jos apmokamos dorų piliečių, kurie jau buvo anksčiau apiplėšti! Tai yra todėl, kad vyriausybė didina piliečių pajamų mokesčius, kad galėtų padengti išlaidas kaliniams. Kitaip tariant, vagis apiplėšė pilietį, prieš patekdamas į kalėjimą, ir jis dar kartą netiesiogiai jį

apiplėšinėja, patekęs kalėjiman. Dėl jam užkrautos mokesčių naštos doras pilietis pats gali pavirsti vagimi, nes vietoj to, kad leistų pinigus savo vaikų geresniam lavinimui, jis priverstas išleisti juos anksčiau jį apiplėšusio kalinio maistui ir išlaikymui! Iš kitos pusės, jei pinigai, kuriuos valstybė išleidžia kaliniams, jų priežiūrai, pareigūnų ir kitų kalėjimo darbuotojų algoms, būtų išleidžiami varguolių gyvenimo sąlygų gerinimui, visuomenėje neliktų vagių! Dar daugiau, žmogaus sukurti įstatymai per įkalinimo sankcijas sukūrė kalinių ir juos prižiūrinčių pareigūnų bei karių armijas, kurios ryja visuomenės energiją, vietoj to, kad kurtų visuomenės augimui padedančią produktyviąją energiją!

Tai tėra keli įkalinimo sankcijos trūkumai, todėl, jei vagiui būtų pasiūlyta pasirinkti rankos nukirtimo ar įkalinimo bausmę, lai jis pasirenka vienos rankos nukirtimą nei savo socialinio, finansinio, psichologinio ar net politinio gyvenimo žlugimą! Ir jei toks pasirinkimas būtų duotas anksčiau paminėtajam politinės opozicijos nariui, jis pasirinktų rankos nukirtimą o ne įkalinimą: rankos nukirtimo bausmė jam būtų malonė ir kančia tiems, kurie sufabrikavo prieš jį kaltinimus, paprasčiausiai todėl, kad jis nedingtų iš politinės arenos ir tęstų kovą prieš jų finansinę ir moralinę korupciją!

Kaip teisininkas ir žmogaus teisių aktyvistas, kviečiu žmogaus teisių organizacijas ir Jungtines Tautas tvirtai stoti prieš šią baisią ir destruktivią bausmę – vagių įkalinimą!

Tikrasis rankos nukirtimo sankcijos taikymas

Šeichas Salich al-Fauzan, lai Allahas būna juo patenkintas, vienos savo paskaitos metu paminėjo, kad per

paskutinius dešimt metų jis girdėjo tik apie du ar tris rankos nukirtimo atvejus Saudo Arabijoje. Žinoma, jei palyginsime šį skaičių su išsivysčiusiose šalyse kasmet įkalinamais tūkstančiais, pamatysime, kad rankos nukirtimo sankcija yra gailėstingesnė vagiui ir visai visuomenei, nes palaiko visuomenės ir paties vagies saugumą, atgrasydama vagį nuo vagystės, ir tokiu būdu jam neprireikia jokios baudmės.

Rankos nukirtimo sąlygos

Kai kurie žmonės įsivaizduoja, kad vos tik kas nors ką nors pavagia, jam tuojau pat įvykdoma rankos nukirtimo baudmė. Tačiau baudmės įvykdymo esmė yra ne sužaloti pinigus pavogusįjį, bet sustabdyti jį nuo saugių žmonių bauginimo, įsilaužiant į jų namus ir juos apvagiant. Taipogi, rankos nukirtimo baudmė netaikoma kiekvienam vagiui, bet tik labai retais atvejais, o kad ji būtų įvykdyta, turi būti išpildytos tam tikros sąlygos.

1. „Saugyklos“ pažeidimas (įsilaužimas)

Terminas „saugykla“ reiškia viską, ką žmonės naudoja savo pinigų ar turto apsaugai: seifus, sandėlius, savo namus ir pan. Mokslininkai vieningai sutaria, kad tiesiog vagystei netaikoma rankos nukirtimo sankcija, nebent buvo įsilaužta į saugyklą, pavyzdžiui, kai vagis įsilaužia, išlauždamas spynas, sulaužydamas duris ar išdauždamas langą, ar padarydamas skylę stoge ar sienoje, ar įkišdamas savo ranką kieno nors kišenėn, kad paimtų jos turinį, ir taip toliau.

2. Vogtų pinigų paėmimas iš saugyklos

Jeį vagis pagaunamas saugyklos viduje, jam dar nespėjus pasprukti su pavogtais daiktais, ranka jam nebus nukertama, bet jis bus nubaustas kita, teisėjo paskirta, sankcija. Tai yra malonė ir įtarumo vengimas, nes saugyklos savininkas, matydamas įsilaužėlį, gali manyti, kad jis nori apvogti, o tas žmogus galbūt įžengė į sandėlį ar parduotuvę dėl kokios nors kitokios priežasties nei vagystė.

3. Jei apvogtasis reikalauja savo pinigų

Jeį jis to nedarytų, rankos nukirtimas nebūtų taikomas, kaip pasakė Allaho Pasiuntinys (ﷺ):

„Atleiskite vieni kitiems už tai, už ką taikoma *chadd* bausmė (t. y. jei norite atleisti, darykite tai, prieš ateidami pas mane ar pas valdovą, ar pas teisėją), nes jei byla perduodama man – *chadd* bausmė tampa privaloma.“²³

Kai Safuan bin Umaiija pagavo vagį, jis nuvedė jį pas Allaho Pasiuntinį (ﷺ), bet vėliau norėjo jam atleisti. Allaho Pasiuntinys (ﷺ) pasakė:

„Kodėl to nepadarei, prieš atvesdamas jį pas mane?“²⁴

4. Tai, kas pavogta, turi būti tam tikros piniginės vertės

Jeį vertė mažesnė – rankos nukirtimas netaikomas.

5. Vagystę turi paliudyti du teisingi vyrai arba privalo būti du vagies prisipažinimai

²³ Chadisas, įrašytas Sachych Abi Davud.

²⁴ Chadisas, įrašytas Sachych Abi Davud.

6. Vagystė įvykdyta paslapčia

Jei jis pavogė atvirai – rankos nukirtimo sankcija netaikoma. Pavyzdžiui, jei vagis pinigus paima viešai per prievartą ar jėgą, ranka nebus nukertama, nes pinigų savininkas galėjo iškviešti policiją ar kvieštis pagalbos. Taip pat, jei vagis pasisavina jam patikėtus pinigus ar turta, piktnaudžiaudamas pasitikėjimu, pavydžiui, jis pasisavina jam patikėtą, paskolintą ar užstatu paliktą turta, apsimesdamas, kad jį pametė, ar neigdamas, kad jį gavo, ranka nebus nukertama. Priežastis ta, kad jis jau turėjo saugyklą ir jam jau buvo suteiktas priėjimas prie turto, o Allaho Pasiuntinys (ﷺ) pasakė:

„Ranka nekertama išdavikui ar vagiui, kuris viešai vagia per prievartą ar jėgą, bei vagiui, kuris pavagia neapsaugotus pinigus dėl savininko nedėmesingumo (kai savininkas padeda pinigus ant stalo už ką nors sumokėti, o vagis juos nukniaukia).“ ²⁵

Allaho Pasiuntinio (ﷺ) paklausė apie ant palmių kabančias datules ir jis atsakė:

„Jei varguolis suvalgo kelias datules, neišidėdamas papildomai į kišenes, – jam jokios kaltės, bet tas, kuris pasiima papildomai, turėtų gauti dvigubos vertės baudą ir būti nubaustas. O tam, kuris pavagia kažkiek (datulių), kai jos jau susandėliuotos džiovinimui, ir jų vertė siekia skydo kainą, – privalo būti nukirsta ranka.“ ²⁶

Iš šių *chadisų* matome, kad rankos nukirtimas yra paskutinė bausmė už vagystę, o prieš ją yra kitų bausmių, tokių kaip baudos ir kt.

²⁵ *Chadisas*, perduotas At-Tirmizi.

²⁶ *Chadisas*, įrašytas *Sachych Abi Davud*.

7. Vagis turi būti sveiko proto ir suaugęs

Ši bausmė netaikoma vaikams ir psichiškai nesveikiems žmonėms, nes jie laikomi neatsakingais už savo veiksmus.

8. Vagis pavogė savo laisva valia

Ranka nekertama, jei vagį kas nors priverstė vogti, ir tokiais atvejais jam atleidžiama.

9. Žinojimas apie draudimą

Ranka nekertama tam, kuris nežino apie draudimą vogti, ir čia yra skirtumas nuo žmogaus sukurtų įstatymų, kurie teigia, kad **nežinojimas nuo atsakomybės neatleidžia**. Jei kas nors įvykdo nusikaltimą nežinodamas, jog tai yra nusikaltimas, pagal žmogaus sukurtus įstatymus jam bus skiriama bausmė ir pasiteisinimas apie nežinojimą, jog tai yra nusikaltimas, nebus priimamas. Daugybė keliautojų, kurie apsilanko užsienio šalyse kaip turistai, darbininkai ar studentai, pakliūna į šiuos spąstus dėl svečios šalies įstatymų nežinojimo.

10. Vagis buvo tikras, kad jis neturi teisių į šiuos pinigus

Nuo *chudūd* (bausmės) atleidžiama dėl abejonės, pavyzdžiui, jei kas nors pavagia kažką, į ką jis turi kažkiek teisių. Jei tėvas pavagia pinigus iš sūnaus, ranka nebus nukertama, ir taip pat būtų, jei pavogtų senelis ar senelė iš savo anūkų arba sūnus pavogtų iš savo tėvo, nes paprastai jie turi galimybes ar leidimą prieiti prie tų pinigų. Taip pat, jei vyras ar žmona pavagia pinigus vienas iš kito, jų rankos nebus

nukertamos. Jei musulmonas pavagia iš valstybės išdo, ranka jam nebus nukertama, nes kiekvienas musulmonas turi teisę į valstybės išdą. Jei skolintojas pavagia pinigus iš savo skolininko, o skolininkas neigia skolą arba delsia ją gražinti, tuomet ranka nebus nukertama, o pavogta pinigų suma negali viršyti skolos. Taipogi, jei vagiama iš būtinumo apsisaugoti nuo mirties, pavyzdžiui, iš nepakeliamo bado ar troškulio, jis nebus baudžiamas ir ranka nebus nukertama tol, kol pavogtas kiekis neviršys sumos, būtinios išgyvenimui nuo bado ir troškulio.

11. Vagis neišsižada savo prisipažinimo apie vagystę

Jei vagystės įrodymu buvo vagies prisipažinimas ir jis iki bausmės įvykdymo jo išsižada, rankos nukirtimas atšaukiamas, nes prisipažinimo išsižadėjimas sukelia įtarimus.

Klaidingas supratimas:

Kai kas gali stebėtis, kodėl nedidelę pinigų sumą pavogusiajam ranka nukertama, o sukčiui, iššvaisčiusiam didžiules pinigų sumas, – ne?

Atsakymas:

Atsakydamas į šį klausimą, Ibn Al-Kajim, lai Allahas būna juo patenkintas, pasakė: „**Tai – Allaho išmintis. Vagis vagia iš žmonių, kurie jau ėmėsi atitinkamų saugumo priemonių ir nebegali dar labiau apsisaugoti nuo vagystės. Vagis sulaužo spynas, duris, stogą ar langus, kai žmonės išnaudojo visas apsisaugojimo priemones, todėl, jei bausmė būtų ne rankos nukirtimas, vagystės išplistų visuomenėje, žmonės vogtų vieni iš kitų, išnyktų saugumo jausmas visuomenėje, žala augtų, o nelaimė taptų dar didesnė. Jei vagis nutveria (t. y. stveria ir pabėga) ar vagia per prievartą**

ar jėgą žmonių akyse, jam ranka nebus nukertama, nes žmonės turėjo galimybę jį sustabdyti ar net paliudyti prieš jį teisėjui. O sukčiaus ranka taip pat nebus nukertama, nes jis pavagia dėl savininko neatidumo, o tai reiškia, kad savininkas neįdėjo pakankamai pastangų, kad apsaugotų nuo vagystės.“

Rankos nukirtimo būdas

Mokslininkai vieningai sutaria, jog atliekant šią bausmę būtinas švelnumas ir gerumas, todėl vagis turi būti ramiai palydimas į nukirtimo vietą, su juo neturi būti elgiamasi šiurkščiai, jis neturi būti įžeidinėjamas ar žeminamas, kaip pasakė Allahas Pasiuntinys (ﷺ):

„Nebūkite šėtono pagalbininkai prieš savo brolių (musulmoną).“²⁷

Valdovas privalo išrinkti nukirtimui tinkamą laiką, kad būtų išvengiama baisių karščių ar šalčių. Bausmė negali būti įvykdoma vagiui, susirgusiam nelėtine liga, ji taip pat nevykdoma moteriai, kol ji nėščia ar kraujuoja po gimdymo, ir kiekvienam, kuriam rankos nukirtimas būtų mirtinas.

Nukirtimo vietoje vagis pasodinamas, ant riešo sąnario uždedamas aštrus peilis ir, stipriai sudavus, nukertama vienu bandymu. Jei yra keli būdai – turi būti pasirenkamas pats greičiausias.

Klaidingas supratimas

Kai kas gali pasakyti: „Mačiau vaizdus, kai vagiui ranką nukirto viena iš islamo grupių karo apimtoje arabų šalyje. Vaizdinys buvo sukrečiantis, nes jie ranką kirto atšipusiu kardu, kapojo kelis kartus, kol nukirto, ir džiaugsmingai rėkė: „*Allahu Akbar* (Allahas Didis)“.“

²⁷ Chadisas, įrašytas *As-Silsilah As-Sachyeh*, Nr. 1638.

Atsakymas

Tai yra pavienis veiksmas, prieštaraujantis *šarijos* mokymams, nes pagal islamo *šariją* ranka nekertama tokiu būdu. Tai tik parodo jų *šarijos* neišmanymą bei griaua atlaidžiosios islamo *šarijos* įvaizdį. Jie taip pat pažeidė šiuos *šarijos* mokymus:

1. Chudūd (bausmės) nevykdomos per karą

Allaho Pasiuntinys (ﷺ) pasakė:

„Per karus rankos nekertamos.“ ²⁸

Ibn Al-Kajim pasakė: „Nepaisant to, jog ši bausmė yra nustatyta Allaho, Pranašas (ﷺ) mums paaiškino, kad ji neturėtų būti vykdoma per karus, nes pasekmės gali būti blogesnės už atleidimą nuo bausmės ar jos vykdymo atidėjimą: iš pykčio vagis gali pereiti prieš musulmonus kovojančiųjų pusėn. Tai taip pat išaiškinta Umar, Abū Ad-Darda, Huzaiifa ir kitų teiginiuose.“

2. Niekas neturėtų džiaugtis, kai kaltajam vykdoma bausmė

Pranašas (ﷺ) nekentė ir draudė džiaugtis bausmės vykdymu. Bausmė kaltajam vykdoma iš pareigos paklusti Allahui ir laikytis Jo įsakymų. Abdullah ibn Mas'ūd, lai Allahas būna juo patenkintas, pasakė:

„Prisimenu vyrą, kuriam pirmajam Pranašo (ﷺ) įsakymu buvo nukirsta ranka. Kai atvedė vagį ir jis įsakė nukirsti jam ranką, Allaho Pasiuntinio veidas paniuro iš liūdesio, todėl jie pasakė: „Allaho Pasiuntiny, tau nepatiko tai, kad jo ranka turėto būti nukirsta!“ Jis pasakė: „Žinoma, kad man nepatiko! Nebūkite šėtono pagalbininkai prieš savo brolių (musulmoną). Kai teisėjui

²⁸ *Chadisas*, perduotas At-Tirmizi.

pateikiamas atvejis, kuriam reikalinga bausmė, jis privalo tą bausmę įvykdyti. Allahas yra Atlaidus ir Jis myli atlaidumą: „Tegul jie dovanoja ir atleidžia. Nejaugi nenorite, kad Allahas atleistų jums? Iš tiesų Allahas – Dovanojantis, Gailestingas.“ (Koranas, 24:22)“²⁹

Tokia yra islamo *šarijos* bausmė vagiui, kuri, kaip matėme, iš pagrįstumo, racionalumo ir poveikio ateičiai perspektyvos yra daug efektyvesnė ir naudingesnė visuomenės apsaugai. **O dabar apžvelkime bausmes už vagystes kitose religijose.**

Sankcijos už vagystę Biblijoje

1. Vagies ir jo visos šeimos užmėtymas akmeninis ir sudeginimas

Jozuės knyga 7, 1-26: „¹ Bet izraeliečiai sulaužė įsakymą dėl sunaikinti skirtų daiktų. Zeraho sūnaus Zabdzio sūnaus Karmio sūnus Achanas, iš Judo giminės, pasiėmė kai ką iš sunaikinti skirtų daiktų. Užtat Viešpats užsidegė pykčiu ant izraeliečių. <...> ¹⁰ Jozuei Viešpats atsakė: „Stokis! Ko guli žemėje kniūbsčias? ¹¹ Izraelis nusidėjo! Sulaužė sandorą, kurią jiems daviau! Jie pasiėmė iš daiktų, skirtų sunaikinti, ir apsigogė, ir pamelavo, ir įsidėjo juos tarp savo daiktų. ¹² Užtat izraeliečiai nepajėgs priešintis, bet atsuks nugarą savo priešams, nes jie patys yra tapę daiktu, skirtu sunaikinti. Aš nebebūsiu daugiau su jumis, jeigu jūs nesunaikinsite pasiimtų sunaikinti skirtų daiktų. <...> ¹⁹ Tada Jozuė Achanui tarė: „Mano sūnau, duok garbę Viešpats, Izraelio Dievui, ir jam duok šlovę!

²⁹ Chadisas, įrašytas *As-Silsilah As-Sachycha*.

Pasakyk man, ką padarei. Nuo manęs nieko neslėpk“. ²⁰ Achanas Jozuei atsakė: „Taip, aš nusidėjau Viešpats, Izraelio Dievui. Štai ką padariau. ²¹ Pamatęs tarp grobio gražią skraistę iš Šinaro du šimtus sidabrinių šekelių ir penkiasdešimt šekelių sveriantį aukso luitą, užsigeidžiau juos turėti ir pasiėmiau. Dabar jie užkasti žemėje mano palapinėje su sidabru po skraiste“. ²² Jozuės pasiuntiniai nuskubėjo į Achano palapinę. Tikrai visa buvo užkasta palapinėje su sidabru po skraiste. ²³ Paėmę iš palapinės, jie atnešė juos pas Jozuę ir visus izraeliečius ir padėjo Viešpats akivaizdoje. ²⁴ Tada Jozuė ir visas Izraelis su juo paėmė Zeraho sūnų Achaną, sidabrą, skraistę ir auksą, jo sūnus ir dukteris, jo jaučius, asilus ir avis, jo palapinę bei visa, ką jis turėjo, ir nuvedė juos į Achoro slėnį. ²⁵ „Kokią nelaimę mums užtraukei! – tarė Jozuė. – Šiandien Viešpats užtraukia nelaimę tau!“ Ir visas Izraelis užmušė jį akmenimis. Jie sudegino juos ir, mesdami ant jų akmenis ²⁶ sukrovė ant jo didelę akmenų krūvą, kuri tebėra iki šios dienos. Tada atsileido Viešpaties pyktis. Todėl toji vieta ir iki šios dienos vadinama Achoro slėniu.“ (Joz 7, 1-26)

2. Nukryžiuojimas iki mirties

Evangelija pagal Matą 27, 37-38: „³⁷ Viršum jo galvos jie prisegė užrašytą jo kaltinimą: „Šitas yra Jėzus, žydu karalius“. ³⁸ Kartu su juo buvo nukryžiuoti du plėšikai, vienas iš dešinės, kitas iš kairės.“ (Mt 27, 37-38)

3. Mirtis

Pakartoto įstatymo knyga 24, 7: „⁷ Jei rastūsi žmogus, kuris pagrobė kitą izraelietį, padarydamas jį vergu ar parduodamas, tas pagrobėjas turi mirti. Taip pašalinsi pikta iš jūsų.“ (Įst 24, 7)

4. Vergovė

Išėjimo knyga 22, 1-3: „¹ Jei vagis, užkluptas besilaužiantis į namus, būtų mušamas ir numirtų, nėra kraujo kaltės. ² Bet jei tai įvyktų saulei patekėjus, yra kraujo kaltė (Vagis) turės atsilyginti už vagystę, bet jei neturėtų kuo tai padaryti, bus parduotas už savo vagystę.“ (Iš 22, 1-3)

Islame, kiekvienas nusikaltėlis yra asmeniškai atsakingas tik už savo nusikaltimą ir niekam kitam neprimetama jo kaltė ar įvykdoma bausmė už jį. Allahas Aukščiausiasis sako:

„Ir nė vienai sielai nereikės nešti svetimos naštos. O po to pas jūsų Viešpatį grįžimas, ir Jis praneš jums apie tai, dėl ko jūs nesutarėt.“ (Koranas, 6:164)

Pasipriešinimas užpuolikai islamo šarijoje ir savigyňa

Savigyňa islamo šarijoje

Jeį puolamas žmogus – jo pinigai, jis pats, jo garbė arba kai prievartaujami jo pinigai, ar ketinama jį nužudyti – tuomet užpultajam ir kitiems žmonėms leidžiama atitinkama jėga pasipriešinti ir sustabdyti agresiją. Bandantysis apsiginti, jei įmanoma, turėtų pradėti lengviausia priemone ar jėga sustabdyti užpuoliką ir po truputį didinti jėgą, kol pasiekiamas tikslas – apsiginama. Taigi, jei jis gali sustabdyti užpuoliką žodžiu – nebūtina jam smogti, o jei smogimas neišvengiamas, nebūtina naudoti lazdos. Jei jį sustabdyti gali organo sužalojimas – tuomet draudžiama jį žudyti, o jei žudymas yra vienintelė apsigynimo priemonė – tuomet ji leidžiama ir nėra

jam kaltės. Jei besiginantysis gali pabėgti, tai jis turėtų taip ir padaryti, nes jis privalo išsigelbėti lengviausiu ir paprasčiausiu įmanomu būdu. Allahas Aukščiausiasis sako:

„Jeigu kas pasikėsina prieš jus, – tai ir jūs pasikėsinkite prieš jį panašiai, kaip jis pasikėsino prieš jus. Ir bijokite Allaho, ir žinokite, kad Allahas – su dievobaimingaisiais!“ (Koranas, 2:194)

Savigynos sąlygos

1. Užpuolimo tikrumas

2. Užpuolimo neatidėliotumas: jei grasinama, jog kažkas bus daroma ateityje, tokiu atveju gintis nereikia, nes nėra savigynos be užpuolimo. Tačiau jei užpuolikas į asmenį ką nors nukreipia, pavyzdžiui ginklą, ir grasina nužudyti, tuomet jis turi teisę pasipriešinti ir sustabdyti užpuoliką.

3. Įrodymų apie užpuolimą pateikimas: vien pasakymas nepriimtinas, nes tai gali sukelti kraujo praliejimą, pasiteisinant savigyna.

4. Savigynos laipsniškumas. Allaho Pasiuntinys (ﷺ) atsakė jo klausiusiam vyrui:

„Allaho Pasiuntiny, (o kas) jei kas nors ateina pavogti mano pinigų?“ Jis atsakė: „Pagrasink jam Allahu.“ Jis pasakė: „O jei jis nesiliauja?“ Jis atsakė: „Pagrasink jam Allahu.“ Jis pasakė: „O jei jis nesiliauja?“ Jis pasakė: „Pagrasink jam Allahu.“ Jis pasakė: „O jei jis nesiliauja?“ Jis atsakė: „Tada kovok. Jei žūsi – būsi Rojuje, o jei jį nužudysi – jis bus Pragare.“³⁰

³⁰ Chadisas, perduotas Achmad.

Savigyna Biblijoje

Išėjimo knyga 22, 1: „¹Jei vagis, užklyptas besilaužiantis į namus, būtų mušamas ir numirtų, nėra kraujo kaltės.“ (Iš 22, 1)

Savigyna žmogaus sukurtoje teisėje

Jau pamatėme, kokio lygio prieštaravimai žmogaus sukurtų įstatymų apibrėžimuose, kas yra nusikaltimas, o kas nėra. Taip pat pamatėme painiavą, vieningai nusprendžiant, kokia tinkamiausia bausmė turėtų būti taikoma kiekvienoje šalyje, kad ji padėtų išlaikyti saugumą ir atgrasyti nusikaltėlius. Ši painiava ir skirtumai pastebimi ir savigynos prieš vagystę srityje, nes esama įstatymų, kurie palankesni vagiui, ir yra įstatymų, palankesnių vagies aukai. Pavyzdžiui, Jungtinėse Amerikos Valstijose taikoma teisė nenusileisti ³¹, leidžianti namų savininkams, pajutus grėsmę, naudoti mirtį sukeliančias priemones. Ši teisė sukėlė didžiulius politinius ir teisinius konfliktus, prieš ją gatvėse suorganizuota daugybė protestų. Konektikuto valstijoje mokytojas savo namuose užtiko kaukėtą, peiliu nešinę įsibrovėlį ir nedelsdamas jį nušovė. Vėliau paaiškėjo, kad tai buvo jo paauglys sūnus. Jungtinėje Karalystėje savigynos sritis taip pat kelia didžiulį politinį ir teisinį konfliktą. Ministras Pirmininkas David Cameron kartu su Lordu Kancleriu ir Teisingumo Ministru Cristopher Stephen Grayling bandė priimti griežtesnę vagystę reglamentuojantį įstatymą, bet pagrindinė pilietinių teisių grupė Liberty pasmerkė šią strategiją kaip „neatsakingą“.

³¹ *Stand your ground*, vertimas iš anglų kalbos.

Kaip įrodymą galime pacituoti Teisingumo Ministro Chris Grayling kalbą ³²:

„Nė vienas iš mūsų tiksliai nežino, kokia būtų jo reakcija, jei į jo namus laužtųsi vagis. Nė vienas iš mūsų tikrai nežino, kaip baisu būtų sutikti vagį vidurnaktį, nė vienas iš mūsų tikrai nežino, kaip siaubinga pajusti, kad tavo šeima pavojuje. Gali būti, kad situacijos įkarštyje jūs apie nieką kitą negalvosite, tik kaip apsaugoti savo mylimuosius, bet iki šiol jūs nesate tikri, ar įstatymas būtų jūsų pusėje, ir aš manau, kad namų savininkai, besielgiantys instinktyviai ir nuoširdžiai gindamiesi, yra aukos, o ne nusikaltėliai. Su jais taip ir turi būti elgiamasi. Štai kodėl ketiname imtis šio reikalo kartą ir visiems laikams. Mes ketiname pakeisti tai, kas labai svarbu ir vadinama „**du smūgiai ir tu pašalintas**“, t. y. jei padarai du rimtus smurtinius ar lytinius nusikaltimus, automatiškai esi įkalinamas iki gyvos galvos! Po paskutiniųjų rinkimų mes pažadėjome, kad imsime priemonių prieš nekontroliuojamą žmogaus teisių kultūrą. Visiška beprotybė, kad žmonės, nusprendę užpulti mūsų visuomenę, turi galimybę vėl ir vėl grįžti į teismus, būti teisiami vėl ir vėl, o mes kaltinami žmogaus teisių pažeidimu, jei deportuojame juos į jų kilmės šalis. Gerai žinome, kad negalime imtis šio reikalo, kaip mums norisi, bet toliau taip tęstis nebegali. <...> Jūs privalote save pastatyti į padėtį vyro ar moters, kurie sureagavo į vagies buvimą su įsiūčiu, nerimu, baime ir kurie neturi laiko nusiramimui. <...> Tie žmonės yra tikroji grėsmė mūsų visuomenei ir tokiais mes juos ir turime laikyti.“

O čia citatos iš Ministro Pirmininko David Cameron kalbos ³³:

32 Interaktyvi nuodora: <http://www.independent.co.uk/news/uk/politics/the-burglar-is-unarmed-you-have-a-knife-so-what-do-you-do-next-8203046.html>

„Mes sakome, kad galite daryti bet ką tol, kol tai nėra ypatingai neadekvatu.“ Jis taip pat sakė: „Jūs negalėtumėte, pavyzdžiui, nudurti vagies, jei jis jau be sąmonės, bet iš tiesų įstatymas turėtų būti namo savininko, nuomininko, šeimos pusėje ir skambėti: „Kai vagis peržengia jūsų slenkstį, įsiveržia į jūsų namus, grasina jūsų šeimai, jis atsisako savo teisių.“

Vienas britų žurnalistas, palaikantis griežtesnes sankcijas už vagystes, pasakė:

„Manau, kad teisėjai nuolaidesni sunkių nusikaltimų atvejais, ir manau, kad visuomenei taip pat nepavyko palaikyti griežtesnių sankcijų vagims įvedimo, nes gali gauti griežtą bausmę už paprastus nusikaltimus, kaip greičio viršijimą vairuojant ir pan. Iš kitos pusės, yra pavojingų nusikaltimų, už kuriuos bausmės nėra atitinkamai pakankamai griežtos.“

Ketvirtoji dalis

Poligamija islamo šarijoje ir žmogaus sukurtuose įstatymuose

- Poligamija, meilužės ir žmonių mainai (svingas)
- Poligamija ir meilužės žmogaus sukurtuose įstatymuose
- Skirtumas tarp antrosios žmonos ir meilužės
- Žmonių mainai (svingas) žmogaus sukurtuose įstatymuose
- **Poligamija:**
 1. Poligamija judaizme ir krikščionybėje
 2. Poligamija islame
 3. Poligamijos sąlyga Korane

Ketvirtoji dalis

Poligamija, meilužės ir žmonių mainai (svingas)

Islamo *šarija* leido vyrui poligamiją visuomenės ir šeimos stabilumą išsaugančiuose rėmuose, o žmogaus sukurti įstatymai leido vyrui turėti kelias meilužes ir drauges visuomenę ir šeimą griaušančiuose rėmuose.

Palyginsime poligamiją islamo *šarijoje* ir meilužių turėjimą žmogaus sukurtuose įstatymuose, kad pamatytumė, kuri teisė atitinka įgimtą vyro polinkį ir garantuoja moteriai jos teises bei orumą.

Iš tikrųjų, islamas yra vienintelė religija, nubrėžusi aiškius poligamijos apribojimus ir sumažinusi moterų, kurias gali vesti tas pats vyras, skaičių, buvusį iki islamo atėjimo. Kitos religijos niekada nesukonkretino žmonių skaičiaus. Allahas Aukščiausiasis sako:

„O jeigu jūs bijote, kad nebūsit teisingi su našlaitėmis, tai tuokitės su tom, kurios jums malonios, su moterim – ir dviem, ir trim, ir keturiom. O jeigu bijote, kad nebūsit vienodai teisingi su jomis, tai – su viena arba su vergėmis, kurias užvaldė jūsų dešinės. Tai – patikimiau, kad išvengtumėte neteisybės.“ (Koranas, 4:3)

Kitose religijose poligamija leidžiama ir moterų, kurias gali vesti vyras, skaičius neribojamas, bei nėra jokių sąlygų, kaip vyras turėtų teisingai su jomis elgtis. Prieš diskusiją apie poligamiją kitose religijose, pirmiausia pristatysime padėtį šiuo klausimu žmogaus sukurtuose įstatymuose.

Poligamija ir meilužės žmogaus sukurtuose įstatymuose

Poligamija ir meilužės turi vieną bendrą prasmę: dėl tam tikrų priežasčių, kurias aptarsime vėliau, vyrai jaučia stiprų poreikį daugiau nei vienai moteriai. Galutinis rezultatas yra toks: vyras turi kelias žmonas arba žmoną ir meilužę!

Iš teisinės perspektyvos, kai kurie žmogaus sukurti įstatymai poligamiją pavertė nusikaltimu, sakydami, kad ji prieštarauja aukštai moralei, kai tuo pačiu metu jie įteisina meilužių turėjimą ir net svetimavimą bei prostituciją! Taigi, jei vyras vestų dar vieną žmoną ir teisėtvarkos organai apie tai sužinotų, jis būtų teisiamas, nes antroji santuoka būtų laikoma nusikaltimu, ištvirkimu ir moraliniu nuosmikiu, ir vyras būtų nubaustas įkalinimu. Iš kitos pusės, jei jis be žmonos turi dar ir meilužę ir net jei turi su ja neteisėtų vaikų, tame viskas gerai – jis nei apkaltinamas, nei baudžiamas. Tai dėl to, kad, jų nuomone, tai nėra nusikaltimas ar ištvirkimas, ir net ne moralinis nuosmukis, – tai asmens laisvė ir moralinis atvirumas! Turėkime omeny, kad skirtumas tarp poligamijos ir meilužių yra tikrai santuokos dokumente, kuris, antrosios santuokos atveju, kaip sutartis saugo antrosios žmonos teises, o dokumento nebuvimas reiškia, kad antroji žmona tėra meilužė be jokių oficialiai pripažįstamų teisių!

Tad, prieš ką iš tikrųjų kovoja teisėsauga: prieš faktą, kad vyras turi dar vieną moterį – ar tai būtų antra žmona ar meilužė, ar vis dėlto prieš tą dokumentą ir sutartį, kuri susieja vyrą su jo antrąja žmona ir užtikrina jos teises, kurias jis privalo išpildyti? Kitaip tariant, ar jo nusikaltimas tame, jog jis, be žmonos, turi santykių dar ir su kita moterimi – antrąja žmona ar meiluže, ar vis dėlto nusikaltimas yra (antrosios santuokos) dokumento

pasirašyme? Jei poligamijos draudimas reiškia, kad vyras negali turėti antros žmonos, tuomet būtina jam neleisti turėti ir meilužės! Iš tiesų, Vakarų šalyse daugybė vyrų susilaiko nuo santuokos ir teikia pirmenybę gyvenimui be įsipareigojimų vienai moteriai, kad galėtų laisvai keisti savo drauges kas kelis mėnesius ir gyventi tarsi susituokus (t. y. turėtų lytinių santykių), tačiau be jokių įsipareigojimų! Tad, ar žmogaus sukurti įstatymai kovoja su šiuo reiškiniu ir paverčia jį nusikalstamu? Ar vis dėlto tai laikoma asmens laisve, kai vyras gali miegoti su neribotu skaičiumi moterų?!

Blogiausia tai, kad žmogaus sukurti įstatymai įteisino prostitucijos profesiją, nes yra daugybė tam skirtų, vyriausybės patvirtintų, vietų. Moterys pavergiamos ir nuomojamos valandai kiekvienam vyrui, norinčiam apgauti savo žmoną. Kiekviena tų moterų gauna oficialią licenziją, leidžiančią užsiimti prostitucija, ir kasmet moka mokesčius, kaip ir bet kuris kitas doras pilietis! Šis reiškinys plačiai paplitęs daugelyje šalių, kuriose poligamija laikoma nusikaltimu, bet kuriose nerasi gatvės be viešnamio!

Ir visu tuo mes norime pasakyti, kad poligamija taip pat turi būti laikoma asmens laisve, jei Vakarai iš tikrųjų gerbia asmens laisvę, ypačingai, kai tai daroma abiejų pusių sutikimu.

Skirtumas tarp antrosios žmonos ir meilužės

Ketindamas vesti antrą žmoną, vyras rimtai ir atsakingai pamąstys, nes antroji santuoka reiškia įsipareigojimus antrajai žmonai bei jos teises, tiek finansines, tiek teises. Tačiau meilužės atveju, sprendimas vyrui daug lengvesnis, nes jis žino, kad ji išliks tik meiluže, jis neturės jokių įsipareigojimų ar pareigų jai ar jos vaikams, jei ji taptų nėščia!

Šitai atveria duris blogiui ir ištvirkimui visuomenėje, nes skatina vyrą keisti vieną meilužę kita tik dėl vieno tikslo – malonumų ir pasilinksminimo. Kaskart, pasitenkinęs meiluže, jis pradeda dairytis kitos ir dar kitos, kitaip tariant, naujos aukos, kurios jausmais bus manipuluojama ir kurios ateitis bus sugriauta! Toks vyras nesusilaikys nuo melavimo apie ketinimą ją vesti ir sakymo, kad įgyvendinti to neleidžia vyriausybė, uždraudusi poligamiją, ir žadėjimo išsiskirti su žmona, kad galėtų ją vesti. Tad, jei jis meluotų ir apgaulinėtų savo žmoną, kas sustabdys nuo melo meilužei ir jos apgaulinėjimo?!

Turėkime omenyje, kad meilužės turėjimas turi trūkumų ir pačiam vyrui, nes paverčia jo gyvenimą apgailėtinu: jis gyvens kaip nusikaltėlis, slėpdamasis nuo visų, kad jo žmona nepamatytų su meiluže ar nenugirstų jų pokalbių. Toks elgesys parodo, kad tai, ką jis daro, yra blogai, nes gero dalyko jis nebandytų nuslėpti! Tai taip pat turi trūkumų moteriai, nes ji sutiko būti vedusio vyro meiluže ir niekuomet neprilygs jo žmonai, visada jausis prastesne, žinodama, kad gyvena su vyru, kuris yra ne jos, o kitos moters sutuoktinis. Taigi, ji neturės su juo normalaus gyvenimo, nei asmeninio, nei viešo, nes nesijaus laiminga, eidama su juo ir bijodama, kad gali būti užklupti kartu, nepatirs nei psichologinio, nei emocinio stabilumo, nes jos mylimasis, apėmus nuoboduliui, bet kada gali ją palikti.

Žmogaus sukurti įstatymai neatkreipė dėmesio arba bandė ignoruoti faktą, kad poligamija yra naudingesnė moteriai nei vyrui, nes moterų skaičius pasaulyje viršija vyrų skaičių dėl šių priežasčių:

1. Gimstamumo. Daugybė tarptautinių statistikos duomenų rodo, kad vidutinis mergaičių gimstamumas viršija berniukų.

2. Mirtingumas. Vyrų mirtingumas yra labai didelis dėl kartais tarp šalių įsiplieskiančių karų, tokių kaip Pirmasis ir

Antrasis pasauliniai karai, o kur dar nelaimės kelyje, kurių aukų dauguma yra vyrai. Vyrių mirtingumas jauname amžiuje taip pat didesnis už moterių.

3. Vyrių susilaikymas nuo santuokos. Jie nenori turėti santuokinių pareigų dėl homoseksualumo, nes daugybė vyrių kai kuriose išsivysčiusiose šalyse yra homoseksualūs, arba dėl vienuolystės, nes kai kuriose krikščioniškose bendruomenėse daugybė vyrių laikosi celibato ir nevada.

4. Įkalinimas. Kalėjimuose vyrių skaičius didesnis už moterių.

Dėl visų šių priežasčių moteriai sunku gauti vyrą, kuris dalintųsi su ja gyvenimu.

Poligamijos draudimu žmogaus sukurti įstatymai privertė daugybę moterių sutikti tapti meilužėmis, kad jos turėtų vyrą, net jei jis yra kitos moters sutuoktinis! Vietoj to, žmogaus sukurti įstatymai turėtų įteisinti poligamiją ir palikti tai moterių laisvam apsisprendimui, nes santuoka sudaroma abipusiu sutarimu, o poligamijos pavertimas nusikaltimu, iš tiesų, prieštarauja asmens laisvei, kurią tos pačios šalys taip palaiko.

Pavyzdžiui, jei kas nors tokiai moteriai, nesvarbu ar ji krikščionė, judėja, musulmonė ar budistė, negalinčiai susirasti sau sutuoktinio ir norinčiai ištekėti už vedusio vyro, pasakytų, jog poligamija yra nederama, todėl jai geriau likti skaisčia, be teisės gyventi normalų, ištekėjusios moters, gyvenimą; arba jei jis pasakytų, kad jai geriau tapti vedusio vyro meiluže ir, kai jis ją paliks, ji turėtų ieškotis kito meilužio, vedusiojo vyro, ir taip praleisti savo gyvenimą, **jos atsakymas būtų:** „Kodėl kiši savo nosį į mano asmeninį gyvenimą? Kas tau negerai? Tai – ne tavo reikalas! Jei tu nenori poligamijos ar ji tau atrodo nederama – tai tavo rūpestis, neprimetinėk turintiesiems kitokią nuomonę savosios nuomonės, nes kiekvienas norintysis poligamijos gali ją turėti, o jos nenorintieji – gali turėti tik vieną žmoną!“

Žmonų mainai žmogaus sukurtuose įstatymuose

**(taip pat žinoma kaip svingas, dalinimasis
žmona ar partnere, prekyba žmona ar žmonos
paskolinimas)**

Šiuo metu išsivysčiusiose šalyse labai populiarūs žmonių mainai (svingas), kurių metu du vyrai mainosi savo žmonomis ir lytiškai santykiauja su vienas kito žmona arba vyras tuo pačiu metu lytiškai santykiauja su savo žmona ir kito vyro žmona, o paskui antrasis vyras vienu metu lytiškai santykiauja su savo žmona ir su pirmojo vyro žmona.

Daugybė susituokusių žmonių šio reiškinio priežastimis įvardijo pokyčių ir seksualinės įvairovės troškimą ir jie tai laiko draugiškus santykius sukuriančiu ir draugystę sustiprinančiu dalyku. Rašytojas Curtis Bergstrand savo knygoje „Svingas Amerikoje“ teigė, kad šis įprotis pirmiausia paplito tarp Antrojo pasaulinio karo lakūnų, kurių mirtingumas buvo didžiulis, todėl jie susibūrė į specialią bendruomenę, kad sustiprintų ryšius tarp savo šeimų. Taip lakūnai pasirūpindavo žuvusiųjų ir dingusiųjų žmonomis, o ši globa ir rūpestis siekė ir emocinius bei seksualinius santykius. Viena iš Amerikos civilių visuomenėje atsiradusių ir tarp vedusių porų paplitusių svingo formų buvo „raktų klubai“, kur vyrai sumeta savo namų raktus ant grindų, o kiekviena žmona pakelia atsitiktinius raktus ir praleidžia naktį su raktų savininku.³⁴

³⁴ Curtis R. Bergstrand, Jennifer Blevins Sinski, *Swinging in America: Love, Sex, and Marriage in the 21st Century*.

2011 metų rugsėjo 15 dieną CNN žinių kanalo tinklalapyje buvo paskelbta, kad svingą praktikuojančių vedusių žmonių skaičius pasiekė **15 milijonų!** Šiuo metu egzistuoja pasaulinės organizacijos, kurios skatina žmonių mainus (svingą) ir organizuoja keliones, klubus ir specialius vakarėlius, kuriuose galima užsiimti svingu. Vyrai įleidžiami tik su žmonomis, o moterys įleidžiamos ir be vyrų. Tuose klubuose yra specialūs kambariai, kur vyras gali lytiškai santykiauti su kito vyro žmona, o pabaigęs, jis gali tai pakartoti, bet jau su dar kito vyro žmona. Tas pats galioja ir žmonai: ji taip pat gali turėti lytinių santykių su daugybe vedusių vyrų!

Žinoma, žmonių mainai (svingas) žmogaus sukurtuose įstatymuose nelaikomas nusikaltimu, bet yra asmens ir seksualine laisvė, o lakūno pasirūpinimas kito žuvusiojo ar dingusiojo lakūno žmonos seksualiniais ir emociniais poreikiais laikomas moraliai deramu dalyku, bet poligamija laikoma nusikaltimu! Tad, jei vedęs lakūnas papildomai vestų žuvusiojo bendražygio žmoną, kad galėtų ja pasirūpinti, jis būtų laikomas nusikaltėliu ir įkalintas už poligamijos nusikaltimą!

Poligamija judaizme ir krikščionybėje

Visi Senojo Testamento pranašai turėjo daugiau nei vieną žmoną. Pavyzdžiui, pranašai Saliamonas, Dovydas, Abraomas, Jokūbas ir kiti, tebūnie jiems taika, pasak Biblijos, turėjo daugiau nei vieną žmoną.

Pirmoji Karalių knyga 11, 3: „³ Tarp Saliamono žmonių buvo septyni šimtai didžiūnių ir trys šimtai sugulovių.“ (1 Kar 11, 3)

Pakartoto įstatymo knyga 21, 15: „¹⁵ Jei vyras turėtų dvi žmonas, vieną mylimą, o kitą nemėgstamą...“ (Įst 21, 15)

Išėjimo knyga 21, 10: „¹⁰ Jei kas paimtų kitą žmoną, jis nesumažins pirmosios žmonos maisto, drabužių ar vedybinių teisių.“ (Iš 21, 10)

Nė vienas tekstas Biblijoje – nei Senajame Testamente, nei Naujajame Testamente – nemini poligamijos draudimo ir net nenurodo žmonių skaičiaus! Štai vienas iš Naujojo Testamento tekstų, įrodančių poligamijos buvimą:

Pirmasis laiškas Timotiejui 3, 1-12: „¹Toks yra tikras žodis: jei kas siekia vyskupauti, trokšta gero darbo. ² O vyskupas turi būti nepeiktinas: tik kartą vedęs, blaivus, protingas, padorus, svetingas, gebąs mokyti; <...> ¹² Diakonai tebūnie tik kartą vedę, gerai tvarkantys savo vaikus ir namus.“ (1 Tim 3, 1-12)

Iš šio teksto suprantame, kad poligamija leidžiama visiems, išskyrus norintiesiems būti diakonais ar vyskupais.

Rašytoja Matilda Joslyn knygoje „Moterys, bažnyčia ir valstybė“ pasakė ³⁵:

„Iš Pauliaus žodžių neaišku, kokia turėjo būti vyskupo kvalifikacija, kad jis turėjo būti vedęs tik vieną moterį, kai poligamija pirmojoje bažnyčioje buvo leidžiama ir patvirtinta Jėzaus Kristaus apaštalų?! Tad, kodėl šiandienos normos skiriasi nuo tų, kurias patvirtino patys apaštalai?!“

Kai kurie krikščionys cituoja kelias Naujojo Testamento ištraukas kaip poligamijos uždraudimo įrodymus:

Evangelija pagal Morkų 10, 2-12: „² Tada atėjo fariziejų, kurie, spėsdami jam pinkles, klausė jį, ar galima

³⁵ Matilda Joslyn Gage, *Women, Church and State*, skyrius 7, *Polygamy*, p. 404.

atleisti žmoną. ³ Jis atsakė jiems: „O ką jums yra įsakęs Mozė?“ ⁴ Jie tarė: „Mozė leido parašyti skyrybų raštą ir atleisti“. ⁵ Tuomet Jėzus prabilo: „Dėl jūsų širdies kietumo parašė jums Mozė tokį nuostatą. ⁶ O nuo sukūrimo pradžios Dievas sukūrė jus kaip vyrą ir moterį. ⁷ Štai kodėl vyras paliks savo tėvą ir motiną ir glausis prie žmonos, ⁸ ir du taps vienu kūnu. Taigi jie – jau nebe du, o vienas kūnas. ⁹ Ką tad Dievas sujungė, žmogus te neperskiria!“ ¹⁰ Namie mokiniai vėl klausė Jėzų apie tą dalyką. ¹¹ Jis atsakė: „Kas atleidžia savo žmoną ir veda kitą, tas nusikalsta pirmajai svetimavimu. ¹² Ir jei moteris palieka savo vyrą ir išteka už kito, ji svetimauja.“ (Mk 10, 2-12)

Evangelija pagal Luką 16, 14-18: „¹⁴ Visa tai girdėjo godūs pinigų fariziejai ir šaipėsi iš Jėzaus. ¹⁵ O jis pasakė jiems: „Jūs žmonių akivaizdoje dedatės teisuoliais, bet Dievas mato jūsų širdis. Kas žmonėms atrodo prakilnu, Dievo akivaizdoje bjauru“. ¹⁶ „Iki Jono buvo Įstatymas ir pranašai; nuo jo skelbiama geroji naujiena apie Dievo karalystę, ir kiekvienas į ją veržiasi. ¹⁷ Greičiau dangus ir žemė pražus, negu iš Įstatymo iškris bent vienas brūkšnelis. ¹⁸ Kiekvienas, kas atleidžia žmoną ir veda kitą – svetimauja. Ir kas veda vyro atleistąją, taip pat svetimauja.“ (Lk 16, 14-18)

Evangelija pagal Matą 5, 31-32: „³¹ Taip pat buvo pasakyta: Kas atleidžia žmoną, tegul išduoda jai skyrybų raštą. ³² O aš jums sakau: kiekvienas, kuris atleidžia žmoną, – jei ne ištvirkavimo atveju, – skatina ją svetimauti; ir jeigu kas atleistąją veda – svetimauja.“ (Mt 5, 31-32)

Kaip matome, šie trys tekstai yra apie skyrybas, ne poligamiją, o sakinys „o nuo sukūrimo pradžios Dievas sukūrė jus kaip vyrą ir moterį“ yra apie Adomą ir Ievą. Jame nesakoma, kad poligamija uždrausta nuo sukūrimo

pradžios, nes tai prieštarauja tam, kas žinoma apie poligamiją Biblijoje, ypatingai iš pranašų gyvenimo. Taigi, šie tekstai nėra tinkami poligamijos draudimo įrodymui – jie yra apie skyrybų draudimą, nepriklausomai nuo to vyras turi vieną ar daugiau žmonių. Tekstuose taip pat minima, kad vienintelė skyrybų priežastis yra moters atliktas svetimavimas. Tokiu atveju vyras gali su ja išsiskirti, bet jei jis nesažiningai išsiskiria su moterimi, kuri neatliko svetimavimo, ir veda kitą, – jis yra svetimautojas (reiškia, kad jis apgavo savo žmoną taip, lyg būtų miegojęs su moterimi, kuri jam neleistina). Tekste nesakoma, kad vedusis kitą moterį, prieš tai neišsiskyres su savo žmona, apgaudinėja ją ar atlieka svetimavimą, ir tas pats tinka sakiniui: **„Ir jei moteris palieka savo vyrą ir išteka už kito, ji svetimauja.“** Svetimavimas čia siejamas su skyrybomis, o ne poligamija. **Jei omeny būtų poligamija, kaip gi poligamija įmanoma tais atvejais, kai moteris išsiskiria su vyru ir išteka už kito (vieno) arba kai vyras išsiskiria su savo žmona ir veda kitą (vieną) moterį?!** Jei problema būtų poligamija, tuomet vyro išsiskyrimas su žmona ir kitos moters vedimas būtų leidžiamas, bet čia turima omenyje, kad vyras neturėtų išsiskirti su žmona, net jei jis turi daugiau žmonių.

Taipogi, sakiny **„kas veda vyro atleistąją, taip pat svetimauja“** aiškiai parodo, kad išsiskyrusią moterį vedęs vyras, net jei ji tampa jo pirmąja žmona, laikomas atliekančiu svetimavimą ne dėl poligamijos, nes jis nebuvo anksčiau vedęs, bet dėl to, kad vedė išsiskyrusią moterį.

Atkreipkime dėmesį į skirtumus tarp Evangelijos pagal Marką (10:2-12) ir Evangelijos pagal Luką (16:14-18): abiejuose minima ta pati istorija, bet labai skirtingai, o tai reiškia, kad jų liudijimai nepatikimi ir jų negalima laikyti šventais tekstais, apreišktais Allaho (Dievo), ar priskirti juos Jėzui, tebūnie jam taika.

Pirmasis laiškas korintiečiams 7, 1-9: „¹ Atsakau į jūsų laišką. Gerai daro vyras, neliesdamas moters. ² Tačiau ištvirkavimui išvengti kiekvienas tegul turi sau žmoną ir kiekviena tegul turi sau vyrą. ³ Tegul vyras atlieka pareigą žmonai, o žmona vyrui. ⁴ Žmona neturi valios savo kūnui, bet vyras. Panašiai ir vyras neturi valios savo kūnui, bet žmona. ⁵ Nesitraukite vienas nuo kito, nebent kuriam laikui sutarę, kad atsidėtumėte maldai, paskui vėl sueikite draugėn, kad šėtonas negundytų jūsų nesusilaikymu. ⁶ Žinoma, aš tai sakau leisdamas, o ne įsakydamas. ⁷ Aš norėčiau, kad visi žmonės būtų tokie kaip aš. Bet kiekvienas turi iš Dievo savo dovaną, vienas šiokią, kitas anokią. ⁸ Nesusituokusiems ir našlėms aš sakau: jie gerai padarys, pasilikdami tokie kaip aš. ⁹ Bet jei negali susilaikyti, tegul tuokiasi. Verčiau tuoktis negu degti.“ (1 Kor 7, 1-9)

Čia taip pat pasakymas „**kiekvienas tegul turi sau žmoną**“ neturi nieko bendro su poligamijos draudimu, o reiškia tik tai, kad vyras neturėtų liesti kitos moters, t. y. neatliktų svetimavimo su moterimi, kuri nėra jo žmona. Šios eilutės kontekstas panašus sakymą, kad kiekvienas turi pasirinkti savo sūnumi arba kiekvienas turi saugoti savo namus, pinigus ir verslą, nors tai nereiškia, kad jis turi tik vieną sūnų ar namą, bet kalbama bendra prasme. Kitas pavyzdys:

Pirmoji Samuelio knyga 15, 3: „³ Dabar eik, užpulk jį ir paskirk sunaikinti visa, kas jam priklauso. Nesigailėk nė vieno, bet užmušk vyrus ir moteris, vaikus ir kūdikius, jaučius ir avis, kupranugarius ir asilus.“ ³⁶ (1 Sam 15, 3)

Tai nereiškia, kad užmušti vieną vyrą, vieną moterį, vieną vaiką, vieną kūdikį ar vieną asilą. Tai reiškia visus vyrus, moteris, vaikus, asilus ir t.t.

36 Angliškame Biblijos vertime vartojama vienaskaita: „<...> užmušk abu – vyrą ir moterį, vaiką ir kūdikį, jautį ir avį, kupranugarį ir asilą.“ (vert. past.)

Taip pat žodžiuose „**verčiau tuoktis negu degti**“ nėra užuominų apie poligamijos draudimą, juose kalbama apie vedybas be žmonių skaičiaus apribojimo!

Yra daugybė pastorių ir kelių sektų krikščionių, pripažįstančių, kad krikščionybėje nėra poligamijos draudimo, ir daugelis jų vedė daugiau nei po vieną žmoną, pavyzdžiui, Karolis Didysis, imperatorius Valentinianas I, Liuteris ir kt.

Rašytoja Matilda Joslyn tai paminėjo sakydama ³⁷:

„Iš istorijos žinoma ir neginčijama, kad įvairiomis aplinkybėmis ir laikotarpiais krikščioniškoji bažnyčia ir krikščioniškoji valstybė būdavo palankios poligamijai. Ketvirtajame amžiuje imperatorius Valentinianas I suteikė krikščionims teisę vesti dvi moteris. Aštuntajame amžiuje krikščioniškosios valstybės ir bažnyčios galva Karolis Didysis vedė šešias moteris, o kai kurie istorikai mena, kad jų buvo devynios... Pats Liuteris, rankoje laikydamas Bibliją – Senąjį ir Naująjį Testamentą – pasakė: „Pripažįstu, jog jei vyras nori vesti dvi ar daugiau moterų, – aš negaliu jam uždrausti ir šis jo veiksmas nepažeidžia Biblijos (mokymų).“

Šv. Augustinas pasakė ³⁸:

„Dabar, kai perėmėme romėnų teisę, vyras nebegali vesti kitos moters tol, kol jo žmona gyva.“

Tai parodo, kad poligamijos draudimas kilo iš romėnų teisės, o ne iš religinių tekstų.

Šv. Augustinas taip pat pasakė ³⁹:

³⁷ Matilda Joslyn Gage, *Women, Church and State*, skyrius 7, *Polygamy*, p. 398.

³⁸ Šv. Augustinas iš Hipono, *Šv. Augustino traktatai apie moralę*.

³⁹ Philip Schaff, *Nicene and Post-Nicene Fathers*, pirmoji serija, 4 tomas, *St. Augustine: The Writings Against the Manichaeans, and Against the Donatists, Book XXII*, p. 289.

„Dar kartą Jokūbas, Izaoko sūnus, buvo apkaltintas dideliu nusikaltimu, nes vedė keturias žmonas, bet šis kaltinimas neturi pagrindo ir yra beprasmis, nes poligamija buvo ne nusikaltimas, o tradicija, bet dabar ji tapo nusikaltimu, nes ji nebėra tradicijoje... Ir vienintelė priežastis poligamiją laikyti nusikaltimu yra ta, kad ją draudžia teisė ir tradicija!“

Poligamija islame

Kad suprastume islamo požiūrį į poligamiją, privalome žinoti šiuos dalykus:

1. Islamas nėra pirmoji ar vienintelė poligamiją įteisinusi religija, bet tai yra pirmoji ir vienintelė religija, apribojusi poligamiją, o taip pat tai yra vienintelė religija, kuri nustatė maksimalų keturių žmonių skaičių, kai visose kitose religijose poligamija buvo leistina be apribojimų ir maksimalaus žmonių skaičiaus. Al-Charis bin Kais, lai Allahas būna juo patenkintas, pasakė:

„Aš turėjau aštuonias žmonas, kai priėmiau islamą, ir užsiminiau apie tai Pranašui (ﷺ). Jis man pasakė: „Išsirink keturias iš jų (ir išsiskirk su likusiomis).“⁴⁰

2. Islame poligamija nėra vienas iš kiekvienam musulmonui privalomų veiksmy, nes be jos jis nedaro nuodėmės ir jo tikėjimas nelaikomas silpnesniu. Poligamija yra leidžiamas veiksmas. Kiekvienas, norintis vesti daugiau nei vieną moterį, gali tai padaryti, o nenorinčiam – laisvė tai rinktis.

⁴⁰ Chadisas, perduotas Abū Davud.

Tai yra vienas iš leidžiamų veiksmų islame pavyzdžių, už kurio neatlikimą musulmonui nėra atsakomybės.

3. Kad sužinotume ir suprastume, kodėl buvo apreikšta Korano eilutė, leidžianti poligamiją ir apribojanti žmonių skaičių iki keturių, turime perskaityti anksčiau apreikštas Korano eilutes, suvokti jų tekstą ir apreikšimo priežastį. Tada suprasime, kad šioji eilutė buvo apreikšta tam, kad apgintų moterį ir apsaugotų jos teises.

Allahas Aukščiausiasis sako:

„O žmonės! Baiminkitės jūsų Valdovo, Kuris sukūrė jus iš vienos sielos ir iš jos išvedė jai porą. O iš jų abiejų paskleidė daug vyrų ir moterų. Ir bijokite Allaho, Kurio vardu jūs vienas į kitą pretenduojate. Ir gerbkite giminingus ryšius. Iš tiesų Allahas – jūsų Prižiūrėtojas! Atiduokite našlaičiams jų nuosavybę ir nekeiskite gėrio į blogį. Ir nevalgykite jų nuosavybės kaip priedo prie savo, – juk tatai didelė nuodėmė! O jeigu jūs bijote, kad nebūsit teisingi su našlaitėmis, tai tuokitės su tom, kurios jums malonios, su moterim – ir dviem, ir trim, ir keturiom. O jeigu bijote, kad nebūsit vienodai teisingi su jomis, tai – su viena arba su vergėmis, kurias užvaldė jūsų dešinės. Tai – patikimiau, kad išvengtumėte neteisybės. Ir duokite žmonoms jų *mahrą*⁴¹ geranoriškai. Ir jeigu jos įsigeis ką nors iš to duoti jums, maitinkitės tuo savo labai ir į sveikatą. Ir nepatikėkite neprotingiesiems savojo turto, kurį Allahas skyrė jums paremti, ir maitinkite juos iš to ir renkite juos, ir nešykštėkite jiems gero žodžio. Ir tikrinkite našlaičių galimybes, o kada jie pasieks sutuoktuvių amžių, tai, jeigu matysite, jog jie jau subrendusio proto, atiduokite jiems jų

⁴¹ *Mahr* – vestuvinė dovana arba pasižadėjimas suteikti tam tikrą dovana galimybėms leidus, arba privalomas mokestis moteriai skyrybų atveju. (vert. past.)

turtą; ir nesurykite jo paskubomis leisdami, kol jie neužaugs. O kas turtingas, tebūnie taupus; o kas neturtingas, tevalgo pagarbiai. O kada jūs atiduodate jiems jų nuosavybę, tai turėkite liudininkus. Nors gana to, kad Allahas yra geriausias Skaičiuotojas!“ (Koranas, 4:1-6)

Pirmosiomis eilutėmis Allahas Aukščiausiasis įsako žmonėms Jį garbinti ir Jo bijoti, ir įsako našlaičių globėjams atiduoti savo globotiniams jų turtą, kai pastarieji subręsta, bei stebėti, ar jie pajėgūs patys tvarkyti savo pinigus, ir neengti jų, pasisavinant jų pinigus. Prieš islamą arabai apgaudinėdavo našlaičius: jei vyro globoje būdavo našlaitis, jis sumaišydavo našlaičio pinigus su savaisiais, paimdavo tai, kas gera, ir palikdavo tai, kas bloga! Al-Saddi pasakė:

„Tarp arabų buvo plačiai paplitęs reiškinys, jog našlaičio globėjas sumaišydavo našlaičio turtą su savuoju: jis pasiimdavo riebią našlaičio avių ir pakeisdavo ją liesa avimi, sakydamas: „Avis už avių.“ Arba jis pasiimdavo gerą dirhamą ir pakeisdavo jį blogu dirhamu, sakydamas: „Dirhamas už dirhamą.“

Allahas Aukščiausiasis uždraudė vogti pinigus iš našlaičių, pasakydamas: **„Atiduokite našlaičiams jų nuosavybę ir nekeiskite gėrio į blogį. Ir nevalgykite jų nuosavybės kaip priedo prie savo, – juk tatau didelė nuodėmė!“** Tai reiškia, jog tai yra didžioji nuodėmė.

Našlaičių apgavystės ir pinigų vagystės tęsėsi, ypatingai iš našlaičių mergaičių. Kai Urua ibn Az-Zubayr paklausė Aišos, lai Allahas būna jais patenkintas, apie Allaho Aukščiausiojo Žodžius **„jeigu jūs bijote, kad nebūsit teisingi su našlaitėmis“**, ji atsakė:

„O mano sūnėne! Šie žodžiai buvo apie globojamą našlaitę, kurios pinigai buvo sumaišyti su globėjo pinigais, o jos globėjas domėjosi jos grožiu bei turtu ir norėjo ją vesti,

duodamas jai mažą ar sumažintą *mahrą*. Taigi, tokiems globėjams buvo uždrausta vesti našlaites, nebent jie elgtųsi su jomis teisingai ir duotų joms visą *mahrą*, ir jiems buvo įsakyta vesti kitas moteris (jei jie bijojo, kad negalės pasielgti teisingai su našlaitėmis).“⁴²

Garbingoji eilutė buvo apreikšta dėl vyro, kuris pažeidinėjo jo globoje esančios našlaitės teises. Kai vyras norėdavo vesti našlaitę, jis neduodavo jai *mahro*, kokį įprastai gaudavo kitos moterys, todėl Allahas Aukščiausiasis uždraudė jam taip elgtis ir įsakė duoti įprastą *mahrą*, kokį jis duotų kitoms moterims, arba palikti ją ir jos nevesti, o vesti kitą moterį arba dvi, tris, ar, daugiausiai, keturias.

Bet kaip įprasta, islamo priešai savo garsiosiomis „stebuklingomis“ žirklėmis nukarpo garbingųjų eilučių žodžius, esančius prieš ir po Allaho Aukščiausiojo Žodžių „**tai tuokitės su tom, kurios jums malonios, su moterim – ir dviem, ir trim, ir keturiom**“, t. y. poligamijos sąlygą būti vienodai teisingais su visomis žmonomis!

Poligamijos sąlyga Korane

Islamas neįsakė vyrui turėti dar vieną žmoną, bet suteikė jam tokią galimybę ir nustatė sąlygas, kad jis labai rimtai apsvarstytų savo sprendimą vesti antrą moterį. Viena iš tų sąlygų yra teisingumas tarp žmonių, t. y. vienodai teisingas aprūpinimas maistu, gėrimu, drabužiais ir vienodai teisingas laiko skirstymas. Allahas Aukščiausiasis sako:

„O jeigu bijote, kad nebūsit vienodai teisingi su jomis, tai (tuokitės) su viena.“ (Koranas, 4:3)

⁴² *Chadisas*, perduotas Al-Bukhari.

Islamas uždraudė neteisingą elgesį su žmonomis ir jų engimą, ar kurios nors vienos žmonos išskyrimą iš kitų. Allahas Aukščiausiasis sako:

„Ir niekadus jūs neįstengsite būti teisingi žmonoms, nors ir labai norėtumėte šito. Tad nenuolaidžiaukite visiškai vienai iš jų, kad kitą nepaliktumėte tarsi kybančią ore. O jeigu jūs sutarsite ir būsite dievobaimingi, tai iš tiesų Allahas – Atlaidus, Maloningas!“ (Koranas, 4:129)

Allaho Pasiuntinys (ﷺ) pasakė:

„Vyras, vedęs dvi žmonas ir labiau linkstantis link vienos iš jų (nesantis tarp jų teisingas), Teismo dieną ateis su vienu nukarusiu šonu.“⁴³

Brangus skaitytojau, reikia turėti omenyje, kad islamas yra tarptautinė religija, kuri buvo nuleista visiems žmonėms, visiems laikams ir vietovėms, o ne tik tam tikroms žmonių grupėms ar bendruomenėms, pagal jų mąstyseną ar troškimus. Štai kodėl islamas leido vyrui vesti daugiau nei vieną moterį, suvokiant jų gyvenimo realybę bei gyvenimo sąlygas, nes kas laikoma nederama vienoje visuomenėje, gali derėti kitoje, o kas laikoma nederama šiais laikais, gali derėti kitais. Taip pat tai yra malonė moterims, kurios, jei nebūtų poligamijos, liktų netekėjusios. Tad, kiekvienas, norintis pasinaudoti šiuo leidimu, gali tai padaryti, bet tik išpildęs jo sąlygas, o kiekvienas, kuris nenori, – tai jo pasirinkimas!

⁴³ *Chadisas*, perduotas Achmad, Abū Davud, An-Nasa’i, At-Tirmizi, Ibn Madžah.

Penktoji dalis

Bendruomenių politiniai režimai

- Skirtumas tarp islamo *šarijos* ir žmogaus sukurtų politinių režimų
- Biblijos nuomonė apie demokratiją
- Islamo *šarija* ir žodžio laisvė
- Saviraiškos laisvė Biblijoje

Penktoji dalis

Bendruomenių politiniai režimai

Skirtumas tarp islamo šarijos ir žmogaus sukurtų politinių režimų

Yra daugybė žmogaus sukurtų politinių režimų, bet labiausiai šiuolaikinėse bendruomenėse paplitusios dvi sistemos – demokratija ir diktatūra. Paskutiniaisiais amžiais šios sistemos įrodė savo trūkumus ir negebėjimą pasiekti taip žmonių trokštamos tarptautinės taikos ir teisingumo. Keista, kad žmonės ieško stabilios ir saugios sistemos, kai tuo pačiu metu ji tokia akivaidi ir pasiekama – tai islamo *šarija*. Tačiau kai kas iš politinio elito, siurbiančio žmonių kraują, žino, kad, pasirinkus islamo *šariją*, jie praras daugybę savo privilegijų ir įtakos. Štai kodėl įvairiais būdais jie verčia įstatymų leidėjus ir teisininkus priimti įstatymus, leidžiančius jiems visiškai kontroliuoti silpnuosius.

Demokratijos apibūdinimas

Graikiškas terminas „demokratija“ yra kilęs iš dviejų žodžių: „demos“ – tauta ir „cratus“ – valdau. Tai reiškia žmonių valdžią, jiems įsteigiant parlamentą, į kurį žmonės renka savo atstovus. Jame aptariamas kiekvienas įstatymas, o nauji įstatymai priimami parlamento narių daugumos pritarimu. Tai reiškia, kad turi būti taikoma daugumos nuomonė, net jei mažumos nuomonė yra priešinga. Taigi, demokratijos sistema ir įstatymai yra nestabilūs, nes parlamentas ir jo nariai taip pat

nėra pastovūs. Allahas Aukščiausiasis sakė tiesą: Jis Korane išaiškino, kad žmonių reikalai bus prasti ir nestabilūs, nebent jie gyvens pagal Allaho įstatymus. Jis pasakė:

„O jeigu tiesa sektų jų aistromis, tada sugriūtų padangės ir žemė, ir tai, kas juose. Mes dovanojome jiems Priminimą, bet jie nuo priminimo jiems nusigręždavo.“ (Koranas, 23:71)

Diktatūros apibūdinimas

Diktatūrinis politinis režimas yra visiška priešingybė demokratijai, nes čia svarbi tik valdančiosios ar elitinės mažumos arba diktatoriaus nuomonė, net jei ji prieštarauja daugumos žmonių nuomonei. Allahas Aukščiausiasis pasakė apie viešpatavusį, nusidėjusį, blogybes žemėje sėjusį ir žmones pavergusį Faraoną:

„Tarė Faraonas: „Aš rodau jums tik tai, ką pats regiu (esant teisingą); aš vedu jus teisybės keliu.“ (Koranas, 40:29)

Daugelis mūsų, išgirdę žodį „demokratija“, įsivaizduojame gražią prasmę: asmeninių laisvių apsaugą, pagarbą kitokiai nuomonei, žodžio laisvę, religinių apeigų laisvę mažumoms, pagarbą jų teisėms bei interesams ir jų persekiojamų nebuvimą. Tačiau realybėje demokratija yra diktatūrinis, o tiksliau, autoritarinis politinis režimas, nes dauguma primeta mažumoms daugybę taisyklių pagal savo geismus ir siekius, net jei šios taisyklės prieštarauja mažumų principams, interesams, tikėjimui ar net gali joms pakenkti. Yra šiuolaikinių pavyzdžių, atskleidžiančių bjaurų demokratijos veidą:

- 2009 metais demokratijos vardu Šveicarijoje buvo surengtas referendumas dėl minaretų statybų draudimo. Po jo, atsižvelgus į daugumos nuomonę, išleistas įstatymas,

draudžiantis musulmonų mažumai statyti minaretus ant savo mečečių. „Amnesty International“ organizacija išreiškė apgailestavimą dėl tokio balsavimo, pažymėdama, kad minaretų draudimas parodo Šveicarijos įsipareigojimo gerbti tikėjimo išpažinimo laisvę pažeidimą!

- Demokratijos vardu ir šiandieną kai kuriose Europos sostinėse musulmonų mažumai draudžiama statyti mečetes. Kiekvieną sykį, kai musulmonų mažuma bando gauti leidimą mečetės statymui, parlamento dauguma balsuoja prieš, o jei ir nubalsuoja už, jie pridaro pakankamai kliūčių, kad statybos neprasidėtų.

- Demokratijos vardu kai kuriose Europos šalyse priimti įstatymai, draudžiantys Europos musulmonėms viešose vietose dengti veidus skraiste (*nikabu*), pateikiantys tokius pasiteisinimus, kaip veidų dengimas viešose vietose yra nederamas ir pan. Net jei kiti priima tokios priežasties pagrįstumą, matome, kad tos pačios vyriausybės įpareigoja motociklininkus gatvėse ir viešose vietose užsisegti veidus dengiančius šalmus! Ar motociklininkai nenusipelnė taip pat rodyti savo veidus?! Taip pat daugybė žmonių Europos ir Rytų Azijos šalyje, tokios kaip Kinija, Tailandas ir kt., ryši medicininės kaukes, nes tiki taip apsisaugosią nuo virusų ir ligų, ir šitai niekada nebuvo pavadinta nederama, nors veidas yra uždengtas viešose vietose!

Be to, ar draudimas moterims rengtis, kaip panorėjus, nėra nepagarba jų pasirinkimams ir jų asmeninės bei tikėjimo išpažinimo laisvės apribojimas?

Jei tau nepatinka kažkieno tikėjimas, tai dar nereiškia, kad gali priversti jį palikti. Daugybė indų sikhų ant galvų ryši juodus tiurbanus, leisdami plaukams laisvai augti, jie be apribojimų vaikšto Europoje ir, nenusiimami tiurbanų, eina kelias vyriausybines pareigas. Niekas neturi teisės priversti juos

nusiimti tiurbanus ar nusiskusti plaukus vien dėl to, kad kažkam nepatinka tiurbanai ar jų plaukų ilgis!

- Demokratijos vardu keliuose išsivysčiusių šalių miestuose vietinius rinkimus laimėjo dešiniųjų ekstremistų partijos. Pirmieji jų sprendimai buvo uždrausti mokyklose tiekti *halal* maistą mokiniams musulmonams, o vietoj jo mokykloms liepta mokiniams musulmonams tiekti maistą su kiauliena ir kitų gyvulių, kurie nebuvo paskersti pagal islamo *šariją*, mėsa. O juk jie turėtų leisti įstatymus, kurie naikintų korupciją ir užtikrintų laisves.

- Demokratijos vardu kai kuriose išsivysčiusiose šalyse priimti įstatymai, draudžiantys *halal* skerdimo būdą. Tai reiškia, kad musulmonai negali valgyti mėsos, kuri paskersta ne pagal islamo *šariją*. Tokių veiksmų tikslas yra išvaryti musulmonus į kitas šalis, kuriose gerbiamas jų tikėjimas. Ir tai dėl to, kad musulmonai nevalgo mėsos gyvulių, kurie buvo nutrenkti elektra, užmušti kūju per galvą, pakarti, uždusinti ar paskandinti.

Tai tik keli daugumos tironijos prieš mažumos teises pavyzdžiai: jų teisę laisvai, be persekiojimų atlikti tikėjimo apeigas, teisę rinktis, kaip rengtis ar ką valgyti! Iš šių pavyzdžių aišku, kad demokratinis ar sekuliarus politinis režimas, realybėje, gali sugyventi tik pats su savimi. Kaip antai dėl mažumų randami pasiteisinimai, pagrindžiantys jų persekiojimą ar apribojimą, apkaltinant juos negebėjimu sugyventi su kitais politiniais režimais! Priešingai, islamo *šarija* tinkama visiems žmonėms, nepaisant religinių skirtumų, nes joje išdėstytos mažumų teisės nepriklauso nuo daugumos nuomonės. Ji taip pat liepia daugumai garantuoti šių teisių apsaugą ir jų nepažeisti, **net jei daugumos nuomonė skiriasi**. Tad, čia nepaisoma daugumos nuomonės tol, kol ji prieštarauja atlaidžiosios islamo *šarijos* garantuotoms teisėms. Ieškantiems

papildomos informacijos, yra daugybė knygų apie nemusulmonų teises islamiškose šalyse. Allahas Aukščiausiasis sako tiesą:

„Jeigu klausysi daugumos tų, kurie žemėje, jie išves tave iš Allaho kelio. Jie pasikliauja tik spėlionėmis ir melagingai išsigalvoja.“ (Koranas, 6:116)

Štai kodėl, nė vienam žmogaus sukurtam politiniam režimui, nepaisant jo pasiekto išsivystymo lygio, nepavyko taikiai sugyventi tarp tautų ar pačioje visuomenėje, kaip islamo *šarijai*. Priežastis ta, kad islamo *šarija* yra Dieviškieji įstatymai ir sistemos, apreiškotos To Vienintelio, Kuris sukūrė žmoniją, ir Jis geriau žino, kas jai geriausia. Allahas Aukščiausiasis sako:

„Nejaugi nežino to Tas, Kuris sukūrė, o Jis – maloningas, Žinantis?“ (Koranas, 67:14)

Biblijos nuomonė apie demokratiją

Biblija visiškai atmetė demokratiją:

Laiškas romiečiams 13, 1-7: „¹ Kiekvienas žmogus tebūna klusnus viešajai valdžiai, nes nėra valdžios, kuri nebūtų iš Dievo, o kurios yra – tos Dievo nustatytos. ² Kas priešinasi valdžiai, priešinasi Dievo sutvarkymui. Kurie priešinasi, užsitraukia teismą. ³ Juk vyresnybės bijoma ne gera darant, o pikta. Nori nesibijoti valdžios? Daryk gera, ir susilauksi iš jos pagyrimo. ⁴ Ji juk yra Dievo tarnaitė tavo labui. Bet jei darai bloga – bijok, nes ji ne veltui nešioja kalaviją. Ji Dievo tarnaitė ir rūsti baudėja darantiems pikta. ⁵ Todėl reikia jos klausyti ne tik dėl grasos, bet ir dėl sąžinės. ⁶ Juk todėl ir mokesčius mokate, o anie yra Dievo tarnautojai, nuolat užsiimantys tais dalykais. ⁷ Atiduokite

visiems, ką privalote: kam mokestį – mokestį, kam muitą – muitą, kam baime – baime, kam pagarbą – pagarbą.“ (Rom 13, 1-7)

Islamo šarija ir žodžio laisvė

Islamo *šarija* teigia ir patvirtina žodžio laisvės svarbą, ypatingai tokios, kuri teikia visuomenei naudą ir jai nekenkia, kuri vienija žmones ir jų neskaldo, kuria siekiami bendri tikslai ir nepažeidinėjamos žmonių teisės bei jos nepuldinėjamos, o ne tokią nekontroliuojamą žodžio laisvę, kuri griaua, gadina ir skleidžia priešiškamą tarp visuomenės narių. Allahas Aukščiausiasis sako:

„O jūs, kurie patikėjote! Tegul vieni žmonės nesityčioja iš kitų; galimas daiktas, kad jie – geresni už juos! Ir tegul moterys nesityčioja ir kitų moterų; galimas daiktas, jos – geresnės už jas! Neskriauskite patys savęs ir nevadinkite vieni kitų įžeidžiančiomis pravardėmis. Šlykštus žodis „pasileidimas“ tada, kai patikėjote. O kurie neatgailaus, tie – neteisieji.“ (Koranas, 49:11)

Matome satyrines televizijos laidas, plačiai paplitusias civilizuotame pasaulyje, abejingas jausmams tų, kuriuos kritikuoja savo žeminančiu komišku stiliumi. Ironija, kurią žmogaus sukurti įstatymai vadina žodžio laisve ir garantuoja jos laisvę! Kai kuriose šalyse tokios laidos yra politizuotos ir neturi nieko bendra su žodžio laisve, nes jas remia tam tikros politinės partijos ar agentūros, kad susilpnintų savo oponentus ir sumažintų jų populiarumą.

Islamo *šarijoje* žodžio laisvė turi savo taisykles ir standartus, kuriuos peržengus, ji tampa žmonių ar pačios

visuomenės teisių pažeidimu. Pavyzdžiui, kokių rezultatų laukiama, tyčiojantis iš Allaho Pasiuntinio (ﷺ)? Kokios teigiamos naudos iš to bus gauta? Ar tai nėra neapykantos tarp tautų bei tarp musulmonų ir nemusulmonų visuomenės narių kurstymas? Ar agresija ir nepagarba mirusiesiems yra civilizuota? Tikiu, kad išdrįsusieji tai padaryti ir tam pritarti, jei būtų keikiamas kuris nors iš jų tėvų, vaikų, mėgiamas futbolo žaidėjas ar garsenybė, netylėtų ir visais įmanomais būdais juos gintų. Turėkime omeny, kad šalyse, kuriose, prisidengus žodžio laisve, užgauliojami Allaho pasiuntiniai, įstatymai baudžia už bet kokį prezidento ar ministro pirmininko užgauliojimą ar jų gero vardo paniekinimą! **Argi iš valstybės galvos, taip pat prisidengus žodžio laisve, karikatūromis tyčiotis negalima?!**

Islamas uždraudė keikti kito žmogaus tikėjimą, užtrenkdamas duris ginčams ir priešiškumui visuomenės viduje, bei visoms ekstremizmo formoms. Taigi, išmintingieji privalo smerkti tuos, kurie kursto tautų nesantaiką, privedančią iki visa griauinančių karų. Allahas Aukščiausiasis sako:

„Neplūskite tų, kurių jie šaukiasi šalimais Allaho, nes jie pradės plūsti Allahą iš priešiško be jokio išmanymo. Taip papuošėm Mes kiekvienai tautai jos darbus! Paskui jų Viešpačiui bus jie sugražinti, ir paskelbs Jis apie tai, ką jie darė.“ (Koranas, 6:108)

Turėkime omeny, kad Allaho Pasiuntinio (ﷺ) užgauliojimas nėra šios eros išradimas, bet prasidėjo su jo (ﷺ) misija. Jo priešai vadino jį melagiu, burėju, poetu ir pamišėliu. Allahas Aukščiausiasis sako:

„Ir Mes žinome, kad krūtinę tau slegia tai, ką jie kalba. Tad liaupsink savo Viešpatį šlovingai ir būk su tais, kurie jam lenkiasi. Garbink Viešpatį savo, kol apglėbs tave tikrumas (mirtis).“ (Koranas, 15:97-99)

Islamo *šarija* nėra vienintelė, nustatanti žodžio laisvei taisykles ir standartus, taip daro ir kitos visuomenės pagal savo tikėjimus ir savo tautų poreikius. Pavyzdžiui, Jungtinė Karalystė uždraudė filmą apie Jėzų Kristų, pasiteisindama tuo, kad krikščionybė yra valstybės viešosios tvarkos dalis, kurią reikia gerbti ir į kurią privaloma atsižvelgti. Daugybė šalių apriboja žodžio laisvę, kai kalbama apie žydus ir holokaustą, o kalbantysis apkaltinamas antisemitizmu ir įkalinamas.

Islamo *šarija* žodžio laisvei paruošė puikią aplinką, kurioje skatinamas gėris ir draudžiamas blogis, kurioje ji gali augti ir įsišaknyti. Taigi, ji suteikė kiekvienam teisę dalyvauti ir išreikšti savo nuomonę apie visuomenės reikalus tol, kol jis neliepia žmonėms daryti bloga. Allahas Aukščiausiasis sako:

„Per Allaho gailestingumą tu buvai jiems švelnesnis; o jeigu būtum šiurkštus, kietaširdis, tai jie būtų atsitraukę nuo tavęs. Dovanok jiems ir paprašyk jiems atleidimo, ir tarkis su jais dėl reikalo. O kai pasiryžai (veikti), pasikliauk Allahu, – iš tiesų Allahas myli pasikliaunančius.“ (Koranas, 3:159)

Be to, islamas įpareigojo žodžio laisvę būti atsakinga laisve, nepaveikiama kitų, kad galima būtų atskirti teisybę nuo melo, kaip pasakė Abdullah ibn Mas'ūd, lai Allahas būna juo patenkintas:

„Nebūkite „taip“ žmonėmis sakydami: „Jei žmonės daro gera, tai ir mes darysime gera, o jei jie daro bloga, tai ir mes darysime bloga.“ Verčiau naudokitės savo galva: jei žmonės daro gera, tai ir jūs darykite gera, ir jei jie daro bloga – nesielkite neteisingai.“⁴⁴

Ši žodžio laisvė islame nebuvo vien teorija ar tam tikros žmonių grupės monopolija – ji buvo prieinama kiekvienam.

⁴⁴ Chadisas, perduotas At-Tirmizi.

Pasiuntinys (ﷺ), kaip malonė pasiūstas visai kūrinijai, taikė ją praktikoje, kad jo tauta (*ummah*) pasektų jo pavyzdžiu. Perduodama, kad Abū Sa'id al-Khudri, lai Allahas būna juo patenkintas, pasakė:

„Pas Pranašą (ﷺ) atėjo beduinas ir paprašė sumokėti skolą, kurią Pranašas (ﷺ) buvo jam skolingas. Jis kalbėjo grubiai: „Aš nepaliausiu reikalavęs savo teisių, kol man nesumokėsi.“ Pranašo (ﷺ) kompanionai išpeikė jį, sakydami: „Vargas tau, ar žinai su kuo kalbi?“ Jis atsakė: „Aš tereikalauju savo teisių.“ Pranašas (ﷺ) pasakė: „Kodėl nepalaikote to, kuris turi teisę?“ Tada jis pasiuntė žodžius Khaulah bint Kais, sakydamas jai: „Jei turi datulių, paskolink mums, kol mūsų datulės prisirps, tada mes tau sumokėsime.“ Ji atsakė: „Lai mano tėvas būna tau išpirka, Allaho Pasiuntiny (ﷺ)!“ Tad ji suteikė jam paskolą ir jis sumokėjo beduinui, bei jį pamaitino. Jis (beduinas) pasakė: „Tu viską man sumokėjai, lai Allahas tau viską sumoka.“ Tada Pranašas (ﷺ) tarė: „Tieji – geriausi žmonės. Te neatleidžiamos (nuodėmės) tautoms, kuriose silpnasis savo teises gauna per sunkumus.“⁴⁵

Ir kompanionai sekė jo (ﷺ) pavyzdžiu. Kai, Pranašui (ﷺ) mirus, ištikimybė buvo prisiekiamama Abū Bakr As-Siddyk, lai Allahas būna juo patenkintas, jis pasakė žmonėms kalbą apie valdymo islame pagrindus, kurių kitos tautos nepasiekė ir niekada nepasieks, vadovaudamosis žmogaus sukurta teise, pavaldžia troškimams bei politiniams ir socialiniams pokyčiams. Jis pasakė:

„O žmonės! Dabar aš jūsų valdovas ir aš nesu geriausias iš jūsų, tad jei matote, kad esu teisus – paremkite mane, o jei matote, jog klystu – pataisykite mane.“

⁴⁵ *Chadisas*, perduotas Ibn Madžah.

Pakluskite man tol, kol aš dėl jūsų paklūstu Allahui. Jei aš Jam nepaklusčiau – jūs nepakluskite man. Stipriausiasis iš jūsų mano akyse yra silpnas iki tol, kol aš suteikiu jam (jam priklausančią) teisę, o silpniausias iš jūsų mano akyse yra stiprus iki tol, kol aš atimu iš jo (jam priklausančią) teisę. Sakau jums tai ir prašau Allahą atleisti man ir jums.“⁴⁶

Tikėjimo išpažinimo laisvė

Islamo *šarija* garantuoja nemusulmonams, t. y. judėjams ir krikščionims, tikėjimo laisvę ir jokių persekiojimų, tad niekas neprivalo palikti savo religijos ir priimti islamą. Allahas Aikščiausiasis sako:

„Nėr prievartos religijoje. Jau aiškiai atsiskyrė tiesus kelias nuo paklydimo. Kas netiki taghutu ir tiki Allahą, tas laikosi už pačios tvirčiausios atramos, kuri jau nesulūš. Iš tikrųjų Allahas – Girdintis, Žinantis!“ (Koranas, 2:256)

Istorija mini krikščioniškų sektų vykdytus viena kitos persekiojimus dėl tikėjimo skirtumų.

Mokslinės saviraiškos laisvė

Islamo *šarija* garantuoja žodžio laisvę moksle ir išsilavinime bei iškelia mokslininkų statusą, kai iš istorijos žinome apie žiaurų bažnyčios ir mokslo (bei mokslininkų) konfliktą, ir apie mokslo saviraiškos nuslopinimą.

Islamo *šarija* kiekvienam musulmonai įsako siekti mokslo ir išsilavinimo. Allaho Pasiuntinys (ﷺ) pasakė:

⁴⁶ Pranašo biografija iš Ibn Hišam, At-Tabakat iš ibn Sa'd, pradžia ir pabaiga iš Ibn Kasyr.

„Žinių siekimas yra kiekvieno musulmono pareiga.“⁴⁷

Islamo *šarija* iškėlė mokslininkų statusą. Allahas Aukščiausiasis sako:

„Išaukština Allahas tuos jūsiškius, kurie patikėjo, ir tuos, kuriems duotas išmanymas, skirtingais laipsniais. Allahui žinoma tai, ką jūs veikiate!“ (Koranas, 58:11)

Saviraiškos laisvė Biblijoje

Kaip matėme Pauliaus laiške romiečiams (Rom 13, 1), jame atmetama bet kokia demokratija ar žodžio laisvė ir paklojami pagrindai diktatūrai ir autoritarizmui, bei visiškam nuolankiam paklusimui valdovui.

⁴⁷ *Chadisas*, perduotas Abū Davud, Ibn Madžah.

Šeštoji dalis

- **Džihadas islamo šarijoje**
- **Žemės būklė prieš, per ir po islamo atėjimo**
- **Žmonės ir jų karalių religija**
- **Krikščionybės nešimas kardu**
- **Džihadas ir tikėjimo laisvės garantija**
- **Krikščionis ginantys Allaho Pasiuntinio (ﷺ) laiškai**
- **Džihadas islame:**
 1. Pagrindinės islamo nešimo *džihado* sąlygos
 2. *Džihado* stadijos
 3. *Džihadą* draudžiantys veiksniai
 4. *Džihado* tikslas
 5. *Džihado* taikiniai
 6. Ką krikščionių knygos rašo apie musulmonus ir *džihadą*
 7. *Džihado* taisyklės: nuo išvengimo iki prievolės
- **Ar kiekvienas musulmonų karas yra *džihadas*?**
- **Šventasis karas**
- **Skirtumas tarp karo ir *džihado***
- **Džihadas Biblijoje**

Šeštoji dalis

Džihadas islamo šarijoje

Šio skyrelio nepakanka *džihado* reikšmės, priežasčių, tikslų ir moralės apžvalgai, bet pasistengsime brangiam skaitytojui pateikti santrauką, glaustą informaciją apie *džihadą* vardan Allaho. *Džihado* terminą islamo *šarijos* priešininkai plačiai naudoja klaidingų sampratų apie islamą kūrimui ir žmonių gąsdinimui, bet mes išaiškinsime, kad *džihadas* yra malonė žmonijai.

Žemės būklė prieš, per ir po islamo atėjimo

Kiekvienas, skaitantis ir tyrinėjantis tautų ir civilizacijų istoriją, atras, kad žemė buvo liepsnojantis karų kamuolys, o liepsnos kuras – pinigai ir žmonės. Kiek daug sunaikintų miestų, sužlugusių ekonomikų, našlėmis tapusių žmonių ir našlaičiais tapusių vaikų! Pažeistos milijonų žmonių teisės, nes karų aukų yra visur.

Vien Europoje nerasime šalies, kurios ribos ar valstybingumas išliko stabilūs ilgesnį laiko tarpą. Ribos pastoviai kito dėl invazijų iš rytų, vakarų, pietų ar šiaurės, o karų liepsna neužgeso nė vienai dienai. Kiekviena šalis buvo arba dominuojanti, kuri rinko mokesčius (*džizja*), arba esanti kitos šalies įtakoje – juos mokėjusi. Mokesčių (*džizja*) primetimas parodydavo lojalumą ar jo stoką, o mokesčių mokėjimo nutraukimas reiškė karo paskelbimą.

Žmonės ir jų karalių religija

Tokia buvo žmonių padėtis prieš islamą – jie sekdamo savo karalių tikėjimu. Pavyzdžiui, nė vienas Bizantijos imperijos pilietis nedrįso priimti Persijos imperijos religijos zoroastrizmo, nes būtų laikomas imperatoriaus išdaviku, pasmerktas myriop ir nukryžiuotas už priešų religijos priėmimą. Dar baisesni karai įvyko tarp krikščioniškųjų sektų dėl jų tikėjimo skirtumų. Pavyzdžiu yra Romos imperija, persekiojusi Egipto koptus dėl krikščionybės, kai oficiali imperijos religija buvo stabmeldystė. Kai Romos imperija priėmė krikščionybę ir šioji tapo oficialia religija, imperija ir toliau persekiojo ir skerdė Egipto krikščionis dėl sektų skirtumų!

Krikščionybės nešimas kardu

Krikščionys Romos imperijoje sudarė nedidelę persekiojamąją grupę, bet Konstantinui I priėmus krikščionybę, jos galia išaugo ir ji tapo oficialia Romos imperijos religija. Po šių permainų, persekiojamaisiais tapo pagonys, o jų šventyklos buvo sugriautos arba paverstos bažnyčiomis. Net tam tikrai sektai priešinėsi krikščionys buvo persekiojami. Pavyzdžiui:

- Teodosijaus I valdymo metu krikščionybė paskelbta vienintele Romos imperijos religija. Aleksandrijos biblioteka supleškinta iki pamatų dėl pagoniškų knygų, graikų antikinės olimpinės žaidynės uždraustos dėl pagoniškų papročių.

- Karolis Didysis 33 metus kovojo su saksais, kad kardu primestų jiems krikščionybę. Vienas iš jo nusikaltimų – 782 metais įvykdytos Verdeno žudynės, per kurias jis nugalabijo

4500 saksų belaisvių, nes jie atsisakė priimti krikščionybę. Karolio Didžiojo kariuomenei iškeliauvus, saksai atkeršijo už žudynes degindami bažnyčias ir skersdami kunigus. Tuomet Karolis Didysis išleido „*Capitulatio de partibus Saxoniae*“ įsakymą žudyti kiekvieną krikščionybę priimti atsisakiusį saksą.

- 1929-1945 metais Kroatijos revoliucinis judėjimas „Ustaše“ vykdė serbų ortodoksų žudynes bei vertė juos tapti katalikais, dėl ko žuvo šimtai tūkstančių serbų.

- „Pavogti vaikai“ arba „pavogtos kartos“, kai 1909-1970 metais Australijos vyriausybė ir bažnyčia jėga atiminėjo iš vietinių aborigenų vaikus, laikė juos atskirai ir vertė juos krikščionimis.

- 2007 metais popiežius Benediktas XVI atsiprašė Lotynų Amerikos gyventojų už persekiojimus, žudynes ir kančias, kurias jie patyrė dėl ispanų kolonizatorių vykdytos priverstinės krikščionizacijos.⁴⁸

- 16-17 amžiuose Portugalijos kolonistai Indijos Goa mieste persekiojo, kankino ir žudė kiekvieną atsisakiusįjį priimti krikščionybę. Kolonistai sugriovė virš 300 induistų šventyklų. Kunigai uždraudė induistams skaityti jų raštus ir žiauriai bausdavo nepaklusnius, jie versdavo vyresnius nei penkiolikos metų amžiaus vaikus klausytis krikščioniškojo pamokslavimo. Dar daugiau, jie primetė induistų populiacijai portugalų kalbą ir uždraudė vartoti savas kalbas.

Tai tik santrauka apie tai, kaip krikščionybė kardu buvo primetama žmonėms ir apie kitų religijų atstovų persekiojimus. Be to, dar yra tarp krikščioniškų sektų – katalikų, protestantų ir

⁴⁸ Popiežius pripažįsta nepateisinamus nusikaltimus konvertuojant pietų amerikiečius: http://www.nytimes.com/2007/05/24/world/americas/24pope.html?_r=0 interaktyvi nuoroda

ortodoksų – kilę karai bei viena kitos persekiojimai dėl skirtumų. Štai keli pavyzdžiai, aiškiai parodantys priešiško tarp krikščioniškųjų sektų lygi:

- 1209-1229 metų katarų (albigiečių) sektos atstovų žudynės Langedoko regione, Prancūzijos pietuose. Popiežius Inocentas III paskelbė katarams kryžiaus žygį, kurio aukomis per dvidešimt metų trukusius karus tapo apie vienas milijonas žmonių. Pirmosios žudynės įvyko 1209 metais Bezjė mieste, kai buvo išžudyti visi miesto gyventojai, o miestas po žiaurios apgulties visiškai sudegintas.

- 1545 metais įvykusios Prancūzijos Merindol miesto gyventojų žudynės, per kurias katalikai išžudė tūkstančius valdensų sektos krikščionių.

- 1562 metais įvykusios Prancūzijos Tulūzos miesto gyventojų žudynės, per kurias katalikai nužudė 5000 protestantų, o likusius gyvuosius išvijo iš miesto.

- 1562 metais įvykusios Vasi žudynės Prancūzijoje, per kurias katalikai žudė protestantus, buvo aštuonių Prancūzijos religinių karų prieš protestantus pradžia.

- Mykolinių šventės dalyvių žudynės Nimas mieste, Prancūzijoje, 1567 metais, kai protestantai žudė katalikus. Skerdynių aukomis tapo ir 24 katalikų kunigai, kaip atsakas į katalikų vykdytą persekiojimą.

- 1572 metais per Šventojo Baltramiejaus nakties žudynes Prancūzijoje katalikai nužudė trisdešimt tūkstančių protestantų.

- Daugybė žudynių tarp katalikų ir protestantų įvyko per airių sukilimą 1641-1652 metais, kai airių katalikai kovojo prieš britų parlamentarus ir škotų protestantus Airijoje.

- Tūkstančių anabaptistų persekiojimai ir žudynės, vykdytos katalikų ir protestantų 1525-1660 metais, sukėlusios didžiulę anabaptistų migraciją į Šiaurės Ameriką.

- 1656 metais Antiochijos patriarchas Makarijus III Zaim aprašė žudynes, kurias įvykdė lenkų katalikai prieš rytų ortodoksų bažnyčios krikščionis, pažymėdamas, kad nužudytųjų skaičius siekė septyniasdešimt-aštuoniasdešimt tūkstančių.

Čia santrauka apie karus, konfliktus ir persekiojimus, kurių vieni prieš kitus ėmėsi krikščionių religijos pasekėjai. Po šio nukrypimo, pažvelkime į *džihadą* islame, kad būtų aiški išmintis, jog tai yra malonė žmonijai ir jis nėra toks, kokį įsivaizduoja politizuotos žiniasklaidos pasekėjai.

Džihadas ir tikėjimo laisvės garantija

Norėdami suprasti ribas, kuriose islamas garantuoja tikėjimo laisvę, turime žinoti tikruosius *džihado* tikslus. Kad būtų aiškiau, pradėsime palaipsniui aiškintis *džihado* prasmę. Jis turi dvi reikšmes: bendrasis *džihadas* ir konkretusis *džihadas*.

1. Bendrasis *džihadas*

Jo yra dvi kategorijos: *džihadas* su savimi ir *džihadas* su šėtonu.

- ***Džihadas an-nafs (kova, pastangos su savimi)***: kai asmuo deda pastangas išmokti religiją, elgtis pagal ją, kviesti į ją, o taip pat kovoja su savimi, kad išvengtų to, ką Allahas

uždraudė, ir pagal galimybes darytų tai, ką Allahas liepė, siekdamas Jo malonės. Allaho Pasiuntinys (ﷺ) pasakė:

„Mudžahidas (džihado kovotojas) yra tas, kuris kovoja su savimi, siekdamas Allaho malonės.“⁴⁹

- **Džihadas prieš šėtoną (velnią):** kova prieš šėtono šnabždesius – abejones, įtarimus, geismus ir ištvirkimus. Allahas Aukščiausiasis sako:

„O jei tave palies kokia šėtono vilionė, tai prašyk Allahą apginti, – juk Jis – Girdintis, Žinantis!“ (Koranas, 41:36)

Bendrasis *džihadas* yra tikrasis *džihadas* tol, kol žmogus kovoja su savimi ir prieš šėtoną, nes šis *džihadas* tęsiasi visą žmogaus gyvenimą. Be to, visi teisingieji musulmono veiksmai, atliekami vardan Allaho, yra tikrasis *džihadas*. Tokie kaip:

- **Piligrimystė** į Allaho Namą yra *džihadas*, nes jis apima sunkumus, kantrybę ir išlaidas vardan Allaho. Aiša, lai Allahas būna ja patenkintas, pranešė:

„Aš pasakiau: „Allaho Pasiuntiny! Mes, moterys, džihadą laikome geriausiu iš darbų, ar neturėtume ir mes keliauti į džihadą?“ Allaho Pasiuntinys (ﷺ) atsakė: **„Geriausias džihadas moterims yra piligrimystė, kurią priėmė Allahas.“**⁵⁰

- **Tiesos sakymas.** Allaho Pasiuntinys (ﷺ) pasakė:

„Geriausias džihadas yra teisybės engiančiam valdovui sakymas.“⁵¹

⁴⁹ Chadisas, įrašytas Sachych Ibn Chibban ir Sachych Abū Davud.

⁵⁰ Chadisas, perduotas Al-Bukhari.

⁵¹ Chadisas, įrašytas Sachych Abū Davud.

- **Kvietimas į islamą.** Nemusulmonų kvietimas į islamą, supažindinant juos su islamu, diskutuojant su jais, išaiškinant klaidingas sampratas ir t.t., yra tikrasis *džihadas*. Allahas Aukščiausiasis sako:

„O jeigu Mes norėtume, tai kiekvienam kaimui atsiųstume perspėjantį pamokslininką. Tad neklausyk netikinčiųjų ir vesk su jais šituo (Koranu) didelę kovą!“ (Koranas, 25:51-52)

- **Gėrio skatinimas ir blogio draudimas.** Tai yra pasiuntinių ir jų pasekėjų būdas. Allaho Pasiuntinys (ﷺ) pasakė:

„Kiekvienas prieš mane Allaho siųstas pranašas tarp savo žmonių turėjo mokinių ir kompanionų, kurie sekė jo pavyzdžiu ir pakluso jo įsakymams. Vėliau, po jų atėjo jų pasekėjai, kurie skelbė tai, ko patys nedarė, ir darė tai, kas jiems nebuvo įsakyta daryti. Ir (tas,) kuris kovoja prieš juos savo rankomis yra tikintysis; tas, kuris kovoja prieš juos savo liežuviu yra tikintysis; ir tas, kuris kovoja prieš juos savo širdimi yra tikintysis; o be viso šito nėra nė grūdelio tikėjimo.“ ⁵²

- **Gerumas žmonėms, nekenkimas jiems, pastangos padaryti juos laimingus ir buvimas kantriu, jei jie įskaudina, yra *džihadas*.** Allaho Pasiuntinys (ﷺ) pasakė:

„Tas, kuris rūpinasi našle ar varguoliu, yra tarsi *mudžahidas* (kovotojas), kovojantis vardan Allaho tikslo, arba kaip tas, kuris kasnakt atlieka naktines maldas ir kasdien nuo saulėtekio iki saulėlydžio pasninkauja.“ ⁵³

⁵² Chadisas, įrašytas Sachych Muslim.

⁵³ Chadisas, perduotas Al-Bukhari.

- **Kelionės, siekiant žinių**, yra *džihadas*. Allaho Pasiuntinys (ﷺ) pasakė:

„**Tas, kuris palieka (savo miestą ar šalį) vardan žinių siekimo, yra laikomas kovojančiuoju vardan Allaho tol, kol jis sugrižta.**“ ⁵⁴

- **Mokymas ir lavinimas** yra *džihadas*. Allaho Pasiuntinys (ﷺ) pasakė:

„**Kiekvieno, atėjusio į šią mano mečetę vien tam, kad išmokyti ką nors gerą ar ko nors gero išmokyti, statusas yra kaip *mudžahido*, kuris kovoja vardan Allaho. O atėjusiųjų dėl kito tikslo statusas yra kaip vyro, kuris stebi kitų žmonių turtą.**“ ⁵⁵

- **Gerumas tėvams** yra *džihadas*. Pas Pranašą (ﷺ) atėjo vyras prašyti leidimo išeiti į *džihadą* ir Pranašas (ﷺ) paklausė:

„**Ar tavo tėvai gyvi?**“ Vyras atsakė teigiamai. Allaho Pasiuntinys (ﷺ) jam tarė: „**Tai atlik *džihadą* stengdamasis patarnauti jiems.**“ ⁵⁶

- **Sąžiningumas** ir saugojimas to, kas patikėta daryti žmonėms ir visuomenei, yra *džihadas*. Pranašas (ﷺ) pasakė:

„**To, kuriam buvo patikėta kažką padaryti ir kuris pasiima tai, kas jam teisėta, ir duoda kitiems, kas teisėta jiems, statusas yra kaip *mudžahido*, kuris kovoja vardan Allaho, tol, kol pareina namo.**“ ⁵⁷

2. Konkretusis džihadas

⁵⁴ Chadisas, perduotas At-Tirmizi.

⁵⁵ Chadisas, įrašytas Sachych ibn Madžah.

⁵⁶ Chadisas, įrašytas Sachych Al-Bukhari.

⁵⁷ Chadisas, perduotas At-Tabarani.

Išskiriamos dvi kategorijos:

1. Gynybinis *džihadas* musulmoniškos šalies viduje (*džihad ad-daf*).

2. Islamo žinios nešimo *džihadas* už musulmoniškos šalies ribų (*džihad at-talab*).

Allahas Aukščiausiasis sako:

„Ir kodėl gi jums nesikauti Allaho kelyje ir už silpnuosius vyrus ir moteris, kurie sako: „Viešpatie mūsų! Išvesk mus iš šitos gyvenvietės, kurios žmonės tironai, ir duok, ir suteik mums nuo Savęs globėją, ir duok mums Tavo Pagalbininką!“ (Koranas, 4:75)

- **Gynybinis *džihadas* (*džihad ad-daf*)**

Išskiriamos dvi jo kategorijos:

1. **Išorinis *džihadas*** – gynyba nuo kiekvieno musulmoniškos šalies užpuoliko, jo išvarymas. Tai yra teisėta kiekvienos šalies teisė. Tačiau karai iš materialistinių paskatų, tokių kaip įtakos plėtimas, jėgos demonstravimas ar kerštas, islame draudžiami.

2. **Vidinis *džihadas***, kuris būna dviejų rūšių:

- ***Džihadas prieš asmenis***: savigyna ar kito apgynimas nuo užpuoliko, ketinančio apvogti ar nužudyti. Šis *džihadas* gali būti ranka, t. y. užpuoliko nustūmimas ir sustabdymas. Jei to padaryti neįmanoma, tada žodžiu, t. y. pasikalbant su juo. Jei ir tai neįmanoma, tada širdimi, pasmerkiant jo veiksmą. Ši paskutinė rūšis yra labai svarbi, nes atgaivina širdį – smerkiant neteisybę, prie jos nepriprantama. Allaho Pasiuntinys (ﷺ) pasakė:

„Kiekvienas iš jūsų, pamatęs blogį, privalo sustabdyti jį ranka; jei negali to padaryti – tada liežuviu; o jei ir šito negali padaryti – tada širdimi, ir tai yra silpniausias tikėjimas.“⁵⁸

- *Džihadas prieš grupes*, kai kovojama su musulmonų nukrypusiomis grupėmis tol, kol jos sugrįžta į tiesos kelią. Allahas Aukščiausiasis sako:

„Ir jeigu kautūsi du tikinčiųjų būriai, tai sutaikykite juos. Jeigu vienas bus neteisingas kito atžvilgiu, tai kaukitės su tuo, kuris neteisingas, kol jis paklus Allaho paliepimui. O jeigu jis paklus, sutaikykite juos teisingai ir būkite bešališki: juk Allahas myli bešališkus!“ (Koranas, 49:9)

Tokia yra Pranašo (ﷺ) žodžių reikšmė:

„Padėk savo broliui, tiek engėjui, tiek engiamam.“ Vienas vyras paklausė: „Allaho Pasiuntiny! Aš jam padėdu, kai jis yra engiamas, bet kaipgi galiu padėti engėjui?“ Jis atsakė: „Sulaikydamas jį nuo engimo. Tokia būtų tavo pagalba engėjui.“⁵⁹

- **Islamo žinios nešimo *džihadas* (*džihad at-talab*)**

Kad suprastume, kas yra islamo žinios nešimo *džihadas* (*džihad at-talab*), pateiksime kelis Pranašo (ﷺ) laiškus, kuriuos jis išsiuntė Bizantijos imperatoriui Heraklėjui ir Aleksandrijos patriarchui Kyriui (Al-Mukaukis). Pažvelkime į įvykius per laišku turinį.

Krikščionis ginantys Allaho Pasiuntinio (ﷺ) laišakai

⁵⁸ Chadisas, įrašytas Sachych Muslim.

⁵⁹ Chadisas, perduotas Al-Bukhari.

Pranašas (ﷺ) sukritikavo krikščioniškų sektų viena kitai daromą neteisybę ir neteisybę sau pačioms, Allaho garbinime priskiriant Jam bendrininkus. Jis tai parašė laiške Bizantijos imperatoriui Heraklėjui. Laiške sakoma:

„Vardan Allaho, Maloningiausiojo, Gailestingiausiojo. Nuo Muchammedo, Allaho Pasiuntinio, Heraklėjui, Bizantijos valdovui. Taika sekantiems teisingu vedimu. Toliau, kviečiu tave į islamą. Priimk islamą ir būsi saugus nuo Pragaro ir ankstesniųjų savo nuodėmių. Priimk islamą ir Allahas apdovanos tave dvigubai. O jei atmesi šį kvietimą į islamą, neši nuodėmes už tai, kas atsitiko arijonams (arijonizmo doktrinos pasekėjams, kuriuos persekiojo ir žudė trejybininkai). Sakyk: „O Rašto žmonės! Susitarkime dėl žodžio, vienodo mums ir jums, kad nesilankstysime niekam kitam, išskyrus Allahą, ir nieko nepridursime Jam į bendrininkus, ir kad vieni iš mūsų nepaverstų kitų viešpačiais lygiais Allahui. Na bet jeigu jie nususuktų, sakykite: „Liudykite, kad mes – musulmonai.“⁶⁰

Jis taip pat kreipėsi į Aleksandrijos patriarchą Kyrą (Al-Mukaukis):

„Vardan Allaho, Maloningiausiojo, Gailestingiausiojo, Mukaukis, Egipto krikščionių (koptų) valdovui. Taika sekantiems teisingu vedimu. Toliau, kviečiu tave į islamą. Priimk islamą ir būsi saugus nuo Pragaro ir ankstesniųjų savo nuodėmių. Priimk islamą ir Allahas apdovanos tave dvigubai. O jei atmesi islamą, neši nuodėmes už tai, kas atsitiko koptams (dėl persekiojimų ir žudynių)⁶¹.“⁶²

⁶⁰ Chadisas, įrašytas *Sachych Muslim*.

⁶¹ Heraklėjas paskyrė Kyrą Aleksandrijos valdovu ir patriarchu bei įsakė jam įvesti į koptų tikėjimą monothelitzmo doktriną, bet koptai pasipriešino šiai doktrinai ir dėl to patyrė žiaurius persekiojimus.

Allaho Pasiuntinys (ﷺ) laiškuose paminėjo arijonų ir Egipto koptų žudynes bei dėl jų apkaltino Heraklėją ir Aleksandrijos patriarchą Kyrą (Al-Mukaukis).

Verta paminėti, kad arijonizmas buvo ne šiaip sekta, bet arijonai buvo visa Europa. Šventikas Jeronimas paminėjo tai, sakydamas:

„Pasaulis nubudo dejuodamas, nes esąs arijonas!“⁶³

Romos imperija priėmė arijonizmą per savo arijonus imperatorius. Jis taip pat buvo plačiai paplitęs šiaurės, rytų, centrinėje ir vakarų Europoje per gotų (vestgotų ir ostrogotų), vandalų ir svebų karalius. Net Izaokas Niutonas buvo arijonas.

Tačiau visus šiuos prieš arijonus įvykdytus žiaurumus istorija bando nutylėti! Net Arijaus, arijonizmo pradininko, knygos buvo sudegintos ir apie jo idėjas žinome tik iš knygų jo priešų, rašiusių jį buvus eretiką.

Norėdami sužinoti plačiau, skaitykite knygas, kuriose minimi žiaurumai prieš arijonus.

Kaip jau anksčiau paminėjome, senovėje pasaulyje galiojo taisyklė, jog **žmonės privalo sekti savo valdovų religija ir negali priimti religijos, kuria patys tiki**. Taigi, „islamo nešimo *džihadas*“ yra *džihadas*, per kurį musulmonų armija neša ir skleidžia islamo žinią žmonėms, patvirtina Allaho Žodį ir sunaikina žiaurią tironų, primetančių žmonėms savo religiją ir neleidžiančių laisvai pasirinkti tikėjimo, kontrolę. Tad, *džihadas* nėra religinė prievarta (kaip kai kurie galvoja), bet tikėjimo laisvės garantija ir tai paaiškinsime plačiau.

⁶² *Chadisas*, įrašytas *Zad al-Maad*, Nr. 3/603.

⁶³ Žr. Richard E. Rubenstein, *When Jesus became god*, p. 191.

Šios rūšies *džihadas* prasideda ne nuo rankos, po to liežuvio ir širdies, bet, atvirksčiai, jis prasideda nuo liežuvio, o paskui rankos.

Pagrindinės islamo nešimo džihado sąlygos

1. Musulmonų valdovo leidimas

Šiam *džihadui* būtinas musulmonų lyderio leidimas. Didis šeichas Muchammed bin Uthaimyn pasakė:

„Kokia situacija bebūtų, kariuomenė įsiveržti gali tik valdovui leidus, nes *džihadas* ir įsibrovimas nukreipti į valdovus, o ne jų pavaldinius, nes pavaldiniai turi sekti savo valdovais. Taigi, niekas neturėtų vykdyti *džihado* be valdovo leidimo, nebent tai būtų gynyba. Jei priešai netikėtai užpuola musulmonus, tada pastarieji ginasi kovodami. Tad *džihadas* yra susijęs su valdovu, o bet koks įsibrovimas be jo leidimo yra jo teisių pažeidimas. Taip yra todėl, kad jei žmonėms būtų leidžiama įsiveržti be valdovo leidimo, tokia situacija pavirstų jovalu. Bet kas jotų ir veržtųsi ir, jei žmonės galėtų taip daryti, išplistų didžiulis blogis.“⁶⁴

2. Pajėgumas

Šeichas Muchammed bin Uthaimyn taip pat paminėjo svarbią *džihado* sąlygą – pajėgumą. Jis pasakė:

„Tam būtina viena sąlyga – musulmonai turi būti pajėgūs kovoti. Jei jie tokių pajėgumų neturi, tai įsivėlimas į kovas ves į susinaikinimą. Allahas Aukščiausiasis nevertė musulmonų kovoti, jiems būnant Mekoje, dėl jų silpnumo. Kai persikėlė į

⁶⁴ *Aš-Šarh Al-Mumti*, 8/22.

Mediną musulmonai įsteigė musulmonų valstybę ir įgijo galios, jiems buvo liepta kautis. Taigi, ši sąlyga yra privaloma, o be jos *džihadas* paliekamas, kaip ir kitos pareigos, nes visos pareigos privalomos tik esant galimybėms.“⁶⁵

Džihado stadijos

Islamo nešimo *džihadas* turi tris stadijas:

1. Kvietimas į islamą

Musulmonų lyderis siunčia konkrečiam karaliui kvietimą priimti islamą, o tas karalius turi visišką laisvę priimti islamą ar likti savo religijoje.

2. Mokestis (*džizja*)

Mokestis (*džizja*) yra tarptautinė sistema, pasaulyje taikoma visose civilizacijose nuo seniausių laikų iki šiandienos. Tai yra lojalumo arba paliaubų ir taikos simbolis. Kiekviena šalis būdavo arba surenkančioji mokesčius (tam tikrą pinigų sumą), arba kitai šaliai moka mokesčius. Mokesčių mokėjimo nutraukimas reikšdavo lojalumo ar taikos sutarties nutraukimą ir šalys pradėdavo ruošti karui.

Mokesčio (*džizja*) sistema iki šiol taikoma, nes pasaulis pasidalinęs į įvairias sąjungas. Didžiausios šalys sudaro tarptautines sąjungas su mažesnėmis šalimis, kad paremtų jas politiškai, kariškai ir pan. Mainais didžiosios šalys gauna pranašumų ar finansinės naudos, pavyzdžiui, viena iš lojaliųjų šalių leidžia didžiajai šaliai naudotis savo jūros uostais jos

⁶⁵ *Aš-Šarh Al-Mumti*, 8/7.

karinių bazių įrengimui arba didžioji šalis gali pigiai ar nemokamai gauti iš kitos šalies produktų, tokių kaip deimantai, uranas, geležis ar nafta. Dar vienas iš sąjungų galimų privalumų – palankios galimybės ekonominėms investicijoms ir pan. Visa tai laikoma draugiškais įsipareigojimais ir įsipareigojimu remti politinėje ir karinėje srityje. Jei kita šalis užpultų vieną iš didžiosioms šalims lojaliųjų, didžioji šalis įsikištų su savo karine galia ir ją gintų, ir tai yra žinoma kaip mokesčio sistema (*džizja*).

Į islamą pakviestas karalius turi teisę atmesti kvietimą ir išsaugoti savo valdžią, ir jis nebus užpultas ar nuverstas nuo sosto. Tačiau jo prašoma mokėti *džizją*, tam tikrą pinigų sumą, mainais už musulmonų valstybės apsaugą. Kol tos šalies teritorija ribojasi su musulmonų valstybės teritorija, *džizja* laikoma tarpusavio paliaubomis. Kaip jau paminėjome, tai taikoma visame pasaulyje. Tai tarsi simbolis, kad jis nepuls musulmonų valstybės. Jei toji šalis užpuolama kitos šalies, **tuomet musulmonai privalo ją ginti ir kovoti su užpuolikais.**

Svarbu paminėti, kad karaliaus sutikimas mokėti *džizją* **nereiškia**, kad jis turi visišką laisvę daryti, ką panorėjęs su savo pavaldiniais: juos pavergti, engti ar versti sekti savo religija. Taip pat jis negali kovoti prieš islamą ir musulmonus ar drausti musulmonams kviesti į islamą jo žmones. Tad kiekvienas, žydas ar krikščionis, panorėjęs priimti islamą, gali tai padaryti, nepatirdamas engimo, o tas, kuris nori pasilikti savo religijoje, – joje ir lieka. Allahas Aukščiausiasis sako:

„Ir sakyk: „Tiesa – iš jūsų Viešpaties; kas nori, tegul tiki, o kas nenori – netiki.“ Mes paruošėme neteisingiesiems Ugnį, kurios sienos juos sups iš visų pusių; jeigu jie ims šauktis pagalbos, jiems padės vandeniu, panašiu į lydytą metalą, kuris apdegins veidus. Bjaurus gėralas ir prasta slėptuvė!“ (Koranas, 18:29)

3. Kova

Jei karalius atsisako priimti islamą arba mokėti *džizją*, arba jis engia savo žmones, tik tokiu atveju musulmonams leidžiama kovoti prieš tą karalių ir už jį kovojančius karius. Kiti gyventojai neturi su tuo nieko bendra: civilių žudyti negalima, kaip ir nneagalima pulti moterų, vaikų, vyresnio amžiaus žmonių ir vienuolių, ir bendrai taikių žmonių.

Džihadą draudžiantys veiksniai

Islamo nešimo *džihadas* ne visuomet leidžiamas. Yra keletas jį draudžiančių veiksnių:

1. **Musulmonai nepajėgūs kautis** dėl silpnumo ar nedidelio jų skaičiaus.

2. **Su kitomis šalimis sudarytos sutartys**, kurių negalima pažeisti. Ir šiandieną šalys sudaro daugybę tarpusavio sutarčių.

3. **Tam tikro intereso egzistavimas, dėl kurio jie negali kovoti, net jei turi tam galimybes**. Tuomet turėtų būti paisoma to intereso, kaip nutiko Chudaibijos sutarties atveju.

Džihado tikslas

Melagingas ir užnuodytas dėl politinių tikslų žinias skelbianti žiniasklaida kartoja, kad *džihadas* yra kėsinimasis į

pasaulį, su tikslu visus užvaldyti. Tai netiesa, nes Allahas Aukščiausiasis sako:

„O jeigu būtų panorėjęs tavo Viešpats, tai būtų pavertęs žmones vieninga tikinčia tauta. Bet jie nesiliauja ginčytis, išskyrus tuos, kuriems suteikė malonę tavo Viešpats. Tam Jis juos sukūrė. Ir išsipildė tavo Viešpaties ištarmė: „Pripildysiu Aš Pragarą džinais ir žmonėmis kartu.“ (Koranas, 11:118-119)

Tikrieji *džihado* tikslai apreikšti Allaho Aukščiausiojo Žodžiuose:

„Leidžiama tiems, su kuriais kaunasi, kovoti todėl, kad jie nuskriausti... Iš tiesų Allahas gali jiems padėti. Jie buvo be teisės išvyti iš savo namų tik dėl to, kad sakė: „Viešpats mūsų – Allahas.“ Ir jeigu Allahas nebūtų leidęs gintis vieniems nuo kitų, tai sugriautos būtų buvę celės ir bažnyčios, ir sinagogos, ir mečetės, kuriose dažnai minimas Allaho vardas. Allahas būtinai padeda tam, kuris padeda Jam, – juk Allahas – Stiprus, Galingas! Jeigu Mes apdovanosime juos valdžia žemėje, jie atlieka maldą, dalina *zakiatą* ir įsako daryti tai, kas privalu, ir draudžia daryti tai, kas smerktina. Allahui priklauso visų darbų rezultatas!“ (Koranas, 22:39-41)

Allahas taip pat sako:

„Ir kodėl gi jums nesikauti Allaho kelyje ir už silpnuosius vyrus ir moteris, ir vaikus, kurie sako: „Viešpatie mūsų! Išvesk mus iš šitos gyvenvietės, kurios žmonės tironai, ir duok, ir suteik mums nuo Savęs globėją, ir duok mums Tavo pagalbininką?“ (Koranas, 4:75)

Taigi, matome, kad *džihado* tikslas yra apsaugoti religiją ir teisingumą bei užkirsti kelią neteisingumui, todėl *džihadas* naudingas krikščionims, judėjams ir musulmonams. *Džihadas*

nėra tik musulmonams naudinga gynyba.⁶⁶ Jeigu Allahas Aukščiausiasis nebūtų įteisinęs neteisybės ir blogio šalinimo kovojant (*džihadą*), tai tiesa būtų nugalėta, žemė sužlugdyta, o garbinimo vietos kaip vienuolynai, krikščionių bažnyčios, judėjų sinagogos ir musulmonų mečetės būtų sugriautos.⁶⁷

Garbingoje Korano eilutėje paminėta *džihado* pasekmė – teisingieji žmonės nugalėti tironiją, neteisybę ir melagystes. Eilutėje išaiškinama, kad *mudžahidai* (musulmonų kovotojai) turi laikytis *džihado* tikslo – reformuoti, o ne skleisti sugedimą, atlikinėti maldas ir nebūti žemėje arogantiški, mokėti iš savo pinigų *zakiatą* (kasmetinę privalomąją labdarą) tiems, kuriems ji priklauso – vargingiesiems, ir nesisavinti kitų žmonių pinigų ar turto, bei skatinti gėrį ir drausti blogį.

Džihado taikiniai

Jei *džihadu* ginama tiesa, skelbiamas Allaho Žodis ir ginami silpnieji, kas gi yra *džihado* taikinyš?! Allahas Aukščiausiasis išaiškino, kas yra *džihado* taikinyš, sakydamas:

„Nėra Allahas uždraudęs daryti gera ir elgtis teisingai su tais, kurie nekovojo su jumis dėl religijos ir neišvarė jūsų iš jūsų būstų, – juk Allahas myli teisinguosius! Draudžia Allahas draugauti tik su tais, kurie kovojo su jumis dėl religijos ir išvarė jus iš jūsų būstų, ir padėjo jus ištremti. O kas ims juos globėjais, tie – nedorėliai.“ (Koranas, 60:8-9)

Ibn Abbas, lai Allahas būna juo patenkintas, perdavė:

⁶⁶ *Tafsyr Ibn 'Ašūr.*

⁶⁷ *Tafsyr Al-Mujasar.*

„Pagal santykius su Pranašu (ﷺ) ir tikinčiais pagonys buvo dviejų rūšių: kariaujantieji, tad Pranašas (ﷺ) su jais kariavo, ir sudariusieji sutartis, tad Pranašais (ﷺ) su jais nekovojo ir jie nekovojo su juo.“⁶⁸

Allaho Pasiuntinys (ﷺ) pasakė:

„Tas, kuris nužudys *muahidą* (sutartį su musulmonais sudariusį ar musulmonų šalyje gyvenantį, ar joje besilankantį krikščionį ar judėją), turintį Allaho ir Jo Pasiuntinio apsaugą, neužuos Rojaus kvapo, net kai jo aromatas jaučiamas per atstumą, kurį nueitum per septyniasdešimt metų.“⁶⁹

Allaho Pasiuntinys (ﷺ) taip pat pasakė:

„Iš tiesų, kiekvienas, nužudęs *muahidą* (krikščionį ar žydą, sudariusį sutartį su musulmonais ar gyvenantį musulmonų šalyje, ar joje besilankantį), kuris turi sutartį su Allahu ir Jo Pasiuntiniu (ﷺ), pažeidė Allaho ir Jo Pasiuntinio sutartį, todėl jis neužuos Rojaus kvapo, net kai jo aromatas jaučiamas atstumu, nueitu per septyniasdešimt rudenų.“⁷⁰

Allaho Pasiuntinys (ﷺ) taip pat pasakė:

„Netrukus jūs nugalėsite Egiptą, kur dažnai minimas *al-kirat* (egiptiečių naudojama valiuta). Kai jūs jį nugalėsite, su jo gyventojais elkitės labai gerai, nes jie turi teises ir jus sieja kraujo ryšiai (nes arabų tėvas pranašas Izmaelis (Ismailas) buvo pranašo Abraomo (Ibrahimo) ir egiptietės Hagaros (Hadžar) sūnus).“⁷¹

⁶⁸ *Chadisas*, perduotas Al-Bukhari.

⁶⁹ *Sachych chadisas*, perduotas Ibn Madžah.

⁷⁰ *Sachych chadisas*, perduotas At-Tirmizi.

⁷¹ *Chadisas*, perduotas Muslim.

Mudžahid, lai Allahas būna juo patenkintas, perdavė:

„Abd-Allah bin Amr paskerdė savo šeimai avį ir, atėjęs pas juos, paklausė: „Ar davėte dalį mūsų kaimynui žydui? Ar davėte dalį mūsų kaimynui žydui? Girdėjau Allaho Pasiuntinį (ﷺ) sakant: „Angelas Gabrielius vis ragino mane elgtis su kaimynais gražiai ir mandagiai, kad net pagalvoju, kad jis man įsakys (nuo Allaho) padaryti juos paveldėtojais.“⁷²

Ką krikščionių knygos rašo apie musulmonus ir džihadą

Dabar pažvelgsime į tai, kaip krikščionių knygos minima musulmonų tolerancija. *Synaxarium* knyga⁷³, viena iš svarbiausių koptų ortodoksų bažnyčios knygų, kurioje aprašytos pranašų, kankinių ir šventųjų biografijos, mini istoriją apie Amr ibn Al-As ir Aleksandrijos popiežių Benjaminą I. Joje pamatysime, kas yra *džihado* taikinys ir kaip musulmonai elgėsi su krikščionimis, bei pamatysime, kas iš tikrųjų persekiojo krikščionis! Joje sakoma:

„Dėl Bizantijos imperijos vykdomų Egipto koptų žudynių ir persekiojimų, Aleksandrijos popiežius Benjaminas I su savo vyskupais turėjo pabėgti į kalnus ir slapstyti juose trylika metų. Kai Amr ibn Al-As vedami musulmonai užkariavo Egiptą ir patraukė Aleksandrijos link, kad išvytų iš jos bizantiečius, Aleksandrijos mieste įvyko riaušės. Kai kurie nedori žmonės, pasinaudoję

⁷² *Chadisas*, perduotas At-Tirmizi.

⁷³ Koptų *Synaxarium*, Aleksandrijos popiežius Benjaminas I. Interaktyvi nuoroda: http://st-takla.org/Full-Free-Coptic-Books/Coptic-Synaxarium-or-Synaxarion_English/05-Topah/Coptic-Calendar_08-Toba.html#3

situacija, sudegino bažnyčias ir vienuolynus. Šv. Marko koptų ortodoksų bažnyčia buvo viena iš jų. Jie išvogė viską, kas buvo joje. Vienas jūreivis įėjo į bažnyčią ir įkišo ranką į šventojo Marko karstą, tikėdamasis rasti pinigų, bet, teradęs šventojo Marko mumiją, pasiėmė jo drabužius. Jis taip pat paėmė šventojo Marko galvą ir paslėpė savo laive. Amr ibn Al-As, sužinojęs apie popiežiaus Benjamino I pabėgimą ir trylika metų trukusį slapstymąsi nuo persekiojimų, išsiuntė visiems Egipto miestams laiškus, sakydamas: „Kur bebūtų krikščionių koptų patriarchas Benjaminas, pažadame jam apsaugą, saugumą ir taiką. Kviečiame jį sugrįžti vadovauti savo bažnyčioms ir žmonėms, ir nieko nebijoti.“ Tada popiežius sugrįžo iš trylika metų trukusio slapstymosi. Amr ibn Al-As pagerbė jį ir įsakė sugrąžinti jam bažnyčias ir jų turta. Palikdamas Aleksandriją ir pasiruošęs iškeliauti į penkis miestus, Amr pastebėjo laivą, kuris buvo sustojęs ir nejudėjo iš savo vietos. Kariuomenė apklausė kapitoną ir, apieškoję laivą, rado šventojo Marko galvą. Jie pakvietė popiežių Benjaminą. Jis nešė galvą ir ėjo su vyskupais bei žmonėmis, kurie džiaugsmingai giedojo himnus, kol pasiekė bažnyčią.“

Džihado taisyklės: nuo išvengimo iki prievolės

1. Kovos išvengimas. Islamo pradžioje musulmonams *džihadas* kovojant buvo uždraustas. Allahas Aukščiausiasis sako:

„Negi tu nematei tų, kuriems tarta: „Sulaikykite savo rankas (nekovokite) ir atlikite maldą, ir mokėkite *zakiatą*.“ (Koranas, 4:77)

2. Leidimas kovoti. *Džihadas* buvo leistas musulmonams, kai daugiadieviai pradėjo juos persekioti ir jėga vyti iš jų namų. Allahas Aukščiausiasis sako:

„Leidžiama tiems, su kuriais kaunasi, kovoti todėl, kad jie nuskriausti... Iš tiesų Allahas gali jiems padėti. Jie buvo be teisės išvyti iš savo namų tik dėl to, kad sakė: „Viešpats mūsų – Allahas.“ (Koranas, 22:39-40)

3. Savigny kovojant. Vėliau musulmonams buvo įsakyta gintis *džihadu*, kai daugiadieviai juos puola. Allahas Aukščiausiasis sako:

„Ir kaukitės Allaho kelyje su tais, kurie su jumis kaunasi, bet neperženkite nustatytų ribų, – iš tiesų Allahas nemyli peržengiančių ribas!“ (Koranas, 2:190)

4. Įsakymas kautis. Islamui sutvirtėjus ir išplitus bei išaugus musulmonų skaičiui, musulmonų valstybės priešų taip pat padaugėjo, nes joje matė pavojų. Allahas Aukščiausiasis įsakė musulmonams *džihadą*, kad perduotų islamo žinių tautoms ir per tai puoselėtų Allaho Žodį, siektų teisingumo ir jį platintų, o ne plėstųsi, kontroliuotų, plėstų įtaką, būtų viršesni ar arogantiški žemėje, ir ne keršto tikslu, kurio pasekmė tik griūtis. Allahas Aukščiausiasis sako:

„Nebūk kaip tie, kurie išėjo ir savo būstų su didybe, su noru pasirodyti prieš žmones ir stumia jie kitus nuo Allaho kelio. Allahas apima viską, ką jie daro.“ (Koranas, 8:47)

Koranas atskleidė prieš islamo atėjimą daugiadievių vykdytą krikščionių tikinčiųjų persekiojimą. Allahas įamžino jų persekiojimo istoriją Garbingajame Korane, kad parodytų, jog tikrasis tikslas yra nustumti neteisybę nuo tikinčiųjų: krikščionių, judėjų ar musulmonų. Allahas Aukščiausiasis sako:

„Te pražūsta susirinkusieji prie griovio, ugnies, palaikomos degalais. Štai jie susėdę prie jo ir stebi tai, kas daroma su tikinčiais. Ir kerštavo jie aniems vien už tai, kad tie patikėjo Allahą Galingąjį, Šlovintą.“ (Koranas, 85:4-8)

Šios Garbingojo Korano eilutės apreikštos istorijos apie Jemeno krikščionių tikinčiuosius, gyvenusius prieš Allaho Pasiuntinio (ﷺ) misiją, įamžinimui. Juos kankino jų miesto gyventojai, nes jie tikėjo Allahą Aukščiausiąjį. Tiejį iškasė didžiulį griovį, užkūrė jame ugnį ir leido jiems pasirinkti: palikti savo religiją ar gyviems sudegti. Tad, dėl savo tikėjimo Allahą Aukščiausiąjį jie buvo sumesti į ugnį, o budeliai sėdėjo prie griovio krašto ir stebėjo jų kančias.

Džihado islame taisyklės

Džihadas islame turi savo taisykles ir etiką, kurios sergi jį nuo neteisybės, nelygybės ir pažeidimų. Taigi, nė vienas iš priešų nežudomas, išskyrus tuos, kurie kovojo ar padėjo kovoje. Draudžiama žudyti senelius, moteris, vaikus, ligonius, sužeistuosius, belaisvius, dvasininkus ir vienuolius! Taip pat draudžiama žudyti sužeistuosius mūšyje, išniekinti mirusiųosius, persekioti bėgančiuosius iš mūšio, skersti gyvūnus, griauti namus, išstatyti garbinimo vietas pavojui, užteršti vandenį ar šulinius, kirsti medžius ar juos deginti ir t.t.

Garbingasis Allaho Pasiuntinys (ﷺ) ir jo įpėdiniai taip pat teikė siunčiamoms į *džihadą* kariuomenėms instrukcijas ir įsakymus. Tai matome Allaho Pasiuntinio (ﷺ) įpėdinio Abū Bakr As-Siddyk, lai Allahas būna juo patenkintas, testamente kariuomenių vadams:

„Įsakau jums dešimt dalykų. Išmokite juos mintinai! Negriaukite pasitikėjimo. Nevokite karo laimikio, nepažeidinėkite sutarčių. Neniekinkite mirusiųjų. Nežudykite vaikų ir nežudykite senovo amžiaus žmonių bei moterų. Neraukite ir nedeginkite palmių. Nekirskite vaismedžių ir nepjaukite avių, karvių ar kupranugarių, išskyrus savo prasimaitinimui. Jūs sutiksite vienuolynuose garbinimui atsiskyrusius žmones (t. y. vienuolius) – palikite juos ir tai, kam jie pasišventę.“⁷⁴

Islame karo belaisviai turi teises. Draudžiama juos kankinti, žeminti, juos terorizuoti, marinti badu ar troškuliu. Priešingai, su jais turi būti elgiamasi geruoju. Allahas Aukščiausiasis sako:

„Jie duoda maisto, nepaisydami savo potraukio jam, neturtėliams, našlaičiams ir belaisviams.“ (Koranas, 76:8)

Musulmonų valstybė turi teisę su belaisviais elgtis pagal viešą interesą ir tarptautinių susitarimų reikalavimus. Jie gali būti paleisti už ar be išpirkos arba iškeisti į belaisvius musulmonus.

Islamą uždraudė pulti ar kaip nors skriausti nemusulmoniškų šalių, į kurias musulmonai įsiveržė, taikius gyventojus, kaip pasakė Allaho Pasiuntinys (ﷺ):

„Tas, kuris nužudys *muahidą* (sutartį su musulmonais sudariusį ar musulmonų šalyje gyvenantį, ar joje besilankantį krikščionį ar judėją), turintį Allaho ir Jo Pasiuntinio apsaugą, neužuos Rojaus kvapo, net kai jo kvapas jaučiamas per atstumą, kurį nueitum per septyniasdešimt metų.“⁷⁵

⁷⁴ *At-Tabari*, 3 tomas, p. 226.

⁷⁵ *Chadisas*, perduotas Ibn Madžah.

Taip pat draudžiama kėsintis į jų orumą, todėl negalima jų žeminti, engti ar persekioti, kaip pasakė Allaho Pasiuntinys (ﷺ):

„Jei kas nors nuskriaus *muahidą* (sutartį su musulmonais sudariusį ar musulmonų šalyje gyvenantį, ar joje besilankantį krikščionį ar judėją) ar pažeis jo teisę, ar vers jį dirbti sunkiau nei leidžia jo jėgos, ar paims iš jo ką nors be jo sutikimo, Teismo Dieną turėsiu dėl jo teisintis.“⁷⁶

Allaho Pasiuntinys (ﷺ) patarinėdavo savo kompanionams *mudžahidams* gerai elgtis su šalies, kurioje jie bebūtų, gyventojais. Jis pasakė:

„Netrukus jūs nugalėsite Egiptą, kur dažnai minimas *al-kirat* (egiptiečių naudojama valiuta). Kai jūs jį nugalėsite, su jo gyventojais elkitės labai gerai, nes jie turi teises ir jus sieja kraujo ryšiai (nes arabų tėvas pranašas Izmaelis (Ismailas) buvo pranašo Abraomo (Ibrahimo) ir egiptietės Hagaros (Hadžar) sūnus).“⁷⁷

Įrodymu, kad laikomasi Allaho Pasiuntinio (ﷺ) valios, yra Umar ibn Al-Khattab, lai Allahas būna juo patenkintas, Jeruzalės, kurią jis užkariavo, gyventojams duotas pažadas:

„Vardan Allaho, Maloningiausiojo, Gailestingiausiojo. Štai kokią apsaugą Allaho vergas Umar ibn Al-Khattab pažada Jeruzalės gyventojams: suteikiu apsaugą jiems patiems, jų pinigams, bažnyčioms ir kryžiams... Nebus jie persekiojami dėl jų religijos ir nė vienas iš jų nebus nuskriaustas.“

Ar kada nors istorija matė tokį kilnumą, teisingumą ir toleranciją, kurią nugalėtiesiems parodė pergalingasis nugalėtojas? Juk jis, lai Allahas būna juo patenkintas, galėjo įsakyti jiems, ką panorėjęs! Tačiau visa tai tik dėl teisingumo,

⁷⁶ *Chadisas*, perduotas Abū Davud.

⁷⁷ *Chadisas*, perduotas Muslim.

siekio perteikti žmonėms Allaho religiją ir meilę gėriui. Tai parodo, kad *džihadas* islame nėra dėl žemiškųjų gėrybių.

Ar kiekvienas musulmonų karas yra džihadas?

Svarbu suprasti, kad ne kiekvienas musulmonų šalių vykdomas karas yra *džihadas* ir ne kiekvienas kovojantis musulmonas laikomas *mudžahidu* (kovotoju). Tai yra dėl to, kad *džihadas* turi sąlygas ir mes, musulmonai, skiriame *džihado* sąvoką nuo karo sąvokos, bet šiandieninė žiniasklaida, dėl tam tikrų politinių tikslų, bando sugriauti islamo įvaizdį, iškraipydama *džihado* prasmę ir pristatydama jį kaip barbarišką karą. Jei karas įsiplieskia tarp dviejų krikščioniškų šalių, žiniasklaida, nesusiedama karo su kovotojų religija, skelbia: „**Tarp šios ir tos šalies įsiplieskė karas**“. Tačiau kai viena iš pusių yra musulmonai, tada jie sako: „**Musulmonų ekstremistai *mudžahidai* paskelbė krikščioniškai šaliai šventą karą (*džihadą*).**“ Iškyla klausimas, kas jiems suteikė teisę tą karą vadinti *džihadu*, o kovotojus *mudžahidais*?!

Tam, kad sužinotų, ar šis karas yra *džihadas*, o jo kovotojai – *mudžahidai*, jiems reikia žinoti *džihado* tikslus, vertybes ir sąlygas bei įvertinti, ar jie taikomi šiame kare! Taip pat reikia žinoti, kad yra daugybė politinių faktorių, kurie įtakoja šalių tarpusavio santykius ir kurie labai toli nuo *džihado* sampratos, nes tai tėra interesų karai. Pavyzdžiui:

1. Krymo karas, įvykęs 1853 metais tarp Rusijos ir Osmanų imperijų. Jungtinė Karalystė su Prancūzija šiame kare palaikė sąjungininę Osmanų imperiją ir kovojo prieš Rusiją politiniais, o ne religiniais sumetimais, nes Rusija, Jungtinė Karalystė ir Prancūzija – krikščioniškos šalys, o Osmanų imperija – musulmoniška.

2. 1854 metais Graikija, tuo metu buvusi Osmanų imperijos sudėtyje, pasinaudojo tarp Rusijos ir turkų vykusiu Krymo karu ir pradėjo Epyro sukilimą prieš turkus, kad išvytų juos iš Graikijos. Ir šį sukilimą nuslopino Prancūzija su Jungtine Karalyste, apsupdamos pagrindinius Graikijos uostus ir užkirsdamos kelią resursų papildymui. Be to, jos nuslopino sukilėlius, kad Graikija išliktų Osmanų valdžioje!!

Šventasis karas

Ar *džihadas* islame yra šventasis karas, per kurį žmonės verčiami palikti savo religiją ir priimti islamą? Atsakymas yra toks: „Žinoma, kad ne. Korane yra aiškūs tekstai, draudžiantis versti žmones palikti savo religiją ir tikėjimą, kad priimtų islamą.“ Allahas Aukščiausiasis sako:

„Nėr prievartos religijoje. Jau aiškiai atsiskyrė tiesus kelias nuo paklydimo.“ (Koranas, 2:256)

Džihado tikslas yra nešti žmonėms islamo žinią, o ne versti juos priimti islamą. Kaip sako Allahas Aukščiausiasis:

„O jeigu jie ims ginčytis su tavimi, tai sakyk: „Aš patikėjau savo veidą Allahui ir tie, kurie pasekė manimi.“ Ir sakyk tiems, kuriems dovanotas Raštas, ir neišprusėliams: „Ar jūs atsidavėt?“ Ir jeigu jie atsidavė, tai jie rado tiesų kelią, o jeigu jie atsimetė, tai tau – tik žinios perdavimas, o Allahas mato Savo vergus.“ (Koranas, 3:20)

Prievartos draudimo priežastis yra ta, kad vedimas į tiesos religiją, jos pažinimas ir sekimas ja yra Allaho malonė, kurią Jis pasirenka suteikti kam panorėjęs iš savo vergų, o ne primesti jėga ar prievole. Allahas Aukščiausiasis sako:

„Ne tu turi juos išvesti į tiesų kelią, o Allahas veda tiesiu keliu, ką nori.“ (Koranas, 2:272)

Todėl draudžiama versti nemusulmonus iš judėjų ir krikščionių priimti islamą, nes taip atsitikus, jų islamas nebus tikras. Islamo priėmimo sąlyga yra ta, kad tai yra savanoriškas, o ne priverstinis veiksmas. Tačiau kas nors gali ginčytis, jog „matėme per televiziją pranešimus, kaip šalyse, kuriose vyksta karas, užpuolamos bažnyčios.“ Tokiems atsakome, kad reportažas gali būti tiesa arba melas, o jei jis teisingas, tai kiek toje šalyje taip pat užpulta ir sugriauta mečečių? Jei jis toliau sako, kad buvo nužudyti krikščionys, mes atsakome: „O kiek toje šalyje taip pat nužudyta musulmonų?“ Kai kalbama apie šalį, kurioje vyksta karas, normalu, kad įvyksta tokie dalykai, ir jie neturi nieko bendra su islamu ir jo mokymais.

Štai kodėl tas karas nėra *džihadas*. Priežastis, kodėl jis nelaikomas *džihadu*, yra ta, kad daugybė žmonių buvo nužudyta ar priversta emigruoti ir sugriauta daugybė garbinimo vietų. *Džihadas* yra prieš visus šiuos dalykus ir jų nepalaiko.

Skirtumas tarp karo ir džihado

Skirtumai tarp karo ir *džihado* paaiškėja iš karų istorijos:

- **Aleksandras Didysis.** Jį gerbė visos tautos ir šalys kaip didžią, tarptautiniu mastu įtakingą asmenybę. Jis kovojo daugybėje mūšių, kad išplėstų savo karalystę, kol Makedonijos imperija pasiekė Indiją.

- **Čingischanas** įkūrė didžiausią pasaulyje imperiją, kuri po jo mirties buvo praplėsta nuo Kinijos iki Lenkijos Rytų Europoje ir kitų šalių. Keliose šalyse jam pastatyti paminklai ir jį gerbia daugybė tautų.

- **Hitleris** užgrobė Europą, kol jo imperija apėmė daugybę Europos šalių.

- **Britų imperija.** Jos kolonijos tęsėsi nuo Tolimųjų Rytų iki Tolimųjų Vakarų. Štai kodėl ji buvo vadinama imperija, kurioje saulė niekada nenusileidžia.

- **Prancūzijos, Ispanijos, Portugalijos, Italijos ir Japonijos kolonijos,** besitęsusios tarp Rytų ir Vakarų, kad išplėstų šalių valdžią ir galią.

Santrauka

Visoms šioms imperijoms bendras dalykas yra tas, kad visi karai, kuriose jos dalyvavo, buvo siekiant užkariautų šalių teritorijų ir jų gėrybių bei savo valdžios ir galios plėtimo pasaulyje. Kitas bendras šių karų bruožas yra tas, kad jie sužlugdė daugybę civilizacijų, buvo išskerstos ir pavergtos tautos, paliekant milijonus aukų. Tai įrodė istorija. Savo šalyje Čingischanas laikomas tautos didvyriu, bet šalyse, kurias jis užėmė, jis ir jo anūkas Hulagu laikomi karo nusikaltėliais. Jie sužlugdė tautas, sėjo pagedimą ir pražūtį. Hulagu sunaikino Išminties rūmus, Bagdade, jų neįkainojamas knygas ir mokslininkų rankraščius. Tad norėdami sužinoti skirtumą tarp šių karų ir *džihado*, turime palyginti šių karų tikslus, jų pasekmes ir etiką su *džihado* tikslais, pasekmėmis ir etika! *Džihadas* yra tai, kas sustabdė tą tironiją ir apsaugojo musulmonus ir nemusulmonus civilius.

Džihadas Biblijoje

(Džihadas krikščionybėje ir judaizme)

Prieš pateikdami keletą Senojo Testamento tekstų apie *džihadą*, paminėsime Pauliaus citatas iš Naujojo Testamento, kuriose jis šlovina Senajame Testamente paminėtą *džihadą* ir giria viską, kas buvo daroma per tuos karus, pavydžiui, neginkluotų civilių žudynes!

Laiške žydams 11, 30-34 Paulius sako: „³⁰ Tikėjimu buvo sugriauti Jericho mūrai po septynių dienų žygiavimo aplinkui. ³¹ Dėl tikėjimo paleistuvė Raaba neprašuvo kartu su neklusniaisiais; mat ji taikingai buvo priėmusi žvalgus. ³² Ką dar pasakyti? Man neužtektų laiko, jeigu imčiau pasakoti apie Gedeoną, Baraką, Samsoną, Jeftę, Dovydą, Samuelį ir pranašus, ³³ kurie tikėdami užkariavo karalystes, vykdė teisingumą, įgijo pažadus, užčiaupė liūtams nasrus, ³⁴ užgesino ugnies karštį, paspruko nuo kalavijo ašmenų, atsigavo iš silpnumo, tapo galiūnais kovoje, privertė bėgti svetimųjų pulkus.“ (Žyd 11, 30-34)

O dabar pažvelkime Senajame Testamente, kas atsitiko, sugriuvus Jericho sienoms, – įvykiui, kurį paminėjo ir išgyrė Paulius savo laiške!!

Jozuės knyga 6, 16-24: „¹⁶ Septintą kartą, kunigams pučiant ragus, Jozuė žmonėms įsakė: „Sušukite! Viešpats atidavė jums miestą! ¹⁷ Miestas ir visa, kas jame, bus paskirta Viešpačiui sunaikinant. Tik ištvirkėlė Rahaba ir visi, esantieji jos namuose, telieka gyvi, nes ji paslėpė mūsų siūstus pasiuntinius. ¹⁸ Nelieskite sunaikinti paskirtų daiktų, kad patys nebūtumėte paskirti sunaikinti. Paimdami bet ką iš to, kas paskirta sunaikinti, padarysite Izraelio stovyklą sunaikinti skirtu daiktu, užtrauksite ant jos nelaimę. ¹⁹ Bet visas sidabras ir auksas, daiktai iš vario ir geležies yra šventi Viešpačiui. Jie bus padėti į Viešpaties išdą“. ²⁰ Taigi žmonės sušuko, ragams sugaudus. Žmonės, vos išgirdę ragų gausmą, suriko galingu šauksmu, ir siena sugriuvo. Žmonės

veržėsi į miestą, kiekvienas tiesiai iš savo vietos, ir jį užėmė.
²¹ Tada jie skyrė kalaviju sunaikinti visa, kas buvo mieste, vyrus ir moteris, jaunos ir senus, jaučius ir avis bei asilus. <...> ²⁴ Miestą ir visa, kas jame buvo, jie sudegino. Tik sidabrą ir auksą bei daiktus iš vario ir geležies jie padėjo į Viešpaties Namų išdą.“ (Joz 6, 16-24)

Jie ne tik išžudė visus vyrus, moteris, vaikus ir net gyvulius, bet ir sudegino visą miestą!!!

Pirmoji Samuelio knyga 15, 3: „³ Dabar eik, užpulk jį ir paskirk sunaikinti visa, kas jam priklauso. Nesigailėk nė vieno, bet užmušk vyrus ir moteris, vaikus ir kūdikius, jaučius ir avis, kupranugarius ir asilus.“ (1 Sam 15, 3)

Ozėjo knyga 13, 16: „¹⁶ Samarija kentės už tai, kad maištavo prieš savo Dievą. Jie žus nuo kardo, jos kūdikius sutraiškys, nėščias moteris perskros.“ (Oz 13, 16)⁷⁸

Izaijo knyga 13, 15-16: „¹⁵ Kas tik bus pagautas, bus nudurtas, – visi, kurie bus pagauti, kris nuo kalavijo. ¹⁶ Jų kūdikiai bus sutraiškyti jų akyse, jų namai bus išplėšti, jų žmonos išniekintos.“ (Iz 13, 15-16)

Antroji Samuelio knyga 4, 12: „¹² Dovydas įsakė savo kareiviams, ir jie juos užmušė. Nukirte jiems rankas ir kojas, pakabino jų kūnus prie tvenkinio Hebrone.“ (2 Sam 4, 12)

Pirmoji kronikų knyga 20, 3: „³ Išvaręs jo gyventojus, jis pristatė juos dirbti su pjūklais, geležiniais kapliais ir kirviais. Taip Dovydas padarė su visais amoniečių miestais.“ (1 Kr 20, 3)

78 Šios Biblijos eilutės Lietuvos Vyskupų Konferencijos (katalikų) išleistame A. Rubšio (ST) ir Č. Kavaliausko (NT) Biblijos vertime nėra. Čia pateiktas K. Burbulio atliktas lietuviškas Biblijos vertimas (vert. past.).

Septintoji dalis

Besaikingumas ir kraštutiniai islamo šarijoje ir žmogaus sukurtuose įstatymuose

- **Islamo šarija ir kova prieš besaikingumą ir kraštutinumus**
- **Vienuolystė krikščionybėje**
 1. Celibatas geriau už santuoką
 2. Skyrybų draudimas
 3. Galvos nukirtimas
- **Islamas ir kova su vergovės sistema**
- **Vergovės sistema Biblijoje**
- **Islamas ir kova prieš rasizmą**
- **Islamo šarija ir jos įteisintas džiaugimasis gyvenimu**
 1. Apranga ir švara
 2. Islamiškoji apranga
 3. Maistas ir gėrimas
 4. Leidžiamos pramogos

Septintoji dalis

Besaikingumas ir kraštutinumai islamo šarijoje ir žmogaus sukurtuose įstatymuose

Islamo šarija ir kova prieš besaikingumą ir kraštutinumus

Allahas Aukščiausiasis pasiuntė Muchammedą (ﷺ) ir apreiškė jam *šariją*, kuri yra malonė žmonėms. Allahas Aukščiausiasis sako:

„Mes pasiuntėme tave tik kaip malonę pasauliams.“ (Koranas, 21:107)

Jis pasiuntė Pasiuntinį (ﷺ) kaip malonę žmonėms visuose jų reikaluose, malonę jiems patiems ir jų sieloms, kurios garbindavo stabus (ar ikonas, ar kryžius), negalinčius jiems nei padėti, nei pakenkti, arba pridurdavo Allahui garbinime partneriais kitus vergus ar sutvėrimus (pavyzdžiui, Jėzų ar Budą), todėl Allahas pamokė juos garbinti tik Jį Vienintelį ir garbinime nesieti su Juo jokių partnerių.

Ir taip pat Jis pasiuntė Pasiuntinį (ﷺ) kaip malonę žmonių kūnams, uždraudamas žalingą maistą ir gėrimą. Allahas Aukščiausiasis sako:

„Sakyk: „Tame, kas man apreiškta, aš nerandu draudimo besimaitinančiam tu, kuo jis maitinasi, nebent tai būtų dvėseliena arba pralietas kraujas, arba kiauliena, dėl to, kad tai – šlykštnė, – arba bjaurastis, kuri nudobta neminint Allaho. O jeigu kas priverstas, nebūdamas nei

pagedēlis, nei nusikaltēlis, – tai tavo Viešpats – Atlaidus, Mielaširdis.“ (Koranas, 6:145)

Jis (ﷺ) taip pat yra malonė žmonių finansams, nes Allahas Aukščiausiasis uždraudė neteisingai imti pinigus ir apgaudinėti, ar netėtai savintis kitų turtą. Allahas Aukščiausiasis sako:

„Ir neteisėtai neiekvokite savo turto tarpusavy (t. y. vagiant, plėšiant, apgaudinėjant ir t.t.) ir nepapirkinėkite juos teisėjų, kad nusikalstamai surytumėt dalį žmonių turto, tuo metu, kai jūs žinote.“ (Koranas, 2:188)

Allahas įvedė taisykles, reguliuojančias jų gyvenimus ir vedančias juos į Tiesų Kelią, kuriame nėra nei besaikingumo, nei aplaidumo. Allahas Aukščiausiasis sakė:

„Jis įteisino jums religijoje tai, ką įsakė Nojui, ir tai, ką apreiškė Mes tau, ir ką įsakė Abraomui ir Mozei, ir Jėzui: „Išpažinkite tikėjimą ir nesiskaldykite (dėl tikėjimo)!“ Per sudėtingas daiktas daugiadiėviamis tai, prie ko juos šauki! Allahas pasirenka Sau, ką panorėjęs, ir veda pas Save tuos, kurie kreipiasi (į Jį).“ (Koranas, 42:13)

Allahas Aukščiausiasis su juo (ﷺ) pasiuntė ir gailėstingumo *šarijā*. Allahas Aukščiausiasis sako:

„Per Allaho gailėstingumą tu buvai jiems švelnesnis; o jeigu būtum šiurkštus, kietaširdis, tai jie būtų atsitraukę nuo tavęs. Dovanok jiems ir paprašyk jiems atleidimo, ir tarkis su jais dėl reikalo. O kai pasiryžai (veikti), pasikliauk Allahu, – iš tiesų Allahas myli pasikliaunančius.“ (Koranas, 3:159)

Švelnumo ir atlaidumo *šarijā*. Allahas apdovanojo žmoniją Savo Malone pasiūsdamas jai Savo Pasiuntinį (ﷺ), sakydamas:

„Pas jus atėjo Pasiuntinys iš jūsų pačių, sunku jam, kad jūs kenčiate; jis – išgyvena dėl jūsų, jis tikintiesiems – romus, maloningas.“ (Koranas, 9:128)

Dvi šios *šarijos* savybės yra tolerancija ir lengvumas, tad ji yra lanksti ir nėra joje sunkumų. Allahas Aukščiausiasis sako:

„Neprišlegia Viešpats sielos niekuo, išskyrus tu, kas įmanoma jai. Jai – tai, ką ji įgijo, o prieš ją – tai, ką ji įgijo savo (nenaudai).“ (Koranas, 2:286)

Allaho Pasiuntinys (ﷺ) pasakė:

„Jei jums kažką uždraudžiu, laikykitės nuo to atokiai. Ir jei kažką jums įsakau, stenkitės, tai darydami, kiek išgalite (pagal savo sugebėjimus ir galimybes).“⁷⁹

Jo žmona (tikinčiųjų motina) Aiša, lai Allahas būna ja patenkintas, apie Pranašą (ﷺ) pasakė:

„Kai Pranašas (ﷺ) turėdavo galimybę rinktis iš dviejų dalykų, jis (visada) pasirinkdavo lengvesnį tol, kol tai nebuvo nuodėminga, bet jei tai būdavo nuodėminga, jis griežčiausiai to vengdavo.“⁸⁰

Allahas pasiuntė jį (ﷺ) su *šarija*, kovojančia prieš visas besaikingumo ir kraštutinumų formas, aiškiais teisės tekstais, įspėjančiais žmones dėl atsainumo ar besaikingumo religijoje, kaip darydavo prieš juos buvusieji. Kaip pasakė Allahas Aukščiausiasis:

„Sakyk: „O Rašto žmonės! Neišlaidaukite savo tikėjimo be tiesos ir nepasiduokite aistroms žmonių, kurie dar anksčiau pasiklydo ir išvedė daugelį iš lygaus kelio.“ (Koranas, 5:77)

⁷⁹ Chadisas, įrašytas *Sachych Al-Bukhari*.

⁸⁰ Chadisas, įrašytas *Sachych Muslim*.

Jis uždraudė besaikingumą ir kraštutinumus religijoje, o Allaho Pasiuntinys (ﷺ) dėl jų griežtai perspėjo. Pranašas (ﷺ) pasakė:

„Saugokitės besaikingumo (ir kraštutinumų) religijos reikaluose, nes buvusiuosius iki jūsų sunaikino dėl jų besaikingumo (ir kraštutinumų) religijos reikaluose.“⁸¹

Jis taip pat uždraudė besaikingumą ir kraštutinumus garbinime. Anas, lai Allahas būna juo patenkintas, perdavė:

„Į Pranašo žmonių namus atėjo trys vyrai paklausti apie tai, kaip garbino Pranašas. Sužinojus apie tai, jiems pasirodė jo garbinimas nepakankamu (t. y. lengvesniu nei jie įsivaizdavo) ir jie tarė: „Ar mes galime lygintis su Pranašu, kai Allahas atleido jam praeitį ir ateitį nuodėmes?! (t. y. mes privalome labiau garbinti)“ Vienas jų tarė: „Aš melsiuosi visą naktį.“ Kitas tarė: „Aš pasninkausiu kiekvieną dieną nuo saulėtekio iki saulėlydžio ir nepraleisiu nė vienos dienos.“ Trečiasis tarė: „Aš susilaikysiu nuo moterų ir niekada nevesiu.“ Pas juos atėjo Pranašas (ﷺ) ir pasakė: „Ar jūs tie žmonės, kurie pasakė tokius ir tokius dalykus? Prisiekiu Allahu, aš bijau Allaho labiau už jus ir esu Jam nuolankiausias ir pareigingiausias iš jūsų, bet vis tiek pasninkauju ir nutraukiu pasninką (t. y. nepasninkauju kiekvieną dieną), atlieku naktinę maldą (vieną nakties dalį) ir miegu (likusią) naktį, ir vedu moteris. Tad tas, kuris nusisuka nuo mano *sunnos* (tradicijos) – nėra iš mano (pasekėjų) tarpo.“⁸²

Jis (ﷺ) taip pat pasakė:

⁸¹ Chadisas, perduotas Achmad.

⁸² Chadisas, įrašytas Sachych Al-Bukhari.

„Islamo religija yra lengva, o tas, kuris apsisunkina joje, nesugebės taip (ilgai) tęsti.“⁸³

Jis taip pat uždraudė santykiuose su kitais nelankstumą, nenuosaikumą ir kraštutinumus. Jis (ﷺ) pasakė:

„Lai Allahas būna gailestingas tam, kuris gražiai elgiasi parduodamas, pirkdamas ar reikalaujamas gražinti paskolas.“⁸⁴

Jis uždraudė nelankstumą ir nenuosaikumą, kviečiant į islamą. Jis (ﷺ) pasakė:

„Palengvinkite žmonėms dalykus (religijos reikaluose) ir neapsunkinkite jiems, ir perduokite jiems gerą žinią, ir nepriverskite jų pabėgti (nuo islamo).“⁸⁵

Vienuolystė krikščionybėje

Islame nėra vienuolystės ir bažnytinės hierarchijos kaip kitose religijose. Allahas Aukščiausiasis nepripažino šio ankstesniųjų tikėjimų žmonių veiksmo. Allahas Aukščiausiasis sako:

„Paskui Mes pasiuntėme jų pėdomis Savo pasiuntinius ir pasiuntėm įkandin Jėzų, Marijos sūnų, ir dovanojome jam Evangeliją, ir įdėjome į širdis tų, kurie nusekė paskui jį, romumą ir gailestingumą, o vienuolystę jie patys išsigalvojo; Mes jiems jos neliepėme, bet jie taip pasielgė tik Allaho palankumui pelnyti. Tačiau jie neteikė šitam reikiamo rūpesčio. Ir Mes dovanojome tiem iš jų,

⁸³ Chadisas, įrašytas Sachych Al-Bukhari.

⁸⁴ Chadisas, įrašytas Sachych Al-Bukhari.

⁸⁵ Chadisas, įrašytas Sachych Al-Bukhari.

kurie patikėjo, jų dovaną, o daugelis jų pasileidę.“ (Koranas, 57:27)

Pranašas (ﷺ) griežtai dėl to perspėjo. Jis (ﷺ) pasakė:

„Neapsisunkinkite savęs, kad nebūtumėte apsunkinti, nes tiems, kurie save apsiskunkino, Allahas suteikė sunkumų. Jų išlikusiuosius rasite vienuotėse ir vienuolynuose. (Tada jis pacitavo:) „O vienuolystę jie patys išsigalvojo; Mes jiems jos neliepėme.“ ⁸⁶

Turėkime omenyje, kad Jėzus, tebūnie jam taika, nebuvo vienuolis ir savo pasekėjams neliepė laikytis vienuolystės. Jis įsakė savo mokiniams keliauti pas tautas ir skleisti Allaho religiją, ir vesti jas į Teisingą religiją (buvusią tuo metu iki tol, kol krikščionys ją iškraipė).

Mokslininkas islame neša didžiulę atsakomybę. Jis turi bendrauti su žmonėmis, liepti jiems daryti gera ir drausti jiems daryti bloga, bei vesti juos į tiesų kelią, kaip pasakė Allaho Pasiuntinys (ﷺ):

„Perduokite nuo manęs bent vieną Korano eilutę.“ ⁸⁷

Jis taip pat turėtų būti produktyvus visuomenės narys ir pavyzdys kitiems. Allaho Pasiuntinys (ﷺ) pasakė:

„Tikintysis, kuris maišosi su žmonėmis ir pakenčia jų įkyrumą, yra geresnis už tą, kuris nesimaišo su žmonėmis ir nekenčia jų įkyrumo.“ ⁸⁸

Jis neturėtų priklausyti nuo kitų ir prašyti jų pagalbos, kad užsidirbtų pragyvenimui, nes pranašai, tebūnie jiems taika, dirbdavo patys – ganydavo avis, kad

⁸⁶ Chadisas, įrašytas *Sunnan Abū Davud*.

⁸⁷ Chadisas, įrašytas *Sachych Al-Bukhari*.

⁸⁸ Chadisas, įrašytas *Al-Bukhari Al-Adab Al-Mufrad*.

išlaikytų save ir savo šeimas. Kartą Pranašo Muchammedo (ﷺ) paklausė:

„Ar tu kada nors ganei avis?“ Jis atsakė: „Nebuvo tokio pranašo, kuris nebūtų jų ganęs.“⁸⁹

Celibatas geriau už santuoką

Pirmasis laiškas korintiečiams 7, 1-8: „¹ Atsakau į jūsų laišką. Gerai daro vyras, neliesdamas moters. <...> ² Nesusituokusiems ir našlėms aš sakau: jie gerai padarys, pasilikdami tokie kaip aš.“ (1 Kor 7, 1-8)

Žinoma, tai yra ne Jėzaus, tebūnie jam taika, bet paties Pauliaus mokymai, nes jie prieštarauja įgimtam polinkiui, su kuriuo Allahas sukūrė žmogų. Santuoka yra pranašų tradicija, tebūnie jiems taika, ir Allahas Aukščiausiasis sako:

„Mes siūsdavome pasiuntinius iki tavęs ir skirdavom jiems žmonas bei palikuonis. Nėr buvę, kad pasiuntinys duodavo ženklus kitaip, nei Allahui leidus. Kiekvienam laiko tarpsniui – savas Raštas.“ (Koranas, 13:38)

Ar civilizuotosios visuomenės pritaria Pauliaus žodžiams, jog žmonės nevestų ir neturėtų vaikų? Šių žodžių pasekmė viena – žmonijos pražūtis! Ar Allahas Aukščiausiasis norėjo, kad išnyktume ar kad kurtume ir daugintumės žemėje?

Visa tai prieštarauja Allaho Aukščiausiojo įsakymams. Jis sako:

„Jis – Tasai, Kuris padarė jus vietininkais žemėje ir išaukštino kai kuriuos iš jūsų pakopomis viršum kitų tam,

⁸⁹ Chadisas, įrašytas Sachych Al-Bukhari.

kad išbandytų jus tuo, ką jums suteikė. Iš tiesų Viešpats tavo greitas bausti, ir iš tiesų Jis – Atleidžiantis, Meiliaširdis!“ (Koranas, 6:165)

Jei kas nors reikalautų iš žmonių celibato ir nevesti, tai prieštarautų jų vidiniam įgimtam polinkiui. Tai – žmoguje esantis geismas, kaip geismas maistui ir gėrimui. Islamo *šarija* įgalino teisinį šio geismo patenkinimą santuokoje. Per ją randasi tarpusavio prisirišimas, gailestingumas ir psichologinis stabilumas abiem partneriams, o be to tai ir žmonių rasės palaikymas. Allahas Aukščiausiasis sako:

„Iš Jo ženklų – kad Jis sukūrė iš jūsų pačių jums žmonas, kad jūs gyventumėte su jomis kartu. Ir įdiegė tarp jūsų meilę ir gailestį. Iš tiesų tai – ženklas žmonėms, kurie mąsto!“ (Koranas, 30:21)

Allaho Pasiuntinys (ﷺ) ragindavo kitus vesti ir griežtai draudė celibatą. Jis (ﷺ) pasakė:

„Veskite vaisingas ir mylinčias, nes Teismo dieną aš didžiuosiuosi prieš pranašus (jūsų gausa).“⁹⁰

Allaho Pasiuntinys (ﷺ) taip pat skatino jaunimą vesti, kad būtų užkirstas kelias nedorai, nes jauname amžiuje geismas pasiekia viršūnę. Allaho Pasiuntinys (ﷺ) pasakė:

„Jei tarp jūsų yra (finansiskai ir fiziškai) vesti pajėgus jaunuolis – tegul jis veda, nes tai veiksmingiau, nuleidžiant žvilgsnius ir išsaugant savo dorumą. O kuris negali vesti, lai pasninkauja, nes tai apsaugos jį nuo nedoros.“⁹¹

Santuoka yra būdas geriems darbams ir apdovanojimams už juos užsidirbti. Allaho Pasiuntinys (ﷺ) pasakė:

⁹⁰ *Chadisas, įrašytas Sachych Ibn Chibban.*

⁹¹ *Chadisas, perduotas Al-Bukhari ir Muslim.*

„Kai vyras turi lytinių santykių (su savo žmona) jis gauna apdovanojimą už labdarą.“ Kompanionai paklausė: „Allaho Pasiuntiny, kai vienas iš mūsų numalšina seksualinį troškimą (su savo žmona), ar jis už tai apdovanojamas?“ Jis atsakė: „Matote, jei jis pasitenkintų neteisėtu būdu (su kita moterimi, kuri nėra jo žmona), argi tai nebūtų jam nuodėmė? Panašiai, jei jis pasitenkintų teisėtu būdu, jis turėtų būti apdovanotas.“⁹²

Skirybų draudimas

Evangelija pagal Matą 5, 31-32: „³¹ Taip pat buvo pasakyta: Kas atleidžia žmoną, tegul išduoda jai skirybų raštą. ³²O aš jums sakau: kiekvienas, kuris atleidžia žmoną, – jei ne ištvirkavimo atveju, – skatina ją svetimauti; ir jeigu kas atleistąją veda – svetimauja.“ (Mt 5, 31-32)

Ar civilizuotos visuomenės sutinka nesiskirti ar vis dėlto didžiausias skirybų skaičius egzistuoja būtent išsivysčiusiose šalyse?! Ar sugebėjo krikščionys sekti šiais mokymais ar vis dėlto laikė juos nesaikingais ir nelanksčiais?!

Realybė rodo, kad yra daugybė santuokų, kurios negali tęstis, o jei, nepaisant problemų, jos tęsiamos, tai sukelia didžiulę skriaudą ir žalą abiem sutuoktiniams. Tokią skriaudą, kurią sustabdyti gali tik skirybos. Mes skaitėme laikraščiuose apie kelis atvejus, kai moterys nužudė savo krikščionius vyrus tam, kad jų atsikratytų, nes jie negali išsiskirti!

Tačiau islamas leido skirybas, kad palengvintų žmonėms, jei jų sugyvenimas nebeįmanomas. Taigi, jie civilizuotai išsiskiria ir veda, ką panorėję. Allahas Aukščiausiais sako:

⁹² Chadisas, įrašytas *Sachych Muslim*.

„Palikite jas pas save gražiuoju arba skirkitės su jomis gražiuoju.“ (Koranas, 65:2)

Šiandieną visos civilizuotos šalys, nepaisydamos bažnyčios draudimo skirtis, pasekė islamo *šarija* tame, kad ji leidžia išsiskirti, ir įteisino tai kaip civilines skyrybas.

Galvos nukirtimas

Priešo galvos nukirtimas ar mirusiųjų kūnų išniekinimas islame yra draudžiamas.

„Amr ibn Al-As ir Šurachbyl bin Chasana pasiuntė Ukba pas Abu Bakr su vieno didžiausių priešų Jianak galva. Kai Ukba atėjo pas Abu Bakr ir parodė jam savo nešulį, Abu Bakr pasmerkė šį jo veiksma. Ukba jam pasakė: „Kalife, bizantiečiai mums daro tą patį (t. y. nukerta belaisviams musulmonams galvas)!“ Tada Abu Bakr jam tarė: „Ar tu seki persų ir bizantiečių pavyzdžiu?! Neneškite man jokių galvų. Man užtenka tik naujienų.“⁹³

Šiandieną kai kurie Vakarų televizijos pranešėjai galvų nukirtimus bando priskirti musulmonams. Jei šie pranešėjai pasiskaitytų istoriją, jie atrastų, kad tiesa yra priešinga. Kiek galvų nukirtimų dar visai neseniai buvo atlikta jų šalyse? Pavyzdžiui, ant Milano bažnyčios išorinės sienos matome skulptūrą, vaizduojančią riterį, laikantį galvą, kurią pats nukirto, vienoje rankoje, o kitoje – ilgą kardą. Ar matėme panašių skulptūrų ant mečečių sienų?! Žinoma, kad NE.

O dėl tų kelių musulmonų, kurie viešai skerdė žmones ir kirto jiems galvas – tai jų individualūs veiksmai, neturintys

⁹³ *Ibn Hadžar Al-Askalani.*

nieko bendra su *šarija*. Tokių veiksmų tikslas yra purvina politika, islamo įvaizdžio išniekinimas ir žmonių nuo islamo atgrasymas. Tuos žmones dosniai remia trečiosios šalys, kad šie jų brangiomis profesionaliomis kameromis nufilmuotų filmo sceną kaip, pavyzdžiui, nužudomas nekaltas žurnalistas, kuris nieko blogo nepadarė ir niekada prieš juos nekovojo. Tokie žmonės skleidžia žemėje destruktiją, o ne kūrybą ir taiką. Allahas sako:

„O kuomet jis nususuka, tai vaikšto žemėje, kad platintų ten nedorą ir pražudytų r pasėlius, ir palikuonis, – o Allahas nemėgsta nedorybės!“ (Koranas, 2:205)

Kas nors gali paklausti: „O kaipgi tų žmonių naudojamos vėliavos, ant kurių užrašytos islamiškos frazės, ar tai neįrodo, kad jie atstovauja islamą?“ Mes atsakome, sakydami: „Jei kas nors turi mažą pigų automobilį ir priklįjuoja ant jo merседeso logotipą, ar tas automobilis tampa merседesu?“ Žinoma, kad NE. Jūs turite palyginti jų veiksmus su islamo mokymais, kad pamatytumėte, jog jie neturi nieko bendra.

Allahas Aukščiausiasis sako:

„Ir jeigu jūs bausite juos, tai bauskite panašiai, kaip patys buvote nubausti. O jeigu parodysite jiems kantrybę – tai bus geriau kenčiantiesiems.“ (Koranas, 16:126)

Islamas ir kova su vergovės sistema

Islamas visais būdais kovojo prieš vergovę. Jame įsakytas vergų išlaisvinimas ir pažadėtas didžiulis apdovanojimas tiems, kurie išlaisvino savo vergus, nes tai taip pat laikoma priežastimi įžengti į Rojų. Allaho Pasiuntinys (ﷺ) pasakė:

„Tam, kuris išlaisvins vergą, Allahas išlaisvins nuo Pragaro kiekviena jo galūnę už kiekvieną jo vergo galūnę, net ir lytinius organus.“⁹⁴

Tačiau islamas neuždraudė vergovės, kad toks draudimas visapusiškai nesusikirstų su realybe. Tai buvo tarptautinė sistema, naudojama kiekvienoje šalyje, ekonominė ir finansinė sistema, nuo kurios priklausė kiekviena visuomenė. Dėl šių priežasčių ir Jėzus, tebūnie jam taika, neuždraudė vergovės. Islamas uždraudė visus žmonių pavergimo būdus, išskyrus vieną – karo belaisvius – ir tik su viena sąlyga – jei musulmonų lyderis norėtų paversti juos vergais. Islamas, susiaurindamas vergovės šaltinius iki vieno vienintelio, išplėtė jų išlaisvinimo būdus. Taigi, vergo išlaisvinimas tapo daugelių musulmonų padarytų nuodėmių išpirkimu. Pavyzdžiui, vergo išlaisvinimu musulmonas gali išpirkti šias nuodėmes.

- **Žmogžudystė.** Allahas Aukščiausiasis sako:

„Netinka tikinčiajam žudyti tikintįjį, nebent per klaidą. O kas užmuš tikintįjį per klaidą, tai privalo duoti laisvę tikinčiam vergui ir įteikti dalį jo šeimai išpirka, jeigu šie nepavers jos išmalda. O jeigu jis yra iš priešiškos jums tautos ir tikintis, tai – išlaisvinkite tikintį vergą. O jeigu jis iš tautos, tarp kurios ir jūsų yra sutartis, tai išpirka įteikiama jo šeimai ir tikintis vergas išlaisvinamas.“ (Koranas, 4:92)

- **Priesaikos sulaužymas.** Allahas Aukščiausiasis sako:

„Allahas neišieško iš jūsų už lengvabūdiškumą jūsų priesaikose, bet Jis išieško iš jūsų už tai, ką jūs surišate priesaikomis. Išpirka už tai – pamaitinti dešimt vargšų iš to, kuo jūs maitinate savo šeimas, arba aprengti juos, arba išlaisvinti vergą.“ (Koranas, 5:89)

⁹⁴ *Chadisas*, perduotas Muslim.

- *Az-zihar*⁹⁵. Allahas Aukščiausiasis sako:

„Tie, kurie savo žmonas vadina uždraustomis sau, o paskui atsisako to, ką pasakė, – privalo išlaisvinti vergą, anksčiau nei jie prisilies vienas prie kito.“ (Koranas, 58:3)

- **Lytinis suartėjimas per Ramadaną.**

Abu Huraira, lai Allahas būna juo patenkintas, pranešė apie vyrą, kuris per Ramadaną pasninką turėjo lytinių santykių su savo žmona. Jis paprašė Allaho Pasiuntinio (ﷺ) religinio verdikto ir Pranašas (ﷺ) pasakė:

„Ar gali rasti vergą (ar belaisvį, kuriam dovanotum laisvę)?“ Jis atsakė: „Ne.“ Pranašas (ﷺ) paklausė: „Ar gali be pertraukos pasninkauti du mėnesius?“ Jis atsakė: „Ne.“ Pranašas (ﷺ) pasakė: „Tada pamaitink šešiasdešimt vargšų.“⁹⁶

- **Vergo mušimas.** Allaho Pasiuntinys (ﷺ) pasakė:

„Tam, kuris talžo ar muša savo vergą, išpirkimas už tai yra to vergo išlaisvinimas.“⁹⁷

Tai, kad islamas rūpinosi vergų išlaisvinimu, sako ir šie faktai:

1. **Islamą įteisino *al-mukatabah* sutartį** tarp šeimininko ir vergo, pagal kurią vergas išlaisvinamas už tam tikrą abiejų sutartą pinigų sumą.

⁹⁵ *Az-zihar* – vyro pasakymas žmonai: „Tu man kaip motinos nugara (t. y. neleidžiama lytiniam suartėjimui). Tai buvo viena iš skyrybų prieš islamą formų, kurią islamas uždraudė, nes moteris likdavo nei ištekėjusi, nei išsiskyrusi.

⁹⁶ *Chadisas*, įrašytas *Sachych Muslim*.

⁹⁷ *Chadisas*, įrašytas *Sachych Muslim*.

Kai vergas paprašo laisvės, šeimininkas privalo sutikti ir tada abu pasirašo tokią sutartį. Apie tai sako Allahas Aukščiausiasis:

„O tie, kurie nori atleidžiamąjį (laisvės) rašto, iš tų, kuriuos užvaldė jūsų dešinės, – atleiskite, jeigu žinote, kad jie turi gerų (savybių), ir duokite jiems iš Allaho turto tai, ką Jis davė jums.“ (Koranas, 24:33)

2. Islamas įteisino *zakiato* (kasmetinės privalomosios labdaros) skyrimą vergų išlaisvinimui. Allahas Aukščiausiasis sako:

„Išties aukos (*zakiat*, aukojami pinigai) – tik neturtėliams ir vargšams, ir tiems, kas renka jas ir dalina (atlygis), – tiems, kurių širdys jaučiasi artimos, ir vergų išpirkai, ir skolininkams Allaho kelyje, ir keleiviams. Toks Allaho sprendimas. Allahas – Žinantis, Išmintingas!“ (Koranas, 9:60)

Vergovės sistema Biblijoje

Pakartoto įstatymo knyga 20, 10-16: „¹⁰ Prisiartinęs prie miesto jį užpulti, pasiūlyk jam taikos sąlygas. ¹¹ Jeigu jis tavo taikos sąlygas priima ir tau pasiduoda, tada visi jame esantys žmonės turės tau lažą eiti. ¹² O jeigu jis tau taikiai nepasiduoda, bet su tavimi kariauja, tada tu jį apgulsi. ¹³ Viešpačiui, tavo Dievui, atidavus jį tau į rankas, išžudysi jame visus vyriškius kalaviju. ¹⁴ Tačiau kaip grobį gali pasiimti sau moteris, vaikus, galvijus bei visa kita, kas yra mieste, – visą karo laimikį, – ir gali maitintis iš savo priešų paimto karo laimikio, kurį Viešpats, tavo Dievas, bus tau davęs. ¹⁵ Taip elgsiesi su visais miestais, kurie yra labai

toli nuo tavęs, – su tais miestais, kurie nepriklauso arti esančioms tautoms. ¹⁶ Tačiau šių tautų miestuose, kuriuos Viešpats, tavo Dievas, duoda tau kaip paveldą, nepaliksi gyvo nė vieno, kas kvėpuoja.“ (Išt 20, 10-16)

Išėjimo knyga 21, 7-8: „⁷ Jei kas parduos savo dukterį į verges, ji neišeis laisva, kaip išlaisvinami vyrai vergai. ⁸ Jei ji nepatiktų savo šeimnininkui, kuris sau ją buvo pasiskyręs, tada jis turi leisti ją išpirkti. Jis neturės teisės ją parduoti pašaliečiams, nes su ja apgaulingai pasielgė.“ (Iš 21, 7-8)

Išėjimo knyga 21, 5-6: „⁵ Betgi jei vergas pasako: 'Aš myliu savo šeimnininką, žmoną ir vaikus, aš nenoriu būti laisvas', ⁶ jo šeimnininkas nuves jį prieš Dievą. Jis bus privestas prie durų ar durų staktų, ir jo šeimnininkas yla perdurs jam ausį. Tada jis tarnaus šeimnininkui visą gyvenimą.“ (Iš 21, 5-6)

Išėjimo knyga 22, 1-3: „¹ Jei vagis, užkluptas besilaužiantis į namus, būtų mušamas ir numirtų, nėra kraujo kaltės. ² Bet jei tai įvyktų saulei patekėjus, yra kraujo kaltė. Vagis turės atsilyginti už vagystę, bet jei neturėtų kuo tai padaryti, bus parduotas už savo vagystę. ³ Jei pavogtas gyvulys, – ar tai būtų jautis, ar asilas, ar avis, – būtų rastas pas jį gyvas, vagis turės atsilyginti dvigubai.“ (Iš 21, 1-3)

Islamas ir kova prieš rasizmą

Islamas teisiškai panaikino visas žmonių tarpusavio diskriminacijos formas per nurodymus draudžiančius bet kokį rasizmą, kastas ar diskriminaciją dėl odos spalvos. Islame

žmonės skirstomi tik pagal dievobaimingumą. Allahas Aukščiausiasis sako:

„O žmonės! Mes sukūrėme jus iš vyro ir moters ir padarėme jus tautomis ir gentimis, kad pažintumėt vienas kitą. Juk kilmingiausias tarp jūsų – pats dievobaimingiausias. Iš tikrųjų Allahas – Visažinis, Išmanantis!“ (Koranas, 49:13)

Pranašas (ﷺ) pasakė:

„O žmonės! Iš tiesų, jūsų Viešpats yra Vienas ir jūsų tėvas Adomas yra vienas. Arabas nėra pranašesnis už nearabą, nei nearabas nėra pranašesnis už arabą. Baltaodis nėra pranašesnis už juodaodį, nei juodaodis nėra pranašesnis už baltaodį, išskyrus dievobaimingumu. Iš tiesų, pats garbingiausias Allahui yra pats dievobaimingiausias. Ar perdaviau jums žinią?“ Jie atsakė: „Taip, perdavei, Allaho Pasiuntiny.“ Tada jis pasakė: „Esantieji čia lai perduoda tiems, kurių čia nėra.“⁹⁸

O Biblijoje randame tokį teiginį:

Evangelija pagal Matą 15, 23-28: „²³ Bet Jėzus neatsiliepė. Tuomet priėjo mokiniai ir ėmė jį prašyti: „Išklausyk ją, nes ji sekioja iš paskos šaukdama!“²⁴ Jėzus tarė: „Aš esu siųstas tik pas pražuvusias Izraelio namų avis“. ²⁵ Tada moteris pribėgusi puolė ant žemės, maldaudama: „Viešpatie, padėk man!“²⁶ Jis atsakė: „Nedera imti vaikų duoną ir mesti šunychiams“. ²⁷ O ji sako: „Taip, Viešpatie, bet ir šunychiai ėda trupinius, nukritusius nuo šeimnininko stalo“. ²⁸ Tuomet Jėzus tarė jai: „O moterie, didis tavo tikėjimas! Tebūnie tau, kaip prašai“. Ir tą pačią valandą jos duktė pasveiko.“ (Mt 5, 23-28)

⁹⁸ Chadisas, įrašytas *As-Silsila As-Sachycha*.

Šiame tekste yra aiškus ir grubus atsakas visiems tiems, kurie teigia, kad Jėzus, tebūnie jam taika, atėjo išganyti viso pasaulio, būti nukryžiuotas, išpirkti nuodėmes ir t.t.. Kaip jis pats pasakė, jo nesiuntė jums ir jis jūsų nepažįsta! Jis buvo siųstas išskirtinai Izraelio vaikams.

Pakartoto įstatymo knyga 23, 19-20: „¹⁹ Neneši kekšės užmokesčio ar kekšininko atlygio į Viešpaties, savo Dievo, Namus kaip atnašos už įžadą, nes jiedu abu yra pasibjaurėjimas Viešpačiui, tavo Dievui. ²⁰ Neimsi palūkanų už paskolas savo tautiečiui, palūkanų už pinigus, palūkanų už maistą ar už bet ką kita, kas yra paskolinta.“ (Įst 23, 19-20)

Islamo šarija ir ir jos įteisintas džiaugimasis gyvenimu

Apranga ir švara

Islamo *šarija* kiekvienam musulmonui visa kame įsako grožį: rūbais, išvaizda, aromatu ir kalba. Allaho Pasiuntinys (ﷺ) pasakė:

„Allahas yra gražus, ir Jis myli grožį.“ ⁹⁹

Džabir ibn Abdullah, lai Allahas būna juo patenkintas, perdavė:

„Pas mus apsilankė Allaho Pasiuntinys (ﷺ) ir pamatė nesusišukavusį, išsitaršiusiais plaukais vyrą. Jis pasakė: „Ar šis vyras nerado nieko, kuo pagražintų savo

⁹⁹ Chadisas, įrašytas *Sachych Muslim*.

plaukus?“ Jis pamatė kitą vyrą, dėvinti purvinus drabužius, ir tarė: „Ar šis vyras nerado kuo išsiskalbti savo rūbus?“¹⁰⁰

Abū Al-Achuas pacitavo savo tėvą, lai Allahas būna jais patenkintas:

„Aš atėjau pas Pranašą (ﷺ), vilkėdamas mano gerovės neatitinkantį rūbą, ir jis (man) pasakė: „Ar turi kokio nors turto?“ Aš atsakiau: „Taip.“ Jis paklausė: „Kas tai?“ Aš atsakiau: „Allahas man davė kupranugarių, avių, žirgų ir vergų.“ Tada jis pasakė: „Jei Allahas tau suteikė gerovę, tai lai Allaho malonė ir dosnumas atsispindi tavo išvaizdoje.“¹⁰¹

Džabir bin Samurah, lai Allahas būna juo patenkintas, pasakė:

„Mėnesienos šviesoje pamačiau Pranašą (ﷺ) dėvinti raudoną mantiją (*chulla*), tad vis žvelgiau tai į Allaho Pasiuntinį, tai į mėnulį, ir jis man atrodė gražesnis už mėnulį.“¹⁰²

Al-Bara' bin Azib, lai Allahas būna juo patenkintas, pasakė:

„Allaho Pasiuntinys (ﷺ) buvo vidutinio ūgio vyras, plačiais pečiais, ant ausų spenelių krintančiais plaukais. Jis apsisiautė raudona mantija (*chulla*) ir aš nesu matęs nieko patrauklesnio už jį.“¹⁰³

Abdullah ibn Abbas, lai Allahas būna juo patenkintas, perdavė:

¹⁰⁰ *Chadisas, įrašytas Sunan Abū Davud.*

¹⁰¹ *Chadisas, perduotas Abū Davud.*

¹⁰² *Chadisas, perduotas At-Tirmizi.*

¹⁰³ *Chadisas, įrašytas Sachych Muslim.*

„Kai sukilo charūryjah (*khauaridž*¹⁰⁴) aš atėjau pas Ali, lai Allahas būna juo patenkintas. Jis pasakė: „Eik pas juos ir diskutuok.“ Tada aš užsivilkau geriausias savo rūbus, kurie buvo iš Jemeno. Abū Zumail (perdavėjas) pasakė: „Ibn Abbas buvo patrauklus ir įspūdingas.“ Ibn Abbas pasakė: „Kai pas juos nuėjau, jie pasakė: „Sveikas atvykęs, Ibn Abbas! Kas čia per drabužiai?“ Aš pasakiau: „Kodėl man prieštaraujate? Mačiau Allaho Pasiuntinį (ﷺ) geriausiais drabužiais.“¹⁰⁵

Pinigų leidimą musulmono visapusiškai elegancijai, nešvaistant ir neleidžiant per daug iš arogancijos, *šarija* laiko veiksmu, už kurį musulmonas bus apdovanotas. Allahas Aukščiausiasis pasakė:

„O sūnūs Adomo! Dėkitės savo papuošalus prie kiekvienos mečetės, valgykite ir gerkite, bet nešvaistykite: juk Jis nemyli švaistūnų!“ (Koranas, 7:31)

Islamiškoji apranga

Šarijoje nėra tokio dalyko kaip islamiškoji apranga, kaip daro sufijai ir šiitai, kurie, pavyzdžiui, rengiasi tam tikru būdu, tam tikrais, tam tikros spalvos rūbais: žaliais, juodais ir pan. Tačiau islamo *šarijoje* esama būtinų aprangos taisyklių, kurių privalo laikytis musulmonai ir musulmonės:

¹⁰⁴ *Khauaridž* (vienaskaita – *kharidžij*) – išklydusi, kraštutinumų šalininkų grupė, maištaujanti ir kovojanti prieš musulmonų valdovą ir didžiąją musulmonų tautos dalį

¹⁰⁵ *Chadisas*, perduotas Abū Davud.

• **Rūbai turi skirtis nuo nemusulmonų rūbų**, pavyzdžiui, nuo tų, kuriuos dėvi tik budistai arba tik krikščionių kunigai, vienuoliai ar judėjų rabinai. Allaho Pasiuntinys (ﷺ) pasakė:

„Tas, kuris mėgdžioja kitus žmones, yra laikomas vienu iš jų.“ ¹⁰⁶

• **Drabužiai privalo dengti kūno vietas, kurias islamo šarija uždraudė demonstruoti**, jos neturi matytis dėl per trumpų ar permatomų rūbų.

• **Apranga privalo būti švari, elegantiška ir reprezentatyvi**. Pranašas (ﷺ), pamatęs vyrą purvinais drabužiais, pasakė:

„Ar šis vyras nerado kuo išsiskalbti savo drabužius?“ ¹⁰⁷

• **Apranga turi maloniai kvėpėti**, kad žmonės nenusisuktų nuo juos dėvinčiojo. Allaho Pasiuntinys (ﷺ) uždraudė, prieš einant melstis, valgyti česnaką ar svogūną:

„Tas, kuris valgė česnaką arba svogūną, tesilaiko atokiai nuo mūsų ir mūsų mečečių.“ ¹⁰⁸

• **Apranga negali būti pasididžiavimu ir tuštybe (*libas aš-šuhra*)**, tai yra kokia nors iš aplinkos išsiskirianti apranga, keista visuomenei, ar netinkama, moralės normoms prieštaraujanti apranga. Allaho Pasiuntinys (ﷺ) pasakė:

„Tą, kuris šiame pasaulyje dėvi didybės ir tuštybės rūbą (*libas aš-šahr*), Prikelties Dieną Allahas aprens pažeminimo rūbu.“ ¹⁰⁹

¹⁰⁶ *Chadisas*, perduotas Ibn Chibban.

¹⁰⁷ *Chadisas*, įrašytas *Sunnan Abū Davud*.

¹⁰⁸ *Chadisas*, perduotas Al-Bukhari ir Muslim.

¹⁰⁹ *Chadisas*, įrašytas *Sachych Abū Davud*.

• **Moters apranga privalo skirtis nuo vyro aprangos, o vyro – nuo moters.** Abu Hurairah, lai Allahas būna juo patenkintas, pasakė:

„Allaho Pasiuntinys (ﷺ) prakeikė vyrą, kuris rengiasi kaip moteris, ir prakeikė moterį, kuri rengiasi kaip vyras.“¹¹⁰

Yra Pranašo (ﷺ) pasakymų, kuriuose minima, kaip svarbu, kad musulmonas prižiūrėtų savo išvaizdą. Norintiesiems apie tai sužinoti daugiau yra knygos apie aprangą islame.

Apibendrinant, islamo *šarija* skiria didžiulį dėmesį musulmono švarai ir gerai išvaizdai. Taigi, jo bloga išvaizda, nešvara ar elegancijos trūkumas neturėtų versti žmones nuo jo nusisukti.

Ši tema yra svarbi, nes nemusulmonams Vakaruose gali sukelti klaidingą supratimą apie islamo *šariją*, kai užsieniečiai musulmonai ar tų šalių naujieji musulmonai rengiasi neįprastais rūbais, kad kiti matytų, jog jie musulmonai. Pavyzdžiui, jie gali vilkėti tamsiai pilką apsiaustą (*džalabiją*), kurį vilki Aukštutinio Egipto gyventojai, tiek musulmonai, tiek krikščionys, tad tie musulmonai, kurie Europoje vilki tokius apsiaustus, sutapatina save ne su musulmonais, bet su Aukštutinio Egipto gyventojais (kuriais jie nėra). Arba jie gali ant šio tamsiai pilko apsiausto vilkėti vakarietišką ar kario švarką (nepaisant fakto, kad jie ne kariai ir neturi teisės dėvėti tokių švarkų). Arba, pavyzdžiui, kas nors užsidengia galvą keistu tiurbanu ar skara, kai jis turėtų dėvėti drabužius, su kuriais patiktų kitiems žmonėms, būtų jų komforto ir pasitenkinimo šaltiniu, o ne dėvėti kažką, kas žmones atgrasytų nuo jo ar keltų jiems nerimą ir abejones. Allaho Pasiuntinio (ﷺ)

¹¹⁰ *Chadisas, įrašytas Sachych Ibn Chibban.*

išvaizda ir aromatas buvo geriausi ir kiekvienas, jį pamatęs, jautė pasitenkinimą ir ramybę.

Privalome skirti tam tikrų asociacijų ar organizacijų aprangą nuo religinių sektų ar grupių, tokių kaip sufijai ar šiitai, aprangos. Mokyklų, universitetų, tarptautinių ar vietinių organizacijų apranga nesiremia kokios nors religijos ar sektos nuostatomis, tai tik skiriamoji joms priklausančių narių ar darbuotojų apranga, tad tai yra gerai.

Maistas ir gėrimas

Allahas Aukščiausiasis sako:

„Sakyk: „Kas uždraudė Allaho papuošalus, kuriuos Jis atsiuntė Savo vergams, ir grožybes, kurios jiems skirtos?“ Sakyk: „Tai – tik tai tiems, kurie patikėjo, šiame gyvenime ir išskirtinai tik jiems Prikėlimo dieną.“ Taip aiškiname Mes ženklus žmonėms, kurie žino!“ (Koranas, 7:32)

Islamo *šarija* leido džiaugtis visomis maisto ir gėrimų rūšimis, išskyrus tai, ką uždraudė Koranas ar *sunna*. Allahas Aukščiausiasis sako:

„Uždrausta jums dvėseliena ir kraujas, ir kiauliena, ir tai, kas paskersta ne vardan Allaho, ir tai, kas pasmaugta, kas buvo žiauriai nudobta, užsimušė krisdamas iš aukščio, ir kas užbadyta ragais arba sudraskyta žvėries, – išskyrus tai, ką papjausite pagal ritualą, – ir tai, kas paskersta aukojimams, ir draudžiama dalintis strėlės metimu. Visa tai – nešvarybės.“ (Koranas, 5:3)

Allahas Aukščiausiasis sako:

„Jie klausia tavęs apie vyną ir azartinius žaidimus. Sakyk: „Abu – didelė nuodėmė ir tam tikra nauda žmonėms, bet nuodėmėms daugiau nei naudos.“ Ir klausia jie tavęs: ką jiems eikvoti? Sakyk: „Likutį.“ Taip aiškina Allahas jums ženklus, – gal susimąstysite.“ (Koranas, 2:219)

Be to, uždraustas besaikingumas. Allahas Aukščiausiasis sako:

„Valgykite ir gerkite, bet nešvaistikite: juk Jis nemyli švaistūnų!“ (Koranas, 7:31)

Taip pat šaiškintas tinkamas maitinimosi ir gėrimo būdas, kuris, Allahui leidus, apsaugo kūną nuo ligų. Allaho Pasiuntinys (ﷺ) pasakė:

„Pati blogiausia talpa, kurią žmogus užpildo, yra jo skrandis. Pakanka kelių kąsnių, kad išlaikytų jo nugarą tiesią. Bet jei reikia daugiau, tada vienas trečdalis (skrandžio tūrio) – maistui, vienas trečdalis – gėrimui ir vienas trečdalis – orui.“¹¹¹

Leidžiamos pramogos

Gyvenimas pagal islamo *šariją* nėra, kaip kas nors gali pagalvoti, be džiaugsmo ir leidžiamų pramogų. Chanzala Al-Usaidi, lai Allahas būna juo patenkintas, pasakė:

„Sutikau Abu Bakr ir jis pasakė: „Kaip tu gyveni, Hanzala?“ Aš atsakiau: „Hanzala tapo veidmainiu.“ Jis pasakė: „Subchanallah¹¹², ką tu sakai?“ Aš pasakiau: „Kai

¹¹¹ *Chadisas*, perduotas At-Tirmizi.

¹¹² *Subchanallah* - iš arabų kalbos, Išaukštintasis Allahas, absoliučiai tobulas, sakoma nustebus.

esame Allaho Pasiuntinio (ﷺ) kompanijoje ir jis mums primena apie Pragarą ir Rojų, mes jaučiamės tap, tarsi savo akimis juos matytume, o kai paliekame jį (ﷺ) ir grįžtame į savo namus, užsiėmę su savo žmonomis, vaikais ir verslais, daug ką pamirštame (apie dalykus, susijusius su Būsimuoju gyvenimu).“ Abu Bakr pasakė: „Prisiekiu Allahu, aš irgi tai patiriu.“ Tad mudu su Abu Bakr nuėjome pas Allaho Pasiuntinį (ﷺ) ir aš jam pasakiau: „O Allaho Pasiuntiny! Hanzala pavorio veidmainiu.“ Į tai Allaho Pasiuntinys (ﷺ) pasakė: „Kas tau atsitiko?“ Aš pasakiau: „O Allaho Pasiuntiny! Kai esame tavo kompanijoje, tu mums primeni apie Pragarą ir Rojų, kol pradedame jaustis taip, tarsi matytume juos savo akimis, bet kai paliekame tave, užsiimame su savo žmonomis, vaikais ir verslais ir pamirštame daug dalykų (susijusių su Būsimuoju gyvenimu).“ Į tai Allaho Pasiuntinys (ﷺ) pasakė: „Prisiekiu Tuo, Kurio Rankoje mano gyvybė, jei nuėję namo išlaikytumėte tokią pat būseną, kurioje buvote su manimi, ir užsiimtumėte Allaho minėjimu, angelai sveikintųsi su jumis, kai esate lovoje ir kai keliaujate, tačiau, Hanzala, turi būti valanda (garbinimui) ir valanda (mūsų žemiškiems reikalams).“ Pranašas (ﷺ) pakartojo tai tris kartus.“ ¹¹³

Šiame *chadise* Allaho Pasiuntinys (ﷺ) išaiškino, kad leidžiamos pramogos ir poilsis būtinas sielos energijos ir gyvybiškumo atstatymui.

Allaho Pasiuntinys (ﷺ) savo draugams parodė juokavimo, linksmybių ir pramogų etiką. Kai jo paklausė:

¹¹³ *Chadisas*, įrašytas *Sachych Muslim*.

„O Allaho Pasiuntiny! Tu juokauji su mumis!“ Pranašas (ﷺ) atsakė: „Taip, bet sakau tiktai tiesą.“¹¹⁴

Juokauti galima ne tik žodžiais, bet ir veiksmais. Anas bin Malik, lai Allahas būna juo patenkintas, perdavė:

„Kaskart, kai dykumos gyventojas vardu Zahir aplankydavo Allaho Pasiuntinį (ﷺ), jis atnešdavo Pranašui (ﷺ) dovanų iš dykumos (daržovių ir pan.). Kai jis norėdavo palikti miestą ir grįžti į dykumą, Allaho Pasiuntinys (ﷺ) padovanodavo jam miesto gėrybių. Kartą Allaho Pasiuntinys (ﷺ) pasakė: „Zahir yra mūsų dykuma, o mes esame jo miestas.“ Kartą, kai Zahir pardavinėjo savo prekes, pas jį atėjo Pranašas (ﷺ) ir sugriebė jį iš nugaros, o Zahir nepamatė, kas jį sugavo. Zahir paklausė: „Kas čia? Paleisk mane.“ Bet, akies krašteliu pamatęs, jog tai Allaho Pasiuntinys (ﷺ), išsitiesė ir pradėjo spaustis prie Allaho Pasiuntinio (ﷺ) krūtinės. Tuomet Allaho Pasiuntinys (ﷺ) pasakė (pajuokavo): „Kas pirks šį vergą?“ Zahir atsakė: „O Allaho Pasiuntiny! Jei mane parduotum, tu parduotum daiktą su trūkumais, ir užsidirbtum labai mažą pinigų sumą (nes Zahir, lai Allahas būna juo patenkintas, nebuvo patrauklus).“ Allaho Pasiuntinys (ﷺ) pasakė: „Ne, Allahui tu nesi daiktas su trūkumais (arba jis pasakė: „Bet Allahui tu esi labai vertingas).“¹¹⁵

Juokavimo etiketas šarijoje

- Juokai privalo nieko neužgauti ar neįžeisti, kaip pasakė Pasiuntinys (ﷺ):

¹¹⁴ Chadisas, įrašytas *Sunnan At-Tirmizi*.

¹¹⁵ Chadisas, įrašytas *Sachych Ibn Chibban*.

„Neleistina musulmonui gąsdinti kitą musulmoną.“¹¹⁶

- Juokai privalo būti sąžiningi. Pavyzdžiui, negalima juokaujant meluoti, kaip pasakė Allahas Pasiuntinys (ﷺ):

„Vargas tam, kuris juokaudamas sako netiesą. Vargas jam! Vargas jam!“

Islamo *šarija* leido pramogas ir pasilinksminimus su sąlyga, kad jie yra leidžiami, tokie kaip šaudymas iš lanko ar jodinėjimas. Allahas Pasiuntinys (ﷺ) pasakė:

„Visi dalykai, kuriuos pramogai daro musulmonas vyras yra bergždi (t. y. jis negaus už juos apdovanojimo) išskyrus šaudymą iš lanko, žirgų išjodinėjimą ir žaidimus su savo žmona, nes už šiuos dalykus apdovanojama.“¹¹⁷

Ji taip pat leido viską, kas palaiko sveiką kūną ir jo gerą formą, kaip plaukimas, fechtavimasis ir imtynės.

„Kartą Pranašas (ﷺ) galinėjosi su vyru, vardu Rakana, kuris buvo žinomas dėl savo jėgos. Rakana pasakė: „Jei tu mane nugalėsi – duosiu tau avių, o jei aš tave nugalėsiu – duosi man avių.“ Pranašas (ﷺ) jį nugalėjo ir Rakana pasakė: „Ateik dar kartą.“ Pranašas (ﷺ) nugalėjo jį antrą kartą ir Rakana pasakė: „Ateik dar kartą.“ Pranašas (ﷺ) nugalėjo jį trečią kartą. Tada Rakana paklausė: „Ką turėčiau pasakyti savo šeimai? Aš galiu pasakyti, kad pirmąją avių suėdė vilkas, o antroji pasimetė, bet ką galėčiau pasakyti apie trečiąją?“ Tada Pranašas (ﷺ) jam pasakė: „Mes neapsunkinsime tavęs dviem dalykais – tavo nugalėjimu imtynėse ir avių paėmimu. Pasilaikyk savo avis.“¹¹⁸

¹¹⁶ Chadisas, įrašytas *Musnad Achmad*.

¹¹⁷ Chadisas, įrašytas *Sunnan ibn Madžah*.

¹¹⁸ Chadisas, įrašytas *Ghajatu Al-Maram*.

Aštuntoji dalis

Krikščioniškoji ir judaizmo šarija

- **Ar Senasis Testamentas yra krikščionių ir judėjų šventoji knyga?**
- **Krikščioniškos ir judaizmo šarijos pavyzdžiai Biblijoje**
 1. Rankos nukirtimo bausmė Biblijoje
 2. Bausmė už svetimavimą Biblijoje
 3. Mirties bausmė Biblijoje
 4. Tikėjimo laisvė Biblijoje ir bausmė už apostazę
 5. Pavyduliavimas Biblijoje

Aštuntoji dalis

Krikščioniškoji ir judaizmo šarija

Ar Senasis Testamentas yra krikščionių ir judėjų šventoji knyga?

Prieš pasinerdami į kelis krikščioniškos ir judaizmo šarijos pavyzdžius, norime sužinoti, ar Senasis Testamentas yra tiek krikščionių, tiek judėjų šventoji knyga ar ne. Pokalbių su keliais krikščionimis pradžioje mačiau didžiulį jų entuziazmą dėl fakto, kad Biblija – Senasis ir Naujasis Testamentas – yra Dievo apreikštas Žodis, kuris neiškraipytas ir negali būti pakeistas ar prarastas. Perskaičius jiems kelis Senojo Testamento tekstus, jie staiga atsizada savo žodžių ir sako: „**Apie šiuos tekstus klauskite rabinų, nes aš nesu judėjas.**“ Kartais jie net išsizada Senojo Testamento, kaip visumos, sakydami: „**Visa tai buvo iki Jėzaus atėjimo, o po jo atėjimo viskas pasikeitė.**“ Žinoma, šis paaiškinimas yra nepriimtinas ir nepagrįstas, nes krikščionis nėra krikščionis, jei jis netiki Bibliją – vienodai, Senąjį ir Naująjį Testamentą. Tai krikščionims aišku ir akivaizdu. Tai turint omenyje, kai vienas iš krikščionių sako, kad jis ar ji netiki Senąjį Testamentą, bet tiki tik Naująjį Testamentą – krikščionybėje jis yra netikintis! O kas norėtų tuo įsitikinti, lai paklausia kunigų ir išgirsta, ką jie jam atsakys!

Evangelijoje pagal Matą (Mt 5, 17-19) minima, kad Jėzus, tebūnie jam taika, pasakė:

„¹⁷ Nemanykite, jog aš atėjęs panaikinti Įstatymo ar Pranašų. Ne panaikinti jų atėjau, bet įvykdyti. ¹⁸ Iš tiesų

sakau jums: kol dangus ir žemė nepraeis, nė viena raidelė ir nė vienas brūkšnelis neišnyks iš Įstatymo, viskas išsipildys. ¹⁹ Todėl kas pažeistų bent vieną iš mažiausių paliepimų ir taip elgtis mokytų žmones, tas bus vadinamas mažiausiu dangaus karalystėje. O kas juos vykdys ir jų mokys, bus vadinamas didžiu dangaus karalystėje.“ (Mt 5, 17-19)

O dabar peržvelkime kelis Biblijoje paminėtų bausmių pavyzdžius.

Rankos nukirtimo bausmė Biblijoje

Pakartoto įstatymo knyga 25, 11-12: „¹¹ Jei susimuštų du vyrai ir vieno jų žmona įsikištų gelbėti savo vyrą nuo priešininko rankos, ištiesdama ranką ir griebdama jam už gėdos, ¹² nukirsi jai ranką. Nerodyk jokio gailesčio.“ (Įst 25, 11-12)

Bausmė už svetimavimą Biblijoje

Kunigų knyga 21, 9: „⁹ Jei kunigo duktė suterštų save kekšyste, ji išniekintų ir savo tėvą. Ji turi būti sudeginta ugnyje.“ (Kun 21, 9)

Pakartoto įstatymo knyga 22, 20-21: „²⁰ Tačiau jei šis kaltinimas yra tiesa, – jei įsitikinta, kad mergina nebuvo mergelė, ²¹ – tada mergina bus išvesta prie jos tėvo namų durų, ir jos miesto vyrai užmuš ją akmenimis, nes ji padarė gėdingą dalyką Izraelyje, sanguliaudama savo tėvo namuose. Taip tu pašalinsi pikta iš jūsų.“ (Įst 22, 20-21)

Pakartoto įstatymo knyga 22, 23-24: „²³ Jei mieste vyras užklumpa merginą, kuri yra susižadėjusi, ir sueina su ja, ²⁴ išvesi juodu abu už miesto vartų ir užmuši akmenimis: merginą už tai, kad mieste nesišaukė pagalbos, o vyrą už tai, kad išprievartavo savo artimo žmoną. Taip tu pašalinsi pikta iš jūsų.“ (Įst 22, 23-24)

Evangelija pagal Matą 5, 27-29: „²⁷ Jūs esate girdėję, jog buvo pasakyta: *Nesvetimauk!* ²⁸ O aš jums sakau: kiekvienas, kuris geidulingai žvelgia į moterį, jau svetimauja savo širdimi. ²⁹ Jeigu tavo dešinioji akis skatina tave nusidėti, išlupk ją ir mesk šalin. Verčiau tau netekti vieno nario, negu kad visas kūnas būtų įmestas į pragarą.“ (Mt 5, 27-29)

Kunigų knyga 20, 10-15: „¹⁰ Jei vyras svetimauja su ištekėjusia moterimi, nusikalsdamas svetimavimu su artimo žmona, abu – svetimautojas ir svetimautoja – bus nubausti mirtimi. ¹¹ Jei vyras sugultų su savo tėvo žmona, jis atidengė savo tėvo nuogumą. Abu bus nubausti mirtimi – jie užsitraukė kraujo kalnę. ¹² Jei vyras sugultų su savo marčia, abu bus nubausti mirtimi. Jiedu nusikalto kraujomaiša – jie užsitraukė kraujo kalnę. ¹³ Jei vyras sugultų su vyriškiu tarsi su moterimi, jiedu abu nusikalto bjauriu iškrypimu – jie užsitraukė kraujo kalnę. ¹⁴ Jei vyras vestų moterį ir jos motiną, nusikalstų kraujomaiša. Jie – jis ir jos – turi būti sudeginti ugnyje, idant nebūtų tarp jūsų kraujomaišos. ¹⁵ Jei vyras turi lytinius santykius su gyvuliu, jis turi būti sudegintas, o gyvulį užmušite.“ (Kun 20, 10-15)

Šiose eilutėse paminėta daug bausmių, tokių kaip mirties bausmė moteriai, turėjusiai lytinių santykių su gyvūnu, ar vyrui, pamačiusiam savo sesers nuogumą ar turėjusiam lytinių santykių su moterimi per jos menstruacijas, ar pamačiusiam savo tetos nuogumą, ar santykiavusiam su jo dėdės ar brolio žmona ir t.t.

Kas nors pasakys: „Bet ar Jėzus nepanaikino užmėtymo akmenimis baudmės už svetimavimą ir nepaliko svetimavimo nusikaltimu be baudmės? Argi Evangelijoje pagal Joną (Jn 8, 7) nesakoma: „**Kas iš jūsų be nuodėmės, tegu pirmas sviedžia į ją akmenį**“?“

Į tai atsakome, kad krikščionių teologai sutiko, kad ši istorija yra suklastota ir į Bibliją pridėta dešimtajame amžiuje ¹¹⁹, todėl ja nesiremiama. Be to, pats Jėzus pasakė, kad jis neatėjo panaikinti Mozės įstatymų.

Evangelija pagal Matą 5, 17-18: „¹⁷ Nemanykite, jog aš atėjęs panaikinti Įstatymo ar Pranašų. Ne panaikinti jų atėjau, bet įvykdyti. ¹⁸ Iš tiesų sakau jums: kol dangus ir žemė nepraeis, nė viena raidelė ir nė vienas brūkšnelis neišnyks iš Įstatymo, viskas išsipildys.“ (Mt 5, 17-18)

Kitaip tariant, jei Jėzus šiandieną būtų su mumis, jis pagal Mozės *šariją* akmenimis užmėtytų bet kurią svetimavimą atlikusią moterį.

Mirties baudmė Biblijoje

Laiške žydams (Žyd 10, 28) Paulius sako: „²⁸ Jeigu kas nors pamina po kojų Mozės Įstatymą, tas be jokio pasigailėjimo turi mirti, dviem ar trimis liudytojams paliudijus.“ (Žyd 10, 28)

Išėjimo knyga 21, 12-25: „¹² Kas mirtinai sumuša žmogų, turi būti nubaustas mirtimi. <...> ¹⁴ Betgi jei kas nors apgalvotai užpultų ir klastingai kitą užmuštų, paimsi jį

¹¹⁹ Bart D. Ehrman, *Misquoting Jesus in the Bible*, audio paskaita, 33min; Bart D. Ehrman, *Jesus and the Adulteress. New Testament Studies, XXXIV*, 1988, p. 22-44; Bruce Metzger, *A Textual Commentary on the Greek New Testament*. Štutgartas, 1971, p. 29-221.

net nuo mano aukuro nubausti mirtimi. ¹⁵ Kas užgauna tėvą ar motiną, bus nubaustas mirtimi. ¹⁶ Kas pagrobia žmogų, – nesvarbu ar jį būtų pardavęs, ar dar tebelaiiko, – bus nubaustas mirtimi. ¹⁷ Kas keikia tėvą ir motiną, bus nubaustas mirtimi. <...> ²² Jei besimušantys vyrai užgautų nėščią moterį ir ją išstiktų persileidimas, betgi kitokio sužalojimo nebūtų, kaltasis turės mokėti tiek, kiek iš jo reikalaus moters vyras teisėjų akivaizdoje. ²³ Tačiau jei sužalotų, tuomet atiduosi gyvybę už gyvybę, ²⁴ akį už akį, dantį už dantį, ranką už ranką, koją už koją, ²⁵ nudeginimą už nudeginimą, žaizdą už žaizdą, mėlynę už mėlynę.“ (Iš 21, 12-25)

Išėjimo knyga 22, 18-20: „¹⁸ Nepaliksi gyvos kerėtojos. ¹⁹ Kas sueina su gyvuliu, turi būti nubaustas mirtimi. ²⁰ Kas aukotų atnašas bet kokiam kitam dievui, o ne vienam Viešpačiui, bus pasmerktas sunaikinti.“ (Iš 22, 18-20)

Pradžios knyga 9, 6: „⁶ Kas išlieja žmogaus kraują, to asmens kraują taip pat išlies žmogus, nes pagal savo paveikslą Dievas sukūrė žmogų.“ (Pr 9, 6)

Skaičių knyga 35, 31-33: „³¹ Be to, neimsite išpirkos už gyvybę žmogžudžio, nuteisto mirties bausme. Žmogžudys turi būti nubaustas mirtimi. ³² Neimsite išpirkos nei už nubėgusįjį į prieglaudos miestą, duodantį galimybę bėgliui sugrįžti gyventi kur nors krašte prieš vyriausiojo kunigo mirtį. ³³ Nesuterškite krašto, kuriame gyvenate. Kadangi kraujo išliejimas suteršia kraštą, permaldavimą už kraštą dėl jame išlieto kraujo galima atlikti tik krauju to, kuris išliejo kraują.“ (Sk 35, 31-33)

Išėjimo knyga 32, 26-28: „²⁶ Mozė atsistojo stovyklos vartuose ir tarė: „Kas už VIEŠPATĮ, teateina pas mane!“ Visi levitai susibūrė aplink jį. ²⁷ Jis tarė jiems: „Taip kalbėjo VIEŠPATS, Izraelio Dievas: 'Prisijuoskite kalaviją prie šono, visi iki vieno! Eikite nuo vartų prie vartų,

išilgai ir skersai per stovyklą, ir žudykite savo brolių, kaimyną ir giminaitį“.²⁸ Levitai padarė kaip Mozė įsakė, ir tą dieną krito apie tris tūkstančius žmonių.“ (Iš 32, 26-28)

Pakartoto įstatymo knyga 21, 18-21: „¹⁸ Jei žmogus turėtų neklaužadą ir maištingą sūnų, neklusantį tėvo ir motinos balso, nepaklūstantį jiems, nors jie ir baustų jį, ¹⁹ tada jo tėvas ir motina pačiups jį ir nuves pas miesto seniūnus prie tos vietos vartų. ²⁰ Jie pareikš miesto seniūnams: 'Šis mūsų sūnus yra neklaužada ir maištingas. Mūsų jis neklauso. Jis yra besotis ir girtuoklis'. ²¹ Tada visi miesto vyrai užmuš jį akmenimis.“ (Įst 21, 18-21)

Tikėjimo laisvė Biblijoje ir bausmė už apostazę

Evangelija pagal Luką (Lk 19, 27) mini, kad Jėzus, tebūnie jam taika, pasakė: „²⁷ Mano priešus, nenorėjusius, kad būčiau jų karalius, atveskite čionai ir nugalabykite mano akyse!“ (Lk 19, 27)

Pakartoto įstatymo knyga 13, 13-17: „¹³ Jei kuriame iš miestų, Viešpaties, tavo Dievo, tau duotų gyventi, išgirsi, ¹⁴ kad išėjo iš tavęs keletas niekšų ir suvedžiojo miesto gyventojus, sakydami: 'Eime ir garbinkime kitus dievus', – kurių jūs nepažinote, ¹⁵ tu nuodugnai išsiteirasi, ištirsi, apklausinėsi. Jei tiesa, kad toks pasibjaurėtinas dalykas buvo jūsų padarytas, ¹⁶ tu išžudysi to miesto gyventojus kalaviju, visiškai sunaikinsi miestą ir visa, kas jame, – net galvijus išžudysi kalaviju. ¹⁷ Sukrauk visą grobį miesto aikštėje ir sudegink ugnyje miestą ir visą jo grobį kaip pilnutinę deginamąją auką Viešpačiui, savo Dievui. Jis liks amžina griuvėsių krūva; niekad neturi būti atstatytas.“ (Įst 13, 13-17)

Pakartoto įstatymo knyga 7, 1-5: „¹ Kai Viešpats, tavo Dievas, bus tave įvedęs į kraštą, kurio paveldėti eini, ir bus tau išvaręs daug tautų: hetitus, girgašitus, amoriečius, kanaaniečius, perizitus, hivitus ir jebusitus, septynias tautas, daug galingesnes už tave, ² kai Viešpats, tavo Dievas, bus juos tau atidavęs ir tu juos nugalėsi, turi juos skirti sunaikinti. Nesudaryk su jais sandoros ir jų nepasigailėk. ³ Nesimaišyk su jais vedybomis, duodamas savo dukteris jų sūnums ar imdamas jų dukteris savo sūnums, ⁴ nes tai nugręš tavo vaikus nuo manęs tarnauti kitiems dievams. Tuomet Viešpaties įniršis suliepsnos ant tavęs, jis nedelsdamas tave sunaikins. ⁵ Jūs turite su jais šitaip pasielgti: sugriaukite jų aukurus, sudaužykite jų šventuosius akmenis, nukirskite jų stulpus ir sudeginkite jų stabus ugnyje.“ (Įst 7, 1-5)

Ezekielio knyga 9, 4-7: „⁴ Ir Viešpats jam tarė: „Pereik per miestą, per Jeruzalę, ir pažymėk ženklą 'Tav' kaktas tų, kurie dūsauja ir dejuoja dėl visų bjauriųjų nusikaltimų, jame daromų“. ⁵ O kitiems, man girdint, pasakė: „Eikite jam iš paskos per miestą ir žudykite. Te nebūna gailestinga jūsų akis, gailesčio neparodykite. ⁶ Žudykite ir naikinkite senius, jaunuolius ir mergaites, mažylius ir moteris, bet nelieskite nė vieno, kuris turi ženklą 'Tav', – pradėkite nuo mano šventovės!“ Ir jie pradėjo nuo seniūnų, kurie buvo priešais Namus. ⁷ Tuomet jis dar tarė jiems: „Užterškite Namus, prikraukite jų kiemus lavonų. Eikite!“ Jie išėjo ir žudė mieste.“ (Ez 9, 4-7)

Pavyduliavimas Biblijoje

Skaičių knyga 5, 11-28: „¹¹ Viešpats kalbėjo Mozei, tardamas: ¹² „Kalbėk izraeliečiams ir sakyk jiems: jei kieno

nors žmona nueina klaidingu keliu ir tampa jam neištikima, –¹³ jei kitas vyras turėjo lytinius santykius su ja, nežinant jos vyrui, – tačiau ji lieka nesusekta, nors ir yra susiteršusi, o liudytojų prieš ją nėra, nes svetimaujant nebuvo pagauta,¹⁴ bet ji apimtų pavydo dvasia ir imtų pavyduliauti savo žmonai, kuri save suteršė, arba jei ji apimtų pavydo dvasia ir imtų pavyduliauti savo žmonai, nors ji ir nėra savęs suteršusi,¹⁵ tada toks vyras atves savo žmoną pas kunigą. Jis atneš kaip atnašą už ją vieną dešimtadalį efos miežių miltų. Nepils ant jų aliejaus, nebers ant jų smilkalų, nes tai yra pavydo grūdų atnaša – atminimo grūdų atnaša, kuri primena kaltę.¹⁶ Tada kunigas paves ją į priekį ir pastatys VIEŠPATIES akivaizdoje.¹⁷ Kunigas įpils švento vandens į molinį indą ir, paėmęs nuo Padangtės aslos truputį dulkių, įbers jas į vandenį.¹⁸ Pastatęs moterį Viešpaties akivaizdoje, kunigas sutaršys moters plaukus ir paduos jai į rankas atminimo grūdų atnašą, kuri yra pavydo grūdų atnaša. O savo paties rankoje kunigas laikys kartybės vandenį, nešantį prakeikimą.¹⁹ Tada kunigas ją prisaikdins, tardamas: 'Jei joks svetimas vyras su tavimi negulėjo, jei tu nenuklydai į susiteršimą, būdama savo vyro žmona, būk apsaugota nuo šio kartybės vandens, nešančio prakeikimą.²⁰ Bet jei tu nuklydai, būdama savo vyro žmona, jei suteršei save, ir kitas žmogus, o ne tavo vyras, turėjo lytinius santykius su tavimi', –²¹ čia te prisaikdina kunigas moterį prakeikimo priesaika ir tesako moteriai: 'Te padaro tave Viešpats prakeikimo ir priesaikos pavyzdžiu žmonėms, kai Viešpats padarys, kad sunyktų tavo šlaunys ir išsipūstų tavo pilvas.²² Te patenka tad šis vanduo, nešantis prakeikimą, į tavo vidurius ir te padaro, kad tavo pilvas išsipūstų ir šlaunys sunyktų!' O moteris sakys: 'Amen, amen!'²³ Tada kunigas surašys šiuos prakeikimus ritinyje ir nuplaus juos kartybės vandeniu.²⁴ Pagirdys moterį kartybės vandeniu, nešančiu prakeikimą, kad prakeikimą

nešantis vanduo patektų į ją ir sukeltų kartų skausmą. ²⁵ Kunigas paims pavydo grūdų atnašą, pakylės grūdų atnašą Viešpaties akivaizdoje ir nuneš ją ant aukuro. ²⁶ Pasėmęs iš grūdų atnašos grūdų saują, kaip atminimo dalį, kunigas pavers juos dūmais. Galop moterį pagirdys vandeniu. ²⁷ Tada, kai jis bus pagirdęs ją vandeniu, jei ji buvo iš tikro save suteršusi ir buvo neištikima savo vyrui, prakeikimą nešantis vanduo pereis per ją ir sukels kartų skausmą, – jos pilvas išsipūs ir jos šlaunys sunyks. Moteris taps prakeikimu tarp savųjų. ²⁸ Bet jei moteris nėra savęs suteršusi ir yra nekalta, tada ji bus atspari ir galės gimdyti vaikus.“ (Sk 5, 11-28)

Išvados

Pabaigoje noriu pasakyti, kad citatas iš Biblijos paminėjome tam, kad sumažintume pyktį tų, kurie daugybe dalykų neteisingai kaltina islamą ir islamo *šariją*, prieš tai nepažiūrėję, kas sakoma jų šventosiose knygoose. Islamo *šarija* yra vienintelė su rasizmu ir diskriminacija pasaulyje kovojanti *šarija*, taip pat kovojanti ir prieš pinigų pasisavinimą, vagystes, kėsiniimąsi į žmogaus orumą ir jo garbės pažeminimą.

O Pakartotojo įstatymo knygoje (Įst 23, 20-21) skaitome: „²⁰ Neimsi palūkanų už paskolas savo tautiečiui, palūkanų už pinigus, palūkanų už maistą ar už bet ką kita, kas yra paskolinta. ²¹ Gali reikalauti palūkanų už paskolas iš svetimtaučio, bet už paskolas savo tautiečiui neturi reikalauti palūkanų, idant Viešpats, tavo Dievas, laimintų visus tavo siekius krašte, kurio paveldėti įeini.“ (Įst 23, 20-21)

Išėjimo knyga 3, 22: „²² Kiekviena moteris paprašys savo kaimynę ar bet kokią moterį, gyvenančią kaimynės namuose, sidabro bei aukso brangumynų ir drabužių. Jais apvilksite savo sūnus ir dukteris, apiplėšdami Egiptą.“ (Iš 3, 22)

Zacharijo knyga 14, 1-2: „¹ tai! Ateina Viešpaties diena, kai iš tavęs paimtas grobis bus padalytas tavo vietoje. ² Aš surinksiu visas tautas į mūšį su Jeruzale. Miestas bus paimtas, namai bus išplėšti ir moterys išniekintos. Pusė miesto išeis į tremtį, bet likusieji žmonės nebus išvaryti iš miesto.“ (Zch 14, 1-2)

Tad kur yra Vakarų žiniasklaida, kuri dieną ir naktį neteisingai kaltina islamo *šariją*, kodėl gi ji nekritikuoja to, ką dabar perskaitėme – atviro žmogaus teisių pažeidinėjimo?!

Giliai savyje jie žino, kad islamas yra tiesos religija, ir iš pavydo aršiai jį puola, kad atgrasytų nuo jo žmones, ypač, kai pamatė, kiek daug žmonių priima islamą. Jie panašūs į tuos, kurie, prieš saulę ištiesę rankas, bando paslėpti jos šviesą nuo visatos. Allahas Aukščiausiasis sako:

„O kai pas juos atsirado Knyga nuo Allaho, patvirtinanti teisingumą to, ką jie turėjo, o prieš tai jie meldėsi ir prašė pergalės prieš netikinčiuosius. Bet kada gi pas juos atsirado tai, ką jie pažino, tai atsisakė patikėti į tai. Tebūnie Allaho prakeiksmas netikintiesiems. Bloga tai, ką jie pirko už savo sielas, paneigdami tai, ką atsiuntė Allahas, iš pavydo, kad Allahas siunčia iš Savo malonės kam panorėjęs iš vergų Savo! Ir užtraukė jie sau rūstį ant rūščio. Iš tikrųjų netikintiesiems – žeminanti kančia! O kada tars jiems: „Patikėkite tuo, ką siuntė Allahas!“ kalba: „Mes tikime tuo, kas mums atsiūsta“, o netikime tuo, kas paskui, nors tatau – tiesa, patvirtinanti teisingumą to, kas su jais. Sakyk: „Kodėl gi tada jūs anksčiau žudėte Allaho pranašus, jei esat tikintieji?“ Pas jus atėjo Mozė su aiškiais ženklais, paskui jūs prisiėmėt veršį po jo, būdami neteisūs.“ (Koranas, 2:89-92)

Esu absoliučiai įsitikinęs, kad tik islamas gali išgelbėti šiuolaikinio pasaulio visuomenes, kurios yra sužlugdytos visokeriopai – moraliai, politiškai, socialiai ir ekonomiškai – dėl žmogaus sukurtų įstatymų tironijos: neapkenčiamo kapitalizmo, ateistinio komunizmo ir žeminančio socializmo, ryjančio žmonių pastangas ir pasiekimus, o taip pat piktavališkos diktatūros, žudančios žmogaus išradingumą ir visa, ką jis sukuria, per smurtą ir rasinę diskriminaciją dėl sektantizmo ir tautiškumo. Ir nėra nerimaujančioms sieloms išsigelbėjimo iš emocinės įtampos, išskyrus islamo priėmimą bei jo mokymų taikymą. Tada žmonių visuomenėse dominuotų saugumas, teisingumas, taika, gerovė ir gailestingumas,

sutrikusios žmonių širdys bei jie patys nurimtu, o krūtinės patirtų ekstazę. Allahas Aukščiausiasis sako:

„O jeigu gyvenviečių žmonės patikėtų ir būtų dievobaimingi, Mes atvertume jiems dangaus ir žemės palaimas. Bet jie palaikė tai melu, ir Mes griebėme juos už tai, ką jie sukaupė!“ (Koranas, 7:96)

Daugybė Vakarų mąstytojų islamą laiko išsigelbėjimu nuo sugedimo, nusikaltimų ir nužmogėjimo, kuriuose šiandieną skęsta žmonija.

Prancūzų mąstytojas Deebckeeh sako:

„Vakarai niekada nepažino islamo, nes, islamui atsiradus, jie užėmė islamo atžvilgiu priešišką poziciją ir niekada nesiliovė jo šmeižę ir keikę, kad tik turėtų priežasčių su juo kovoti. Dėl šio iškraipymo vakarietiškoje sąmonėje išsiskirio grubūs posakiai apie islamą. Nėr abejonės, kad islamas yra vienintelė religija, o pasaulis turi išsivaduoti iš šiuolaikinės materialistinės civilizacijos, kuri, toliau taip besitęsdam, sužlugdys žmoniją.“

Anglų mąstytojas George Bernard Shaw savo knygoje „Muchammedas“, kurią sudegino britų vyriausybė, nes joje buvo Allaho Pasiuntinio (ﷺ) žinios pripažinimas ir jo religijos patvirtinimas, rašė:

„Iš tiesų šiam pasauliui reikia žmogaus, mąstančio kaip pranašas Muchammedas, kuris pateikė savo religiją kaip pagarbos ir nuolankumo šaltinį. Tai visapusiškai stipriausiai religija, ji nemirtinga. Matau daugybę tautiečių priimančių islamą, vos gavus kelis įrodymus. Ši religija suras plačias erdves Europos kontinente. Viduriniais amžiais dvasininkija iš nežinojimo ir ekstremizmo piešė tamsų Muchammedo paveikslą ir laikė jį krikščionybės priešu.“

Tos pačios knygos kitoje temoje jis pasakė:

„Pažvelgiau į šį žmogų ir pamačiau nuostabų superherojų. Aš suvokiau, kad jis nėra krikščionybės priešas. Verčiau turėtume jį vadinti žmonijos išgelbėtoju. Mano nuomone, jei jis šiandieną vadovautų pasauliui – išspręstų visas mūsų problemas bei užtikrintų taiką ir laimę, kurių žmonės taip siekia.“

Anglų istorikas Wills pasakė:

„Kiekviena religija, nespėjanti su civilizacija, praranda savo reikšmę. Tikroji religija, kurią matau einančią kartu su civilizacija, yra islamas. Norintieji įrodymų teskaito Koraną: jo perspektyvas, mokslinius metodus ir socialinius įstatymus. Koranas yra religijos, mokslo, sociologijos, etikos ir istorijos knyga. Jei manęs paprašytų apibūdinti islamo reikšmę, aš pavartočiau šią frazę: „Islamą yra civilizacija.“

Iškyla klausimas:

„Kodėl jie nenori islamo ir kodėl jie nenori, kad pažintum islamą, arba kodėl jie nori, kad pažintum islamą tik per jų iškraipymus?“

Priežastis: islame jie negali vogti tavo pinigų per mokesčius, palūkanas ar prisidengę atvirą tarptautinę ekonomiką. Jie negalės, primesdami seksualinę laisvę, paversti moterų vieša vyrų nuosavybę. Jie negalės paverginėti žmonių per savo pačių sukurtus įstatymus, kurie tik verčia žmones būti paklusnesnius ir labiau suvaržytus. Tuo tarpu pagal islamo *šariją* niekas neims tavo pinigų, nesikėsins į tavo garbę ir negalės tavęs pavergti. Pranašas (ﷺ) pasakė:

„Iš tiesų jūsų kraujas, nuosavybė ir garbė yra neliečiami kaip neliečiamumas šios jūsų dienos, ši jūsų mėnesį ir šiame jūsų mieste. Iš tiesų! Aš jums perdaviau šią žinią.“¹²⁰

¹²⁰ *Chadisas*, perduotas Al-Bukhari ir Muslim.

Iš tikrųjų, kai jūs pasiklystate ir kažkas sugrąžina jus į kelią, kurio ieškojote, jūs nuoširdžiai jam padėkote. O kaipgi su tuo, kuris išveda į kelią, vedantį į laimę ir amžinojo gyvenimo palaimą Rojuje, bei įspėja dėl kelio, vedančio į vargą ir besitęsiančią kankynę amžinajame gyvenime Pragare? Ar ne geriau padėkoti jam už tai, ką jis pasiūlė – jūsų sielos ir kūno išgelbėjimą nuo ugnies, vietoj kritikos ir žmonių nuteikinėjimo prieš jį?! Pasiuntinys Muchammedas (ﷺ), iki ar atėjus islamui, niekada nemelavo ir neapgaudinėjo. Jis buvo tobulas sąžiningumo ir tiesos sakymo pavyzdys. Jo niekada nekaltino išdavyste ar melu. Jis nuo pat mažens buvo gerai žinomas dėl savo sąžiningumo, kad net buvo vadinamas Al-Amin (t. y. patikimuoju).

Kai Bizantijos imperatorius Heraklėjas gavo į islamą kviečiantį Pasiuntinio (ﷺ) laišką, jis pasikvietė kelis vyrus iš Pranašo tautos, kad juos išklausinėtų apie jį. Tada pas jį buvo atvesta grupė žmonių, tarp kurių buvo Abū Sufjan bin Charb, tuometis didžiulis islamo priešas. Kai Heraklėjas jo klausinėjo, jis negalėjo meluoti priešais savo žmones. Heraklėjas paklausė: „Ar jis kada nors anksčiau melavo, prieš pasakydamas tai, ką pasakė?“ Jis atsakė: „Ne.“ Tada Heraklėjas pasakė: „Jis nemeluotų Allahui, jei niekada nemelavo žmonėms!“

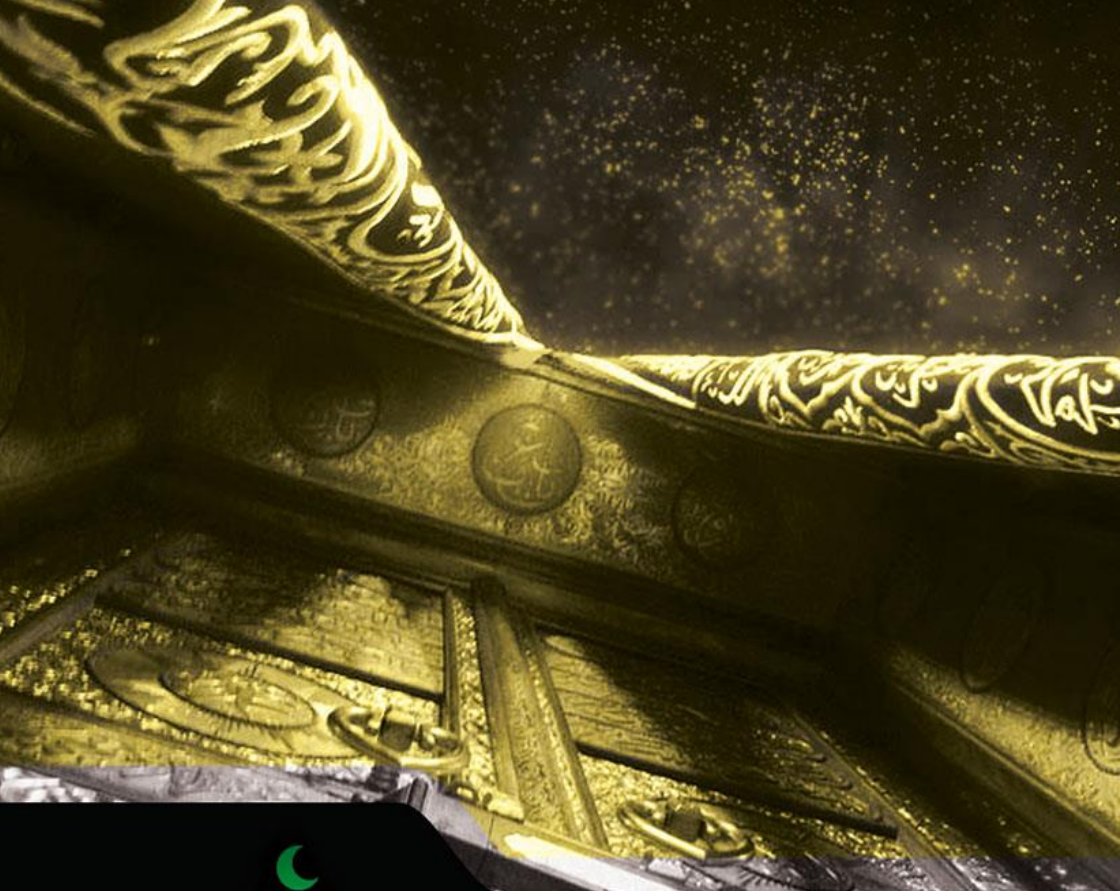
Jis yra tas, kuris atėjo su islamo *šarija*, kad išgelbėtų jus iš tamsybių, tironų neteisybės ir jų neteisingų įstatymų, tavo nerimaujančios sielos išgelbėtojas, išvesiantis jus į tiesos religiją, kurioje nėra prieštaravimų ir kuri neliepia garbinti žmonių, šventųjų, kryžių, kapų, stabų ar ikonų, bet liepia garbinti Allahą, Vienintelį Tikrąjį Dievą, viso, kas egzistuoja, Kūrėją.

Jis atėjo, kad išgelbėtų jus nuo Pragaros ir mirties, nes islamo *šarija* yra tiesa. Tad norintieji tikėti, lai tiki, o kas nenori – netiki. Allahas Aukščiausiasis pasakė:

„Sakyk: Pakluskite Allahui ir pakluskite Pasiuntiniui! O jeigu nosisuksite, tai atsakysite tik už tai, kas užkrauta jam, o jūs atsakysite tik už tai, kas užkrauta jums. O jeigu jūs paklusite jam, tai eisite tiesiu keliu. Pasiuntiniui – tiktai aiškus apreiškimo perteikimas.“ (Koranas, 24:54)

www.islamland.com

ISLAM LAND

GROW GOODNESS BY YOUR HAND

EXPLORE ISLAM IN ALL LANGUAGES

WWW.ISLAMLAND.COM